

www.burmeseclassic.com

ပျံ့ကျယ်

အန္တရာယ်ကွန်ချာ
သိုင်းဝက်ပါ

ပ+ဒ
နှစ်အုပ်တွဲ

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

ဒီတစ်ဝန် အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး - ဒီအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး - ဒီအရေး
- ဆူပူပိတ်ဆူအာဇာနည် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဒီအရေး

ပြည်သူ့ စာသောစား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်စွာ ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို စစ်မှန်စွာ စွန့်ပယ် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖွဲ့အစည်းများအား နှစ်ဖက်မှ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော် ပွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးအညွှန်း မြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

မဟူရာည

မဟူရာည....

မဟူရာညသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်၍ အိပ်မောကျနေ ထည့်သွင်းလား၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သည် တသွင်းသွင်း စီးဆင်းလျက်...

အရာရှိ တစ်ဦးပိုင်ဆိုင်သည့် လှေကြီး တစ်စင်းသည် မြစ် အတွင်းဝယ် ချွေ့လျားလျက်ရှိ၏။

လှေကြီးအတွင်းမှ ဖန်မီးအိမ်သည် ထိန်ထိန်သင်းသင်းဖြင့် မြစ်မင်းနတ်ကို သိဂီရောင်ဆန်း၍ လွှမ်းမိုးထား၏။

မှတ်တရက်—

၁။ နားထောင်သူ

ကေခင်လေဆေးသည် မြေခက်ဖက်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာ၏။

ထိုလေနှင့်အတူ ဂီတသံစဉ်တစ်ခုက ပျံလွင့်လာသည်။

လွှဲငယ်ဝမ်းဗိုက်အတွင်းရှိ လူများသည် ထိုကေသံကြောင့် လှုပ်ရှားလာကြ၏။

လှေပိုင်ရှင်မှာ မကြာခင်အမှုအသစ်ရောက်လာသည့်အတွက် နယ်မှ အရာရှိတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းအရာရှိသည် သူ၏မိသားစုနှင့်အတူ ထိုလှေထဲ၌ရှိ၏။

သူ၏ အသက်မှာ ၄၀ ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။

ထူသည် စာပေဝေါဟာရခွင် တစ်ဦးဖြစ်၏။

လူ့အမည်မှာ ကျန်ထင်ဖြစ်သည်။

ယခု

သူသည် လေပြေနှင့်အတူ လွင့်ပျံလာသည့် ဂီတသံစဉ် နားစွင့်ရင်း မျက်လုံးစင်း၍ အိပ်စက်ရန် ကြိုးစား၏။

ထိုအတူ

သူ၏ နှေးသည်နှင့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ကျွဲမေကလည်း ဂီတသံကို နားစွင့်နေကြသည်။

ဆန္ဒစာဖတ်သူများအတွက် (၄) ၂

ကျွန်းမသည် အာပေအနုပညာ အမျိုးသမီးတို့ကိုအလွန် ခြင်္သေ့သွားဖြစ်၏။

သူ၏ အသက်မှာ ၁၀ နှစ် တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား အလွန်လှပပြီး ပန်းပွဲကျမ်းကျွင် ထူထပ်ပြီး တူလုပ်ထားသည့် ယမင်းရှပ်ပုံနယ် ရှိ၏။

လှေကြီးသည် ပျံလွင့်လာသော ဂီတသံစဉ်နှင့်အတူ မြစ်အတွင်း ရွှေခန်း၏။

စည်းချက်ညီစွာ လှုပ်ရှားနေခြင်းပင်လော။

ရှက်တရက်

လှေအတွင်းရှိ ပြတင်းတံခါးသည် ချပ်တည်းသော အသံနှင့် အတူ ပွင့်လာ၏။

လေနှုတ်အားက မြစ်ပြင်ကို ချပ်တည်းပြီး ပွင့်ဟနေသည့် ပြတင်းတံခါးအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်။

သပြေဝန်းကိုယ် လှုပ်လှန်လှည့်သည့် မျက်နှာလေး တစ်ခု အပြတင်းပေါက်၌ လာရောက် ဖပ်ထင်လာ၏။

ယင်းမျက်နှာ ပိုင်ရှင်မှာ ကျန်မေပင် ဖြစ်သည်။

၆ ခိုးကျွေးသူ

ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် မြစ်ရေပြင်ကျယ်
ကို ငေး၍ ကြည့်မိ၏။

ဆင်း၊ ဆချိန်

သူမဆိုးသို့ ပန်းနံရောင်ဝတ်စုံ မိန်းကလေးတစ်ဦးရောက်
ရှိသေးသည်။

သူမ၏ မျက်နှာသည် ချောမော ခန့်ငြိမ်းပြီး မျက်ဝန်း
ဆင့်က စူးရှနေ၏။

သူမ၏ ကျန်ပေ၏ အစပျက်ဖြစ်သည်။

ဆည်းက ခိုးဝှမ်းဖြစ်သည်။

ကျန်ပေသည် သူမအား ချစ်ခင်လွန်း၊ ဆုဖြင့် မိမိအနား
စား နေစေ၏။

သူမသည် လိမ္မာပါးစပ်ပြီး အကင်းပါးလှတစ်ဦးဖြစ်၏။

ကျန်ပေ၏ ညှဉ်ဆိုးစေးတို့ကိုလည်း သူမ၏ ရှောင်စွာ
ကိုင်တွယ်တတ်သူ ဖြစ်၏။

သူမက ကျန်ပေဆိုး၊ ရောက်စားပြီး စေသံတိုးတိုးဖြင့်
အသံပြုသည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (ပ) ၇

‘သခင်မလေး’

ကျန်ပေက လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

မြစ်ပြင်အား ညှန်ပြပြီး

‘မီးထွန်းထားတဲ့ လှေတွေကို ကြည့်ပါဦး။ ပန်ဆိမ်လေး
တွေက မိုးပေါ်က ကြယ်တွေလို တလက်လက်နဲ့နော်’

လှေရှမ်းက ဆူဆူက ဂျာဆန်လှသည့် စကားကြောင့်ပြုံး
မိသည်။

‘အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကမ္ဘာကို ကြယ်လေးတွေလို အင်း
အက်နေပါပေါ့လား’

သူမ၏ မြစ်ပြင်အား ငေးကြည့်ရင်း ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

ကျန်ပေ သက်ပြင်းချသည်။

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ သခင်မလေးတော့ မိမြင်ကွင်းနဲ့ ကြား
နေရတဲ့ ဂီတသံစဉ်တွေကို ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ တကယ့်ကို
ရင်ထဲမှာ ခံစားမိတယ်’

လှေရှမ်းက ပြုံး၍ ဖမ်းတုန်းမိ၏။

‘သခင်မလေးသာ ဝမ်းချုပ်ရောက်ရင် မိုးမေတောင်က မီး
ဆိမ်တွေ ထွန်းထားတာတွေရရင် သယ်ဆောင် စိတ်ကူးတင်
ပြီး ကျောပွဲမလဲ သေဆုံး’

၀ မိုးကျာ်သူ

ကျန်မေက ပြစ်ပြင်အားဝေးကြည့်နေ၏။

လေ့ရှိက သူမအနီး တိုးသွားသည်။

‘သခင်မလေ! အချိန်မစေတော့ဘူး၊ အိမ်သင့်ပါပြီ’

သူမ ခေါင်းသွင်သွင် ဝါယမ်း၏။

ပြစ်ပြင်အား ဝေးရင်း ဂီတသံစဉ်ကို နားစွင့်မိသည်။

ယင်းအချိန်—

ဂီတသံစဉ်သည် ရုတ်တရက် ပြတ်တောက် သွားသည်။

ကျန်မေ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူမသည် ယခုမှ ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိ၏။

ထိုကြောင့် လေ့ရှိဘက် လှည့်ကြည့်၏။

‘ပေပေနဲ့ မေမေတို့ဓရာ’

လေ့ရှိက—

‘ညဉ့်နက်လှပြီဆိုတော့ အိပ်ကုန်ပြီ’

ကျန်မေက ပြုံးသည်။

လေ့ရှိက မိမိအား အိပ်စက်ရန် ပြောဆိုနေပြီ ချေ့တပါ
သော။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၁၅) ၆

သူမက သက်ပြင်းချ၍ မြန်နှုတ် အလှကို နောက်ဆုံး
အကြိမ်အပြစ် ခံစားကြည့်မိ၏။

‘ဟယ်’

သူမက လွတ်ခနဲအော်၏။

လေ့ရှိက မျက်မှောင်ကုတ်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ကျန်မေက တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြ၍

‘ဟိုမှာ ကြယ်ပျံ ခေးတစ်ခု ကျလာတယ်’

လေ့ရှိက သူမညွှန်ရာ လှမ်းကြည့်၏။

‘ဟင်...ဟုတ်လား၊ ငါ့မတွေ့ပါအေး’

သူမ နှုတ်ခမ်းစုဆည်း

‘ဘယ်တွေ့မှားလဲ၊ ငါ့ကို အိပ်ခိုင်းဖို့ပဲ အာရုံစေ့ရမှာပဲ’

လေ့ရှိက ပြုံးပြီး မြန်ပြင်သို့ ညွှန်ပြ၍—

‘အိပ်ခိုင်းဘာလဲ မပြောနဲ့ မေမေလေးဧရ၊ ဟိုမှာ မီးဘုံပဲ’

တော့တောင် ငြိမ်းကုန်ပြီ မဟုတ်လား’

သူမ မြစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။

၈၀ မိုးကျော်သူ

မှန်ပါသည်။

မီးအိမ်ထွန်းထားသည့် လှေငယ်လေးတို့က ရွှေလျှော
အားကြပြီ ဖြစ်၏။

ကျန်ရစ်မှုမှာလည်း ငြိမ်းသတ်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ

မြစ်ပြင်သည် မှောင်အထိ ဖုံးလွှမ်းသွားလေ၏။

Z X Z

ကျန်မေသည် ပျောက်သွားသည့် မီးအိမ်တို့ကို နှမြော
အဆာသ ကြည့်မိ၏။

မြစ်ထဲ၌ ဆူညံသော အသံများသည် ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ပြီး
သို့သော်

မြစ်၏ ခပ်ဝေးဝေးမှ ဗျပ်စောင်းသံသည် တိုးညှင်းစွာ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြေသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၈၁

ယင်းအသံကို ကြားသည့်နှင့် တီးသူမှာ သိုင်းပညာအဆင့်
မြင့်လှကြောင်း သိနိုင်၏။

သူမ အလွန် စိတ်ဝင်စားသွားမိ၏။

အကြောင်းမှာ-

ဗျပ်စောင်းသံသည် သံယာ နာပျော်ဖွယ် စောင်းပြီး
မေတ္တာသဘော စေးတစ်ပုဒ်ကို ထီးဝတ်နေ၏။

အထွေထွေ ဤအသံကို ကြားရပါက ပျော်ရွှင်နေသော ပို၍
ပျော်ရွှင်ပြီး၊ ဝမ်းနည်းနေပါက ပို၍ ဝမ်းနည်းစွာ ခံစားမိ
မည် ဖြစ်သည်။

ကျန်မေသည် အနုပညာ ဝါသနာထုံသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်-

ဗျပ်စောင်းသံ၏ နောက်ဝယ် နှစ်မျှော လိုက်ပါရင်း
တစ်မူးမိလေသည်။

x x x

၁၂ မိုးကျသု

ကျန်ပေ

သုးသည် ပြတင်းပေါက်မှို၍ ဗျပ်စောင်းသံဝယ် ဖတ်မှူး
နှစ်ပြောနေမိသည်။

ကန်စောကြော

သုမ၏ မျက်လုံးထို့မှ မှေးစင်းလာ၏။

ယင်းတံမျှိန်-

ရယ်တရက် သုမ၏ လက်မောင်းကို ဘယ်လိုသိဦးကလဲ
ဆုပ်ကိုင်ဆိုက်သည်ကို ခံစားရ၏။

သုမ အားစိုက်ရုန်း၏။

သို့သော်...

ရုန်း၍မပေါ်ချေ။

သုမ ထော်ဖတ်လိုက်သည်။

‘ငါ့ကို ဘာလို့ ဆွဲထားတာလဲ၊ လွှတ်စမ်း’

လေ့ရှိသော သုမ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်

‘မစားလား ဆာလုပ်မလို့လဲ’

ကျန်မေက ပခုံးတစ်ချက်တုန်၍ ရယ်မိသည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၁)

ယင်းတစ်ခပ်အချိန်မှာပင်

ဗျပ်စောင်းသံ ပျောက်သွားသည်။

ရုတ်တရက်...

လေ့ငယ်တစ်စင်းက သူမ၏မြင်ကွင်းထဲသို့ ထောက်လာ၏။

ထိုလေ့ပေါ်တွင် လူရွယ်တစ်ဦးက လှော်ခတ်ပြီး တစ်ဦး
က သိုးဝါး အားစိုက် ထိုးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

မျက်စိတစ်မှိတ် အတွင်းမှာပင် ကျန်မေထို့ နေရာသို့
ထောက်၍လာ၏။

ထိုနေ့က...

လေ့ငယ်လေးသည် လေ့ကြီး၏ အမြီးပိုင်းမှာပင် ပျောက်
ကွယ်သွားပြန်၏။

ဤမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ လေ့ရွယ် မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

‘သိပ်ညှဉ်းနက်လှပြီ မမလေး၊ ထာပေါ် အိပ်ကြပါနဲ့’

အမှန်တကယ်...

သုမ၏ မကြာမီ အခြေအနေ ဆိုးလာမည်ကို နားလည်
ထား၍ ကျန်မေအား အိပ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်မေက သိုင်းယောဇဆာကြောင်း ထုံးစံသိပါ။

၁၄ မိုးကျရ

ဆိုပြင်...

သိုင်းလောကသားတို့၏ ထိုက်ပုံကိုလည်း မတွေ့ဖူးပါ။

ယင်းကြောင့် ဣတည်း ဤလှေလေး ရုတ်ခြင်းပျောက်
သွားသည်ကို တစ်စုံတစ်ခုသောအခြေအနေ ဖြစ်လာသိမ့်သည်
ဟု မထင်မိပါချေ။

ထူး ခေါင်းညိတ်သည်။

'စောင်းတယ်၊ ငါတို့ အိပ်ကြမယ်'

လေ့ရှိမိ ခေါင်းညိတ်၏။

'ခါ အစောင်းဆုံးပါပဲရှင်'

Z X Z

ဆချိန်များ ကုန်ဆုံးသွား၏။

ရုတ်တရက်...

ကျန်မေ အိပ်မက်မုက်ပြီး လန့်နိုးလာ၏။

ဆန္ဒထွက်ကုန်ခြင်းသိုင်းလောက (၁) ၁၅

မိုးဝက်တို့ ကျသံနှင့်အတူ မိုးရွာသံကိုပါ ကြားရသည်။

ထူးသည် မိုးရွာခြင်းကို အလွန်နှစ်သက်၏။

သို့သော်

မိုးရွာသံကို ကြားသည်နှင့် သူမ၏ ဖျတ်ခနဲ အိပ်နေရာမှ
ထောက်သို့ ဆင်းပြီး ဖြစ်သွား၏။

သူမသည် မိမိအဖော် ၅ ဦးကို ခနိုးဘဲ ထခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ခက်...

တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာသော လှေကားတံခါးကို ဖွင့်၏။

တံခါးပွင့်သည်နှင့် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်၏။

'ဟို...မိုးဝက်လေးတွေက ပုလဲ လုံးတွေဆိုပဲ သိပ်လွှဲတစွာ
ပျံပဲလား'

ထိုအချိန်တွင်

သူမ၏ တစ်ခုခုကို တွေ့ရသဖြင့် လန့်မဆော်မိစေရန် စိတ်
ထိန်းထားရ၏။

ဓမ္မစင်စည်းနေသည့် မြင်ကွင်းထဲမှ အဖြူရောင် ယသင်း
တန်း နှစ်ခုကို အမှတ်မထင် တွေ့ရ၍ ဖြစ်သည်။

၁၆ မိုးရေချိုးရာ

ယင်းဆူဖြူထောင် နှစ်ခုသည် မည်သည့် အရာတို့နည်း။
 ထိုအချိန်မှာပင် အရိပ်သဏ္ဌာန် နှစ်ခု တွေ့ရပြန်သည်။
 တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ပူးလိုက် ခွာလိုက် ဖြစ်နေ၏။
 တစ်ဖန် ချာလပတ် လှည့်နေပြန်၏။
 ထိုအချိန်နှစ်ခု၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လွန်စွာ လျင်မြန်ပျက်လွတ်
 လှသလည်း။
 ကျန်မေက စေ့ချာ ကြည့်မိရာ ထိုနှစ်ခုမှာ အနက်ထောင်
 ဝတ်ထားကြသည့် လူနှစ်ဦးဖြစ်၏။
 မိန်းကလေးနှင့် ခယာကျားလေး ဖြစ်သည်။
 သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လေသည် ဘယ်ညာလူးနေ၏။
 ကျန်မေသည် မြစ်အတွင်းမှ တိုက်ပွဲတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စား
 မိသည်။
 ထိုလူနှစ်ဦးက အဘယ်ကြောင့် ဤမျှအသည်းအသန်တိုက်
 နေပါသနည်း။
 သူမက ထူးဆန်းဆွဲငြိမ့်ဖွယ်ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းကိုမျက်
 စတောင်ခေတ် စိုက်ကြည့်မိ၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းသိုင်းဝင်ပါ (မ) ၁၇

ယင်းအချိန်...
 'ကျန်မေ'
 ရုတ်တရက် သူမနောက်မှ ညင်သာ ပျော့ပျောင်းသည့်
 ခေါ်သံကို ကြားရ၏။
 သူမ လှည့်ကြည့်၏။
 လေ့ရွှမ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။
 သူမက နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်၍-
 'ရှု...ထိုးတု'။
 လေ့ရွှမ် ခေါ်ဝေါ်သည်။
 သူမ ငေးကြည့်သည့် နေရာသို့ အကဲခတ်မိသည်။
 သူမသည် ထိုလူတို့ကို မျက်စတောင်ခေတ် ကြည့်ရင်းမှ...
 'ထုတို့ နှစ်ယောက်က ဘာလုပ်နေတာလဲ'
 လေ့ရွှမ်က ရှင်းပြသည်။
 'သိုင်းပညာချင်း ဖလှယ်နေကြတာ၊ တိထိတိတ် နေပါ
 စား၊ သူတို့ ကြားသွားရင် ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်'
 ကျန်မေက ထူမင်း စကားကြောင့် ငြိမ်သက်နေရသည်။

၁၀ ခိုးကျွံသူ

မုန်ပါသည်။

ထိုလူ နှစ်ဦးမှာ သိုင်းပညာ ဖလှယ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။
ညဉ့်သန်းခေါင်တွင် ခားသိုင်းအကွက်ဆန်းကို လေ့ကျင့်
ခြင်းဖြစ်၏။

အမှန်တကယ်

ထိုလူ နှစ်ဦးသည် နတ်စောင်၊ ရွှင်ရိုက်၊ မှ အရေးပါသည့်
ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူတို့သည် မောင်နှမများ ဖြစ်သည်။

ဆစ်ကိုမှာ စုထင်ဖြစ်ပြီး နှမမှာ စုမွန်ဖြစ်သည်။

ဂိုက်၊ ချုပ်ကြီး ဖျော်၏ အမိန့်အရ ဂိုက်၊ သခင်တို့ လာ
ရောက်စုစည်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့်...

သူတို့ နှစ်ဦးက ရောက်လာပြီး ထုခံအတိုင်း ဗျပ်စခင်း
ကို တီး၍ မိမိတို့၏ ဂိုက်၊ သခင်တို့ကို စုစည်းခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်

ယခုအချိန်ထိ တစ်စုံတစ်ဦးမျှ ရောက်လာခြင်းမရှိပါ။

အန္တရာယ်ကုန်ခြားသိုင်းဝက်ပါ (၁)

ယင်းကြောင့်...

သူတို့ နှစ်ဦးက လူသေခံရင်း ခားရေးကျင့်နေခြင်းပင်။
'ခြမ်း...ခြမ်း'

ခားရေးတို့ ပေးလက်သွားအလို ခားချင်း ထိသံများ
အလည်း တိတ်ဆိတ်သည့် ညကို ခွင်းလိုက်၏။

သိုင်းကွက် ၃၆ ကွက်သာ ကုန်သွားခဲ့ပြီ။

အဖွဲ့ဝင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ရောက်ရှိမလာပါ။

သို့ကြောင့်

သူတို့သည် ဆုံးဖြတ်ပြုစုရ၏။

သူတို့က ခားကို ပြန်လည် ချပ်သိမ်းပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
ကြည့်မိသည်။

အာန်ကြာမှ

စုထင်က ခားလေ့ ကျင့်မှုကို ရပ်တန့်၏။

'ညီမလေး၊ သူတို့ ဘာလို့ မလာကြသေးလဲ မသိဘူး'

စုမွန်က သူ၏ မျက်နှာအေးပေးကြည့်သည်။

၂၀ မိုးကျော်စု

'နေ့ခက်ထပ် စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ဒါမှ ဆောက်မက
ရင်စော့ ကျန်မတို့ဘဝသာသွားပြီ၊ ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့'

စုထင် ခေါင်းခါသည်။

'မပြစ်ဘူး၊ ငါ့မှာ စောင့်နေပါလို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရှေး
ထားတာပဲ၊ နောက်ပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်က တာ နေ့ခွဲပေးမယ်လေ'

စုမနှစ် သက်ပြင်းသွားသည်။

'ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ မိုးကရွာ၊ လေကတိုက်
ခြစ်ပြင်ကြီးထဲမှာ အခုလို လွင့်မျောနေရတာ ပြီးစဉ် စုထပ်

စုမ၏ စကားဆုံးသည်နှင့်

စုတိတရက်

ရယ်သံမျှား ကြားရသည်။

'ဟား ဟား ဟား'

စုထင် ရင်ထိတိသွား၏။

'ဘယ်သူလဲ'

ရယ်သံ တိတ်သွားသည်။

ထို့နောက်...

အလွန် စူးရှကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်-

'မိန်းကလေးက မပျော်ရွှင်ဘူးဆိုရင် ဘာလို့ နေရနဲ့ နေ
ဆန်မှာ လှေတစ်စီးနဲ့ မျောနေတာလဲ'

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြားသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၂၁

စကားဆုံးသောအခါ ရယ်သံကြီး ကြားရသည်။

'ဟား ဟား ဟား'

စုထင်နှင့် စုမနှစ်တို့ ရင်ထိတိသွား၏။

အကြောင်းမှာ...

ရယ်သံသည် ဇေးသွားလိုက် နီးလာလိုက်ဖြင့် တစ်စဉ်
အနိမ့်အမြင့် မညီညာဘဲ ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

စုထင်က စိတ်မရွည်တော့ပါ။

'ဟေ့... အမှောင်ထဲကလူ သတ္တိရှိရင် သွက်ခဲ့စမ်း'

ဟု အော်ငေါက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်..

ကိုကိုတစ်ဆူအကွာမှ လှေငယ် တစ်စင်းသည် လျှင်မြန်စွာ
ဆုတ်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ မောင်နှမနှစ်ဦးသည် ပို၍ပင် ချောမက်ချားသွား
ရလေသည်။

o o o

၂၂ ဦးကျော်သူ

လေ့ငယ်ပေါ်တွင် ပါလာကြသည့် လူများမှာ လူရွယ်
တစ်ဦးနှင့် အတိုးဆိုဆိုဖြစ်၏။

လူရွယ်က ဦးပိုင်းတွင် ထိုင်ပြီး လူ့ဆက်ထဲတွင် သုံးပေခန့်
သစ်သားပြား နှစ်ချပ် ကိုင်ထား၏။

ပဲပိုင်းတွင်မူ အတိုးဆိုတစ်ဦး ထိုင်နေသည်ကို ငှက်ရင်း။

လေ့နှစ်ခင်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည်။

ဦးပိုင်းမှ လူရွယ်က သစ်သားပြားကို ရေထဲချ၍ တွန်းရာ
သုတ္တံ လေ့မှာ ကျောက်ဆွဲနှင့် ပစ်သည့်အလား တစ်မျက်
လည်သွား၍ ရေစုန်တွင် ရပ်ဆန့်သွား၏။

အတိုးဆိုက စုမန်ဆား စိုက်ကြည့်သည်။

'မိန်းမလေး မင်းက ကျုပ်တို့ကို ဖိတ်ခေါ် နေမှတော့
မလင်းတဲ ဘယ်နေပါ့လဲ'

သုတ္တံ နှစ်ယောက်သည် သိုင်းလင်းတဲ အကွေ့အကြွ ရင့်
ကျက်နေပြီဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏ အသံကို ကြားသည်နှင့် အတုင်းအား မည်မျှ
ကြီးမားကြောင်း သဘောပေါက်၏။

မည်သို့ဆိုစေ

ဆန္ဒထုယ်ကွန်ခြာသိုင်းဝန်ပါ (၀) ၂၃

သုတ္တံ မောင်နှမနှင့် ဤအတိုးကြီးတို့သည် ရန်ကြေးရန်စ
ရှိသူများ မအုတ်ကြပါ။

သို့ဖြင့်--

ဟု၍ပိုင်ဘက် ကပ်သောက်လည်း မဟုတ်ပါချေ။

စုထင်က အတိုးကြီးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုနေ၏။

ဤ မေ့မိသောပင် ထိုအတိုးကြီး၏မျက်လုံးတို့က လျှပ်စီး
ဆက်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ဒားနှစ်ဖက်ကလည်း ကား၍ ထင်းတင်းရင်းရင်းဖြူထွက်
နေ၏။

ယင်းကြောင့် သိုင်းပညာ ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိသည့် လူတစ်
ဦးဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိ၏။

သူက အတိုးဆိုကိုဦးညွှတ်လေ၏။

'ကျွန်တော့် နာမည် စုထင်ပါ'

သူက စုမန်ကိုညွှန်ပြ၍

'သူကတော့ စုမန်ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး သာသနာ့အဖွဲ့ကို
သိပါရစေ'။

၂၄ မိုးကျွန်းသူ

အဘိုးအိုက ရယ်လေသည်။

‘ဟာ...ဟာ...ဟာ...မင်းတို့ကို မဖြစ်စေလောက်လောက်
လေးတွေက ငါ့ကိုမိတ်ဖွဲ့ ဦးမလို့တဲ့လား။ ရယ်စရာကောင်း
တဲ့ အောင်ပဲကွာ’

သူက ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဝေးသေးတယ်ဟေ့၊ ကျုပ်က မင်းတို့နဲ့မိတ်ဖွဲ့ဖို့ ဝမ်း
ဝေးလို့မရသေးဘူး’

စုကလဲ သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လေသည်။

‘ကျုပ်က ကပ်ကိုင်တည်းသမားကွာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မိတ်မဖွဲ့
ချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် မင်းတို့ကို အသေးအဖဲ့ နတ်စောင်းရှင်
ဂိုဏ်းဝင်တွေနဲ့ မိတ်ဆွေ ပိုမဖြစ်ချင်သေးဘူး’

သူက ပြုံး၍

‘ရှမ်းရှမ်းပြောမယ်ကွာ၊ မင်းတို့နဲ့ဂိုဏ်းချုပ် ပုချင်ကိုယ်
တိုင်က မိတ်ဖွဲ့ရင်တောင် ကျုပ်က မိတ်ဆွေအဖြစ် အဆီအမှတ်
မပြုနိုင်ဘူးကွာ’

စုမို့ နာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လိုက်၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၂၅

သူမသည် အလွန်မာနကြီးသည့် အဘိုးအိုကိုကြည့်၍ စက်
ဆုပ် ရှိခဲ့၏။

စုကလဲ စိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အဘိုးအိုကို အကဲခတ် ကြည့်
နေ၏။

အဘိုးအိုက သူတို့မောင်နှမကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍—

‘မင်းတို့မောင်နှမအတော့ တကယ်ကံထူးပါတယ်ကွာ’

စုကလဲ မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

‘တယ်လိုက်ထူးတာလဲခင်ဗျာ’

အဘိုးအိုက ရယ်လေသည်။

‘ကျုပ်က ဒီကနေ့ သိပ်ပြီး ပျော်ရွှင်လာတဲ့အချိန်ဖြစ်နေ
တယ်၊ နောက်ပြီး တပည့်ရွာတွေထွက်လာတာလေ၊ ဒါ
ကြောင့် မင်းတို့မောင်နှမက ကျုပ်ကိုစာနီတော့ကြပါ၊ ပြီး
ရင် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ကြပေတော့’

စုကလဲ ရင်ထိတ်သွား၏။

သူသည် အဘိုးအိုကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အဘွဲ့နာမည်လဲ မပြောသေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်း
နှုတ်ယောက်အကြောင်းလဲ မသိရသေးဘဲ ချစ်ချင်ကြီး’

၂၆ မိုးချော်သူ

တပည့်လက်ခံတယ်ဆိုတော့ နောက်မှ ထဲဝင်ရမယ်အဖြစ်နဲ့
ကြုံနေပါဦးမယ်'

အဘိုးဆို မျက်နှာဖျက်သွားမီး

သို့မသော်

ခုတ်ခြည်းပင် ရယ်လေသည်

'ဟင်း...ဟင်း၊ ခင်းတို့က ကျုပ်ရဲ့ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို အ
လေးမထားမှတော့ နည်းနည်း ပညာမေးရမှာပေါ့'

သူက လေ့ဦးပိုင်းမှလူရွယ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

'မုရုံ သူတို့နဲ့ သွားပူလေ ကျင့်ခန်းသေးလုပ်လိုက်ပါဦး'

သူ၏ကောင်းသံ ဆိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မုရုံဆိုသော လူ
ရွယ်က ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်၏။

ထုသည် စုထင်တို့မောင်နှမလေးပေါ်သို့ လျှပ်တင်ပြန်
ရောက်လာသည်။

စုထင်က နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခားကိုအသင့်ကိုင်၍

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဇက်ပါ (ပ) ၂၇

'ငါ့ညှိ၍ဆိုယ်ဖော့ပညာက တော်တော်ကောင်းပါလား၊
ဒါနဲ့ ညီငယ်က ကျုပ်တို့နဲ့ တစ်ခါမှ ရန်ငြိုးရန်စေခိုခဲ့ပါဘူး၊
ဒါကြောင့် အချိုးအနိုင်သိအောင်ပဲ အစားကြတာပေါ့'

လူငယ်က ပြုံးလေသည်။

သူ၏အသက်မှာ တစ်ဆစ်သုံးနှစ်ခန့်သာ ရှိကောင်း

သူသည် အနက်ဆောင်ကိုယ်ကြပ်ဆက်၍ တော်ဆင်ထားပြီး
မျက်နှာက လဝန်းကဲ့သို့ခိုင်းစင်၍ မျက်လုံးများကမူ ကြယ်
ဆလေးများသဖွယ် တသက်လက် တောက်ပနေ၏။

သူက ပြုံးလိုက်ပြီ။

'ကျုပ်ဆရာက သွားပူလေ ကျင့်ခန်းဆိုတာ လက်နက်မဲ့
ဆေး လက်နက်နဲ့ပါ ယှဉ်ပြိုင်ထိုက်ခိုက်ဖို့ပြာတာဗျ၊ ဒါ
ကြောင့် ခင်ဗျားတို့မောင်နှမက ကျုပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ထိုက်ခိုက်ကြပါ

သူက သစ်သားပြားစေးကို ထေခပ်ပြ၍

'ကျုပ်ကတော့ ဟောသစ်သားပြားလေးနှစ်ချက်နဲ့ ခုခံ
မယ်၊ ခင်ဗျားတို့နိုင်ရင် မီးနုဆရာက ထေးထေးဆေးဆေး

၂၀ မိုးကျေဇံသူ

စက်သွားကြပါ၊ ရှုနိမ့်ခဲရင်တော့ ကျပ်ဆရာရဲ တပည့်
အပြစ် လက်ခံရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ'

စုတင် ခံပြင်းသွားသည်၊

ရှုခြည်းပင် သူ၏ဘယ်ဇာတ်သီးနှင့် ညာဆက်ဝါးကို
ရှေ့ထုတ်၍ စတင်တိုက်ခိုက်လေသည်၊

သုက အားမခံအပြည့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏၊

သို့သော်

လူငယ်၏ အပြုမပျက်ပါ၊

သူသည် လျှပ်စက်လျှပ်စီးမှုမှ လိုက်ရာ စုတင်၏ ဇာတ်သီး
နှင့်ဆက်ဝါးတို့ကို ဖမ်းယူ ဟန့်တားနိုင်ခဲ့သည်။

ဆလွန် လျင်မြန်ဖျတ်တတ်သည့် လူရွယ်ပင်ဖြစ်၏၊

ယခု

စုတင်၏လက်နှစ်ဖက်မှာ ဆွဲကပ်ခံလိုက်ရသည်၊

သို့သော်

သူသည် ဇာတ်သီးထိုး လွန်စွာကျွမ်းကျင်သော လူတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ၏ အားအနည်းငယ်သုံး လက်ကိုဆွဲယူလိုက်၏၊

အန္တရာယ်ကုန်ခြားသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၂၉

‘ဝှစ်’

ဟူသော ခလေးတိုးသံနှင့်အတူ လှုပ်ထွက်လာသည့် ဇာတ်သီး
နှစ်လုံးကို ထူရွယ်၏မျက်ပေါ်သို့ ခိုက်ချလိုက်၏၊

လူရွယ်၏ခြေနှစ်ဖက်သည် လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ရပ်သွား၏၊

သူသည် ခေါင်းကိုခိုက်ချလာသည့်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အား
အနည်းငယ် ထိမ်း၍ ခဉ္စာင်လိုက်၏၊

မူကလဲ အနည်းငယ်ထိတ်လန့်သွား၏၊

‘မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း’

ပြောပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုစုံ၍ ဖုရုတ်ခင်ဝကို ထိုးဖောက်
သည်။

တစ်ချိန်မှတစ်ချိန်

ဘယ်ခြေမြှောက်အာ စုတင်ကိုစာန်ဆိုက်၏၊

ခင်ဗျားကို သုံးကွက်အသာပေးပြီးပြီ၊ ခုနစ်ကို မြန်မြန်
ထုတ်လိုက်ပါ’

သူ၏ တိုက်ခိုက်ရင်းမှ

၈၀ ဦးကျော်သူ

‘ဟိုမဝလဲ နှုတ်ခါတည်းဝင်ခဲ့ပါ။ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျား
အစ်မယောက်တည်း၊ ရေထဲကို ပစ်ချခံရလိမ့်မယ်’

ယင်းအချိန်

အခြေအနေကိုကြည့်နေအောင် စုမ္မန်က ဝင်ရောက် တိုက်
ခိုက်လေ၏။

ထိုတခါအချိန်လေးမှာပင်

သုန္ဒရီက လက်ထဲမှ သစ်သီးများနှစ်ချပ်ကို ဝေ့ယမ်း
လိုက်၏။

ထိုသစ်သီးများမှာ သေထဲတွင် တဝှီးဝှီးမြည်၍ ပြင်း
ထန်သောအရှိန်ဖြင့် စုထင်၏ခေါင်းကို ခိုက်ချထား၏။

သူ၏တိုက်ကွက်သည် မဆင်မူတ်ပဲ အသစ်စင်၍ တိုက်ခိုက်
လာခြင်းဖြစ်၏။

စုထင်က နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ ခေးကိုဆွဲထုတ်
ကာ လူငယ်၏လက်မောင်းကို ခုတ်ထိုက်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်

စုမ္မန်ကသည်း မုန်တိုက်သောကံ့ကို ခေးဖြင့်ထိုးလိုက်
သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသို့ (၁) ၉*

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် ဆယ်ပေခန့်သာရှိသည့်
မလှကလေးပေါ်တွင် ခေးရွှည်ကိုယ်စီဖြင့် ထိုက်ခိုက်နေ၏။

မုန်သည် အသက်ငယ်သလည်း သိုင်းပညာရှင်စကောင်း
တစ်ယောက်၏ လက်ရင်းတပည့်ဖြစ်၍ သိုင်းပညာတွင် တပက်
ကမ်းခတ်အောင် တော်နေ၏။

သူသည် သုံးပေခန့်သာရှိသည့် ဖျပ်ပြားလှေးနှစ်ချပ်ကို
လှည့်ပတ်စကား၍ အူကိုယ်မူကာကွယ်နေသည်။

သူက စုထင်၏ခေးရွှည်ကို ခွာင်တိမ်း၍ ဝဲဘက်လှက်က
စုမ္မန်၏ခေးရွှည်ကို ခုခံလိုက်သည်။

ထုခါလုပ်ရွာမှသည် လျှပ်စီးရက်သည့်အလေး လျင်မြန်
လှသည်။

ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အင်အားပြည့်စနေ၏။

ခေးထောင်များ ဖွေးလက်နေသည့်ကြားတွင် သူ၏ သစ်
သီးပြားလှေးနှစ်ခုက ကြားခံတိုက်ခိုက်နေသည်။

စုထင်က မခွဲကိုနိမ့်၍ ဆုပ်ပေးလေသည်။

၈၅ မိုးကျော်သူ

ယင်းအချိန်လေးမှာပင်

မုရုံက အခွင့်အရေးကို ကောင်းစွာအသုံးပြုလေသည်။

သူသည် ရှုတ်တရက် စုဆောင်းရင်ဝသို့ ထိုးချလေသည်။

စုဆောင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

စုဆောင်းသည် မုရုံမှာ သိုင်းပညာအလွန်အဆင့်မြင့်ကြောင်း၊
နားလည်သဘောပေါက်သည်။

ထိုးကြောင့်

သူက အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်သည်။

စုမုန်ကလည်း မိမိ၏ အဆင့်အမြင့်ဆုံးသိုင်းကွက်ကို အသုံး
ပြု၍ တိုက်ခိုက်သည်။

o o e

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၈) ၈၉

ညဉ့်မှောင်မှောင်

ခေးရောင်များဖြင့် ဖွေးဖွေးလက်နေသည်။

နှစ်ဘက်စလုံးမှာ အာကွယ်သည်ထက် တိုက်ခိုက်မှုမူ ပို၍
များလာပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အနိုင်အရှုံး မပေါ်သေးချေ။

လူရွယ်က တိုက်ခိုက်ရင်း စိတ်ဓာတ်များတက်ကြွလာကာ
ဆက်နှစ်ဖက်ကို ပူး၍ စုဆောင်းရင်ဝသို့ ထိုးချလေသည်။

စုဆောင်းက လိမ်မာပေါ့နပ်သွားပေသည်။

လျင်မြန်စွာ ရှောင်ထိုက်သည်။

ခါးထိုးကွေး၍ နောက်သို့ မြေနှစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

အမှန်တူင်

လူရွယ်၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ဟန်ပြုမျှသာဖြစ်သည်။

လူရွယ်သည် စုဆောင်းက အနောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်နှင့် ခုတ်
ခြည်းပင် ကိုယ်အနေအထားကိုပြောင်းလိုက်ပြီး သပ်သပ်။

၉၄ မိုးကျပ်သူ

ပြေးနှစ်ချပ်ကို လှဲနှစ်ချောင်းပမာ စုထင်မိရင်ကို သိမ်းသွင်း
လေသည်။

စုထင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ဟိုက်...မလွယ်ပါလား

သူက ဤအတိုင်း ဆက်လက်တိုက်နေ၍ မလွယ်ကူတော့
ပါချေ။

ထိုကြောင့်

ရုမ့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ညီမလေး

ရုမ့်က သူ၏ကြည့်ကို သဘောပေါက်သည့်အရာ
ခေါင်းညိတ်လေသည်။

မှတ်တရက်

ထွမတို့မောင်နှမသည် တိုက်ကွက်ကို ပြောင်းလိုက်သည်။

သူမတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် နှစ်သူများကို ဆင်ကြိပ်ကြိပ်
ဆန့်ခံရခဲ့သော ပန်းကြဲသိုင်းကွက်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်ထိတ်လန့်သွားသူမှာ လူရွယ်ဖြစ်သည်။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၈) ၉၅

လူသည် စုထင်တို့မောင်နှမကို အထင်မသေဝံ့တော့ချေ။

ထိုကြောင့်

သစ်သားပြားနှစ်ခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေ့ယမ်းအံ့
အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ညမမှောင်မှောင်...

ထမမှောင်မှောင်...

တံသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေပြင်ကျယ်အတွင်းဝယ်
ခားရောင်များ ပွေးပွေးလက်နေသည်။

၀ ၂ ၀

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၃၇

တစ်ဖက်လှေမှ အဘိုးဆိုကမူ ခိုင်လုံကြီးသဖွယ်အခန့်သား
စိန်၍ ပြိုင်ပွဲကိုကြည့်နေလေသည်-

ထိုအဘိုးဆို၏ မျက်နှာက လွန်စွာမှ သည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။
တခဏမျှကြာသည်အခါ-

ထိုအဘိုးဆိုက မုရုံကိုလှမ်းဝေါ်သည်-

'သား-ပြန်သေခဲ့တာလေ'

သု၏ဝေါ်သံမသုံးမိ-

မုရုံက သစ်သားပြားနှစ်ချပ်ကိုထက်နှုန်းစိပုန်းအဖြစ်အသုံး
ပြု၍ စုထင်ထို မောင်နှမနှစ်ဦးထံသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

'ဝိုး'

စုထင်ထို မောင်နှမက ခန္ဓာကိုယ်ကို လေ့ထဲ၌ ခုန်ထွက်၍
လျှိုးပိုင်းတို့၌ ကိုယ်စီချပ်တန်လိုက်လေသည်။

တစ်ခဏအချိန်လေးမှသာပင်-

မုရုံဆိုသည့် လူရွယ်က သူတို့နှစ်ဦးကြားသို့ ကြောင်တစ်
ကောင်ကဲ့သို့ခုန်ထက်၍ တခြားလေ့ဝေါ်၍ ရောက်ရှိသွား၏။

လူနိုင်ကိုယ်နိုင်

မြင်သမျှ...

လှေငယ်တစ်စင်း...

လူ ၃ ဦး

ကျဉ်းကျပ်သည့် လှေပေါ်၌ အချိန် အတန်ကြာမျှ သူတို့
သည် ဇွဲရှိရှိဖြင့်တိုက်ခိုက်နေကြ၏-

ထိုပြိုင်ပွဲမှာ သလွန်ပင်ကြည့်၍ကောင်းသည်-

၎င်းပြင်

သည်းထိတ်စိတ်ရှိစရာသည်၊ကောင်း၏-

၃၁ မိုးကျေမီသူ

ထိုနောက်

သူသည် အဘိုးအိုရှေ့၌ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွတ်ရင်း
ထိုင်လိုက်၏။

ဆိုစချိန်

စုထင်နှင့် ဓမ္မန်တို့ မောင်နှမနှစ်ဦးကလွဲ လှေပေါ်၌ ပန်း
ချွေဆိုင်းကွက်ကိုထပ်မံ တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ပြင်ထားပြီဖြစ်၏။

သို့သော်

သူတို့သည်တစ်ဦးကိုတစ်ဦးရန်ငြိုးမရှိ၍ မောင်နှမ ၂ ဦးက
လိုက်လံ၍တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပါပေ။

သူတို့သည် တခြားလှေပေါ်မှအဘိုးအိုကို အကဲခတ်ကြည့်
နေ၏။

အဘိုးအိုက သူတို့ကိုကြည့်ကုန် ပခုံးတစ်ချက်တုန်လိုက်၏။

‘ကဲ...မင်းတို့နှစ်ဦးပေါင်းပြီး ကျုပ်တပည့် တစ်ဦးထက်
တောင်မနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တပည့်က မင်းတို့ထက်နည်းနည်း
ဆင်တယ်လို့ဆိုရမှာပဲ။’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (ပ) ၃၉

သူသည် စုထင်တို့မောင်နှမကို တပည့်အဖြစ် သိမ်းဆွဲလို
စိန်ရှိ၏။

စုထင်က အကဲခတ်ကြည့်၍-

‘ဧလူငယ်ခွဲသိုင်းပညာက ဟာကယ်တော်လို့ ကျွန်တော့်တို့
မောင်နှမက လေးစားပါတယ်၊ ဒါထက် အဘကစုတန်ဂိုက်၊
စုဂိုက်၊ ချုပ်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေပါသလဲ-

အဘိုးအိုမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်-

‘ဆင်း-မင်းက ငါတပည့် ခွဲတိုက်ကွက်ကို ကြည့်ပြီး စုတန်
ဂိုက်၊ ကဆိုတာကို ချက်ချင်း သိလိုက်တာကိုး-

သူက စကားဆက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါက စုတန်ဂိုက်၊ စုဂိုက်၊ ချုပ်ကြီး ချင်
လှန်ခွဲအစ်ကို့မျှင်ရှိပါပဲ-

စုထင်က အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

‘မပြော-အဘက စုတန်ဂိုက်၊ ချုပ်ခွဲ အစ်ကို ချင်ခွဲထိုး၊
အဘခွဲ လက်သည်းသိုင်းကွက်က သိုင်းလောကကို အထူးထူး
လှုပ်စေခဲ့ပါတယ်။’

၅၀ မိုးကျော်သူ

အဘိုးတို့က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'ဒါဆို မင်းက ငါ့အတူတူပဲဖြစ်သက်ခံသင့်ပြီတယ်'

စုထင်က ပြုံးလိုက်သည်။

နတ်လက်သည်း ချင်ရီက သိုင်းခဏကထဲက ခပ် နှစ် နှစ်ကလေးပျောက်နေပြီး အခု ကျေးကျွေးလောက် မွန်ဂိုတွေရဲ့ လက်ပါးခေ သိုင်းထုငါးကြီး ဖြစ်နေတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ဟုတ်ပါသလား။

နတ်လက်သည်းချင်ရီကဝန်ခံ၏။

'ဟုတ်ပါတယ်။

စုထင်က ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစူးခါ၍။

'ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ဆစ်လမ်းစီ ဖြစ်နေပါပြီ'

သုက ဆိုသို့ပြောပြီး ရေထဲမှကျောက်ဆူးကို ပြန်လည်ဆွဲ တင်၏။

ချင်ရီက သူ့ကိုဝေ.ဝေ.ကြည့်၏။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၄၁

'မင်းသိထားဖို့က ငါက မွန်ဂိုဘုရင်ကြီး အမိန့်နဲ့ ဆင်း လာတာ'

စုထင်ကမျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်သည်။

'ဘယ်လိုအမိန့်ပါလဲခင်ဗျာ။

ချင်ရီက

'မင်းတို့ နတ်စောင့်၊ ရွှင်အဖွဲ့က ငါတို့ မွန်ဂိုဘုရင်ထံမှ အစွဲအမတ်ခေါင်းမာနေတယ်၊ ဒါကြောင့် မွန်ဂို ဘုရင်က မင်းတို့အဖွဲ့ကို အတော်အမျက်ရှုနေတယ်။

ထူးကဲပဲတုန်း၍-

'ပိုဆိုးတာက ဟိုကလေးက မွန်ဂို အစိုးရ အရာရှိတွေရဲ့ ရိက္ခာနဲ့အစွဲအငွေအတူကိုပင်၊ ဆိုအဖွဲ့ကပဲလှယူခဲ့တယ်'

'ဒါကြောင့် မွန်ဂိုဘုရင်က မင်းတို့အဖွဲ့ကိုနှိမ်နင်းဖို့အမိန့် ပေးလိုက်တယ်ခင်ဗျာ။

စုထင်က မ.ပြု.ပြု.၍။

'ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျားကကျပ်တိုက်တပည့်ကဖြစ် ဘာလို့ လက်ခံချင်တာလဲ၊ ဒါဟာ မိုးသားမှပဲဖြစ်နိုင်ဘူး'

www.burmeseclassic.com

၄၈ နိုးကျော်သူ

ချင်ရှိက

‘ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါက ကရွတ်လူမျိုးလေးပါကြောင့်
ကရွတ်သိုင်းသမားတွေကို အလဟဿာအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အတတ်
နိုင်ဆုံးမည်းရုံးပြီး လူ့ဘဝစည်းစိမ်ကို ခံစားခွင့် ပေးမယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်...’

စုမ္မန်က သူ့အား ရွာရွာမုန်းတီးစွာဖြင့်ကြည့်လေသည်။
‘မိမာ ရွှင်လို့ မွန်ဂိုလူမျိုးရဲသစွာခံတစ်ဦးက ကရွတ်လူ
မျိုးဆိုတဲ့ စကားကို သုံးရဲသလား...’

ထူမက အေးစက်စက်အသံဖြင့်—
‘မိမာရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ကျွန်မတို့နတ်စောင်းရှင်ဂိုဏ်း
က သူများ နောက်ထိုက်ခွေးဘဝတို့အစောက်မခံဘူး’

‘နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းမှာလူအင်အားလက်နက်အင်
အား အပြည့်အစုံရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မိုးပေါ်အကျထာမယ့်
ဆန္ဒထုယ်ဆိုရင်တောင်မှ မမှုထော့ပါဘူး...’

ချင်ရှိက သူမ၏စကားကို စိတ်မဆိုးဘဲညှိစာပြင် အားရစွာ
ပင်ရယ်၏။

ဆန္ဒထုယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝန်ပါ (၁) ၄၉

‘ဟား...ဟား...ဟား...မင်းက တကယ့်အာဂမလေးကို
ထုတ်ပြီ၊ မင်းက ငါ့လို သိုင်းထိပ်သီးတစ်ဦးကို မလေးမစား
ထုပ်ရင် နေခင်တရစေရမယ်...’

စုမ္မန်က ခေါင်းညိတ်၍—
‘ရတယ်၊ ကျွန်မကလဲ ရွှင်လို့ မျိုးဖျက်သစ္စာပောက်တစ်ဦး
ကို အသက်နှုတ်ပြီးဆုံးမပြမယ်...’

ပြော၍ ခားကိုယ်မီးက ဆိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
စုံထင်က ရင်ထိတ်သွားသည်...
သူက လျင်မြန်စွာ ဟန်တားလိုက်သည်...
‘ခထမနဦး—ညီမလေး...’

စုမ္မန်က သူ့ကို စူးရှသည် မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။
သူမ၏ မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် ရဲရဲနီနေပါလေ၏။
‘အစ်ကို၊ သူက ညီမတို့ကို လာခြံဖိခြောက်နေတာမတွေ့
ဘူးလား၊ ညီမတို့ ဘယ်လောက်သွေးနီတယ်ဆိုတာ ပြရသေး
တာပေါ့’

စုမ္မန်က ခေါင်းခါ၍—

၃၄ ခိုးကျွေးသူ

‘မကုတ်ဘူးလေ၊ အစ်ကိုတို့မှာ ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်၊ ခုလို ကိစ္စကိုးဘေးပယ်ထားပြီး ဆောင်ရွက်ရမယ်ကိစ္စတွေကို ထမ်းဆောင်ပြီးမှ သည်ကချင်ရုံနဲ့ထပ်တော့ကြသေးတယ်ပေါ့’

စုမ္မန်က ဒေါသကိုထိန်းလိုက်သည်။

သူမက ခရစ္စတီအိုင်း လျှောက်ထွက်ခွာရန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်

ချင်ရုံက ဟန့်တားလိုက်သည်-

‘ခနဦး’

သူ၏ကောသလ်သည်နှင့် ချင်ရုံက ပျဉ်ပြားငယ်ဖြင့်ခရပြင်ကို တစ်ချက်ခတ်ရာ-

သူ့ဘီဇ်လှေက စုမ္မန်တို့၏လှေခွေ၌ ဆန့်ကျင်ဘက်အနေဖြင့် စိတ်ထူးပါ၏။

စုထင်မိမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

‘ခင်ဗျားတို့က ဘာ လုပ်မလို့လဲ...’

ချင်ရုံက အားပေါ်တရ ရယ်လိုက်၏။

တန္တရာယ်ကုန်ခြားသိုင်းဝက်ပါ။ ၃၅

ဟား-ဟား-မင်းထို့ မကြောက်ပါနဲ့၊ မင်းတို့၌ လှေထိုက်က အချိန်မရွေး ချေမှုန်းပစ်လို့ရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့နားလည်ပါ။ မိမိတို့ မင်းတို့အကြောင်းကိုနားထောင်ပါ။

သူ၏အသံမှာ အမိန့်ဆန်သည်-

စုမ္မန်က ခံပြင်းသွားသည်။

‘သည်မှာ ကျွန်မထိုက် ရှင်စကားကိုနားထောင်နိုင်ဘူး၊ ရှင်ထမြန်ဗယ်ပါ။ ဗယ်ရင် ကျွန်မတို့အဆိုမဆိုနဲ့...’

ချင်ရုံက သူမကိုစိုက်ကြည့်၏။

မင်း၏ တကယ်စွာတဲ့မိန်းမပါ။ သည်လောက်စွာနေသော တယ်အဆင့်ရှိတယ်ဆိုတာ သိရအောင် စမ်းကြည့်ရမယ်။

စုမ္မန်က ရင်ကော့ထိုက်သည်

‘လာက... သတ္တိရှိရင်စမ်းကြည့်ပါ...’

သူမကပြော၍ ပန်းခဲချသောသိုင်းကွက်ထဲမှ အဆင့်အမြင့် ဆုံးထိုက်ကွက်ဖြင့် ချင်ရုံ၏ခန္ဓာကိုယ် အထက်အလယ်အောက် သုံးနေရာခွဲ၌တိုက်ခိုက်လေသည်။

ချင်ရုံက မဲပြုံးပြုံး၍...

www.burmeseclassic.com

၄၉ မိုးကျွန်းသူ

ဘုသည် ခြေထောက်ကိုလုံးဝမပျံ့ဘဲ ခား ချော့ခိုအား
သည်နှင့်နေခက်သို့ရှောင်လိုက်သည်။

ထိုကြောင့်...

ခားက သူ့ကိုမီးမိပါ-

တစ်ခါတရံခားကသု၏ထည်ပင်းသို့ရောက်ခါနီး၌ အလို
လို လွဲချော်သည်။

ထိုကြောင့်...

သူမ၏ ပြုံးထန်စွာထိုက်ခိုက်လေသည်-

သို့သော်

ချင်ရိမ် အင်္ကျီဝကိုပင် ထိဆောင်တိုက်နိုင်ခြင်းမရှိပါ၊

အထူးသဖြင့်..

ချင်ရိမ်သည် ရော့ပေါ့၌ထိုင်နေရာမှ ခြေထောက်တစ်ချက်
တလေမျှမရွှေ့ပါ။

ရုမ္မန်သည် ရင်ထိတ်၍လာသည်-

သူမမှာ အလွန်ညက်ကောင်း၍ ပါးစပ်သည့်မိန်းမတစ်ဦး
ဖြစ်ပါသည်-

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းကပ်ပါ (၁) ၄၉

ထိုကြောင့်...

ခားကို ပြန်၍ဝှပ်သိမ်းကာ ချင်ရိမ်လှကို ခြေဖြင့် ပြင်း
ထန်စွာကန်လိုက်သည်။

ချင်ရိမ် ဤအခြေအနေကို မမျှော်လင့်ထားပါ-

ထိုကြောင့် သူ၏လှေသည် လျင်မြန်သည့်အရှိန်ဖြင့်နောက်
သို့လွင့်စဉ်သွားသည်-

ထိုတစ်ရက်အချိန်မှာပင်-

စုမ္မန်နှင့် စုထင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် လှေကိုစု
စုနီအတိုင်း လှော်ခတ်သွားလေသည်။

၃ ၀ ၃

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းကော်မီ (ပ) ၄၉

တင်ဆက်ကြာတုန်း-

ချင်ရုံတို့လေ့က မိလ္လာနီပါးရောက်ရှိလာသည်-

စုထင်က လေ့ပေပါမှ မွန်ဂိုအရာရှိ မီးအိမ်ကို တစ်ချက်
ကြည့်၍-

‘ညီမလေး၊ လောလောဆယ် သည်လေ့ပေပါကို အစ်ကိုတို့
အပ်ပြီး ပုန်းနေကြမယ်....’

စုမွန်က ခေါင်းညိတ်ထိုက်၏....

‘ဆောင်းဆယ် ထပ်ကို၊ မွန်ဂို အရာရှိခွဲလေ့ ဆိုတာ
အတို တက်လားရဲ့မှမဟုတ်ဘူး....’

တိုင်းက သူမက ကိုယ်ပေးပညာကိုအသုံးပြု၍လေ့ပေပါ
မျှော်လင့်၏။

စုထင်ကလည်း သူမနှင့်အတူ လေ့ပေပါသို့ တက်လိုက်၏။

ထို တခက်အချိန်လေးမှာပင် သူမတို့၏ လေ့သည် ခရစ်
နှစ်သို့ အချိန်ဖြင့်ပါသွား၏-

စုမွန်တို့မောင်နှမကမူ လေ့ပေပါ၌ဝပ်၍ငြိမ်သက်စုစုနေ၏။

X X X

ပုန်းသုနှင့် စွဲသု

စုထင်နှင့် စုမွန်တို့ မောင်နှမ ၂ယောက်က လေ့ကိုအား
စိုက်၍လေ့ပေတတ်လိုက်သည်-

ယူကံစိတ်မှီတိတောင်း ပေတစ်ရာကျော် ကွာဝေးသည့်
နေရာသို့ရောက်ရှိသွားသည်-

သူတို့နှစ်ဦး အရာရှိ လေ့ထံသို့ စွဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
ထိုအချိန်....

သူတို့က နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်-

ချင်ရုံ၏လေ့က နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာသိုက်လာနေသည်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်-

၅၀ မိုးကုန်သု

မုန့်ဂုံဆရာမှီလှေသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏-

အစောင့်တို့လည်းငိုက်နေကြပြီဖြစ်၏-

စုတင်တို့ မောင်နှမက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏...

သူတို့သည်ဤလှေကြီး၌တစ်ညတာပုန်းနေရန်ဆုံးဖြတ်၏။
ထိုအချိန်

လှေတစ်စင်းက လှေကြီးအနီးမှ အချိန်ပြင်းစွာဖြတ်သွား၊
မည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏

သူတို့ ခေင်နှမက အစွဲယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်၍ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏...

ထိုနောက်

ဝပ်နေရာမှထ၍အနီးရှိ အခန်းဆီသို့ ပြေးဝင်၍ ပုန်းရန်
နေရာကို ရှာဖွေလိုက်၏...

ထိုအချိန်မှာပင်-

ရတ်ကရက် ပခုံး၌စစ်ခနဲနာကျင်သွားကြ၏-

သူတို့နှစ်ယောက် ထိတ်လန့်သွားကြ၏-

အကြောင်းမှာ

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းကပ်ပါ (၁) ၅၁

ပြတင်းပေါက်မှ ဖြူစေ့သည့် လက်တစ်ဖက်က ဝင်လာ
ပြီးသွေးကြောတို့ကိုပိတ်သွားသည်ဟုတ်ပါသေး...

မည်သူက သူတို့ကို သွေးကြောပိတ်လိုက်ပါသည်။

အမှန်၌

သူတို့ဆား သွေးကြောပိတ်သူမှာ လေ့ရွှမ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျန်ခေင် သူမအားကြည့်၍ အလွန် အံ့သြသွားရသေး၊

သူမက လေ့ရွှမ်အား ခြုံကျယ်သည့် မျက်လုံး အစုံဖြင့်
ညှိသိုက်၏။

လေ့ရွှမ်ကလက်ကစပြု၍...

'သခင်မ၊ နောက်ထပ် သည်ထက်စံ့ကြာရာတော့ တွေ့ရဦး
မို့ ဟိုမှ တွေ့သေး...'...

သူမညွှန်ပြရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ-

ခြံထဲ၌ သေနှစ်စီးက မြားပစ်လိုက်သည့်ပမာ တစ်စီး
သို့ တစ်စီးကလိုက်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်...

ကျန်ခေင်ကြည့်နေ၏-

၈၂ မိုးလျှော်စု

လေ့ရှိသော အခန်းတံခါးကိုတုန်းပူဖို၍ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ကျန်ပေဆလည်း ကြောင်စိစီပြင် သူမနောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။

o o o

စုထင်နှင့် စုမွန်တို့သည် ထွေကြီးပေါ်၌ သိုင်းပညာအဖြစ်လည်း သိုင်းသမားရှိနေလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။
ထိုကြောင့်

သူတို့က ထိတ်လန့်အံ့သြနေမိ၏။

ထိုအချိန်

မိန်းမပျို ၂ ယောက်က သူတို့ခဏသို့ဆုတ်ခွာရောက်ရှိလာ၏။

အပြုအမူဆင်နွှဲထားသည့်မိန်းမပျိုကပ်ယောက်နှင့် နှုတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ပြစ်၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (ပ) ၅၃

အပြုအမူဆင်နွှဲထားသည့်မိန်းမပျိုကပ်ယောက်နှင့် နှုတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ပြစ်၏။

သူမသည် စုထင်နှင့်စုမွန်တို့ကိုကြည့်၍ မျက်နှာပေါ်၌စိတ်ဝင်စားသည့်ဟန်မူရာတို့ပေါ်လာ၏။

ထိုကြောင့်

စုထင်က မိမိတို့ ခေတ်နှစ်အား သွေးကြောပိုက်သူမှာ နှုတ်ဆင်ထားသည့်မိန်းမ ဖြစ်ရမည်ဟု နားလည်လိုက်မိသည်။

သူမက ပန်းနှုတ်ဆင်ထားသည့်မိန်းမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
ပန်းနှုတ်ဆင် မိန်းမမှာ အသက် ၁၇ နှစ် ၁၈ နှစ်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး အမူရာမှာတည်ငြိမ်လှ၏။

သူမသည် ဝိုင်းဝန်းသည့်မျက်လုံးတို့ဖြင့်စုထင်တို့အမင်နှစ်ဆက်ခတ်၍ကြည့်နေ၏။

စုမွန်ကမူ ထိုမိန်းမ နှစ်ယောက်အား အကဲခတ်နေသည်။

ထိုအချိန်

ပန်းနှုတ်ဆင်ထားသည့်မိန်းမက

၅ မိုးကျော်သူ

‘ခင်တို့ကအရာရှိတွေပေါ်တက်ပြီး ခွင်တို့ဘာကြောင့်အသံ
လုပ်လေလဲနောက်ပြီး အရာရှိသမီးရဲ့အဆောင်ထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစား
စားတာတရော ဘာရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်လဲ...

စုမ္မန်က ပြုံးထိုက်၏...

‘မမတို့က ရန်သူလက်ထဲရောက်ရင်း ငါ့လှေကြီးပေါ်ကို
အမှတ်မထင်ပုန်းရွှေခင်မိဘာပါ၊ ဘာကြောင့်အစည်မဲ့မရှိဘူး...

အပြုအမူပင်ဝက်မိန်းမက လက်ဝှေ့ယမ်း၍...

‘လေ့ရွှေမသုတို့ရဲ့သွေးကြောတွေဖွင့်ပေးလိုက်ပါ’

လေ့ရွှေမက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏-

‘မမေးလား သူတို့ကိုပုန်းခိုခွင့်ပြုလိုက်ပါလား...

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်၍...

လေ့ရွှေမက သူတို့မောင်နှမ၏သွေးကြောတို့ကို ဖွင့်ပေးဖို့
ပြုံးပြလိုက်၏-

‘ကဲ...မမလေးက ခွင်တို့ကို စီမံခန့်ခွဲပေးဖို့တယ်ဆို
ကျွန်မက သွေးကြောဖွင့်ပေးတာမနော်...

စုံထောင်နှင့် စုမ္မန်တို့ခေါင်နှစ်မကလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍-

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းခက်ပါ (ပ) ၅၅

‘အခုလိုပုန်းခိုခွင့်ပြုတဲ့အတွက် အရာရှိသမီးကိုဂါရဝပြပါ’

လေ့ရွှေမက ပြုံးနေ၏...

ကျွန်မက စုဆင်ကိုတစ်ချက်ကြည့်၍...

‘လေ့ရွှေမ သူတို့ကိုအထဲဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ...

လေ့ရွှေမက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏..

‘ဒီကိစ္စကို သခင်ကြီးထံသွားရင် မလွယ်ဘူးနော်’

ကျွန်မက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်၏..

‘ဘာကိုကြိုခက်ရမှာလဲ၊ ဝါတို့မှာ မိတ်ဆွေ မရှိရဘူး
ဘူး’

လေ့ရွှေမက တွေဝေသွားလေသည်...

ထိုအချိန်

ဖြစ်ထဲ၌ လေ့ရွှေမက ပြန်ထည်ကွေ့လစနေသည်ကိုတွေ
မြင်ရသဖြင့် စုဆင်တို့ကိုကြည့်၍-

‘ကဲ ခွင်တို့ အမြန်ဝင်ပါ၊ ဟိုလှေက ပြန်ကွေ့လစနေပြီ’

၂၆ မိုးကျော်သူ

စုထင်နှင့် စုမွန်တို့မောင်နှမသည် ရင်ထိတ်သွားကြသည်။

ကျန်မေက

‘ကဲ—ကျွန်မနဲ့ဆပြန်လိုက်မဲ့ပါ....

ပြော၍ အခန်းထဲသို့ဝင်သွား၏။

စုဘင်တို့မောင်နှမလှ မဦးစားမနေဘဲ အခန်းထဲသို့ ကျန်
မေနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏....

အခန်းထဲ၌မီးကအင်းထိန်နေ၏—

ကျန်မေက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ တစ်ချက်
ကြည့်၍ မီးစာကို လျော့လိုက်၏....

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၇) ၅၅

ထိုအခါ

သုမတို့သည် အပြင်ဘက်၌ အခြေအနေကို သင်ရွာစွာ
မြင်ရပြီး အပြင်မှအခန်းထဲသို့ကြည့်လျှင် အလင်းရောင်အား
နည်း၍ သင်ရွာစွာအတွဲမြင်နိုင်ခြင်းမရှိပါ....

ကျန်မေက ခုတင်ပေါ်သို့ထိုင်ချ၏...

စုဘင်တို့မောင်နှမကမူ ခုတင်အနီးရှိ ခုံ၌ ထိုင်လိုက်သည်။

လေ့ရွက်ကမူ ပြတင်းပေါက်ကိုမှီ၍ရပ်ကာ မြင်နေရသည်။
လျှောက်ကြည့်နေ၏...

ကျန်မေက စုထင်၏ချောမောလှပသည် မျက်နှာကိုကြည့်
၍ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းငုံ့လိုက်၏။

တခဏကြာမှ ခေါင်းကိုမော့၍စုမွန်ကိုပြုံးပြ၍...

‘မမ၊မကြောက်နဲ့နော် ညီမရဲ့အဖေအဖွဲ့ဆောင်ဆက်သွယ်
ရေးအရာရှိဆိုတော့ ဟိုလှေပေါ်ကလူ ဒီလှေကြီးပေါ်ကို
အာပြီးမေးရဲမှာမဟုတ်ဘူး...

စုမွန်သည် သုမ၏ ချောမောလှပသည် မျက်နှာကိုဝေး
ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်၏...

၅၁ မိုးကျသီလူ

'ညီမအေး' ရုပ်ချောသလောက် စိတ်ထားအေးခင်းလိုက်တာ၊
မပေသို့က မကြောက်တတ်ပါဘူးကုန်...

ကျွန်မက

'မကြောက်တတ်မှကောင်းတာပေါ့...'

• စုမ္မန်က တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏...

ထိုအချိန်

ပြောင်းပေါက်ကို မှီ၍ခပ်နေသည်၊ လှေရှမ်းက လက်ဟန်
ခြေဟန်ဖြင့် လှေဆောက်အံ့ကြောင်း၊ အမျက်ပြ၍ လှေကြီး၏
ဦးပိုင်းသို့ပြေးသွား၏...

X X

အနုပညာကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၃၉

လှေရှမ်း

လှေရှမ်းသည် လှေ၏ ပဲ့ပိုင်းသို့သို့လျှောက်အာအာ ဂန့်၊
ကျွန်က မျက်သုံးဝေ၍ကြည့်နေ၏...

မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ မည်းမည်းဝင်းဝင်းနေ၏...

မိုးရွာသွန်းတိုက်လျှင်နေ၏...

မကြာမီ

မိုးရွာသွန်းတိုက်လျှင်နေ၏...

ဘုမမသည် မိမိ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စက မှီနေသဖြင့်
သိုင်းလောစာသား အချင်းချင်း၊ ရန်ငြိုးထေး၍ တိုက်ခိုက်
သည်။ အထဲတွင် မပါလိုပေ...

သို့သော်

မိမိက ထက်ပိုက်ကြည့်နေ၍မမြင်ပါ-

အကြောင်းမှာ-

ဤကိစ္စကိုလက်ပိုက်ကြည့်နေလျှင် ဆင်မလေး၊ ကုန်စေ
ထို့မှာ ကြိုမားသည်၊ ဒုက္ခနှင့် ကြုံနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား...

၆၈ မိုးကျော်သူ

ထိုကြောင့်...

သူမက လိုက်လာသည်။ ရန်သူကို မောင်းထုတ်၍ စုထင်
တို့မှောင်နှာအား လှေကြီးပေါ်မှ ထွက်သွားခိုင်းမည်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ထား၏-

ဤသို့ဆိုလျှင်-

အခြေအနေအထားနိုင်သည်မဟုတ်ပါလော...

ထိုကြောင့်...

သူမက အခြေအနေကို တိတိဆိတ်စွာ အကဲခတ်ကြည့်၏။

သူမသည် သိုင်းပညာ အလွန်အဆင့်မြင့်၍ နားနှင့်မျက်စိ
စို့စာလဲ့ အလွန် လျင်မြန်၏-

သူမက ကြွက်ငယ်တစ်ကောင်ပမာ ဝပ်လျက် မြွေတစ်
ကောင်ကဲ့သို့ တွားသွား၍ လှေပေါ်ပိုင်းအနီးသို့ သွား၍ တဖက်
လှေပေါ်မှ လူကို အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်၏-

X X X

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၆) ၆၉

ခင်ရိုသည် လှေကလေးပေါ်တွင် စုထင်ကို မောင်နှမကား
ခေတ္တရတဖြင့် လှေလေးကို ပြန်လှည့်လာသည်။

ထူသည် အလွန်ညာဏ်နီညာဏ်နက်များပြီး အစွေအကြွ
ရင့်ကျက်သည့် လူတစ်ဦးဖြစ်ရာ စုထင်တို့မောင်နှမက အရာရှိ
လှေကြီးပေါ်တွင် ရှိနေမည်ဟု ကောင်းစွာ နားလည်သည်။

သို့သော်

သူသည် လှေကြီးပေါ်သို့ မတက်ဝံ့ပါ။

ရာဇဝတ်ဒဏ်သင့်မည်ကို စိုးရိမ်မိသည် မဟုတ်ပါလော၊

သို့ရာတွင်

သူက ခြေသံလိုလို မသဲမကဲ့လှုပ်ရှားမှုကို ငြိတိတိထားမိ၏။

သို့သော်

သူက ဤအသံကို မကြားဟန်ဆောင်၍ ရန်သူကို များ
ခေါ်သည်။

ပိုင်မှပမ်းမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

လေ့ရှိသည့် မိမိ၏သိုင်းပညာမှာ ထိပ်စန်းအဆင့်အထိ
အတိကျပေးထားသည်ကို လူမသိစေချင်ပါ။

၆၂ ပိုးကျော်သူ

သူမက လှေပေါ်ရှိလူများအား ကြောက်လန့်၍ ပြေးစေ
ရုံလောက်သာ ရည်ရွယ်ထားသည်။

သူမက ယင်းသို့စဉ်းစား၍ ခေါင်းပြုကြည့်ရာ—
အကိုးဆိုတစ်ဦးနှင့် လူငယ်တစ်ဦး ကိုတွေ့ရသည်။
သူမက ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ မတ်တတ်ရပ်ဆိုက်သည်။

‘မိလှေပေါ်မှာ မိန်းသမီးတွေချည်းပါပဲ။ အရာရှိကြီး
ကျန်က အစိုးရတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တာကြပါပြီ။ မိမိအဘ
က ဘာဖြစ်လို့ လှေကြီးနားထဲ မခွာသလိုဆိုတာ သိချင်ပါ
တယ်’

မျှင်ရီက သူမကိုမောကြည့်၍ ရယ်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

သူသည် လှေကြီးပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။
သူမက ဧနာလံသို့ ခြေသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။
သူမအသံနေဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်သေးပါ။
သူမက မျှင်ရီကို ကြည့်လိုက်သည်။
‘အဘလာရတဲ့အကြောင်းကို ရှင်းပြပါဦး’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၈) ၆၃

မျှင်ရီက လှေကြီးကို တစ်ချက်စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။
‘ကျုပ်က ဝရမ်းပြေးနှစ်ဦးကို လိုက်ပမ်းနေတာ’

‘မိလှေကြီးပေါ်ကို ဘက်သွားတာမြင်လိုက်ရတယ်’
သူက လေ့ရွမ်အားကြည့်၍

‘ယခင်က သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ထင်ပါရဲ့၊ ဘာ
ဖြစ်လို့ ဝရမ်းပြေးကိုခွက်ထားရတာလဲ’

လေ့ရွမ်က သူ့ကိုကြည့်လိုက်၏။

‘ဝရမ်းပြေးတွေကို ဒေသဆိုင်ရာထုထုရှိတော့က မထိန်းနိုင်
ကြဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဘုရင့်အမိန့်နဲ့ လိုက်ပမ်းနေတာပါ’
သူ့ထို့ကိုထုတ်ပေးပါ’

လေ့ရွမ် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘ရှင်မှားနေပြီ ကျွန်မက စီည တာဝန်ယူထားရတဲ့လူပါ၊
ဘယ်သူမှ လှေပေါ်တက်လဒတာမတွေ့ဘူး၊ ရွှင်မျက်စိ ရှင်း
နေတာပဲဖြစ်ရမယ်’

မျှင်ရီက သူမအားကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျုပ်က မမိရင်လဲအရေးမကြီးဘူး၊
မင်းကို ဖမ်းခေါ်ဘူးမယ်’

၆၆ မိုးထွန်ချ

ပြော၍ လေ့ရွှမ်အား ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

လေ့ရွှမ်သည် သတိထားနေထူဖြစ်ရာ ပျတ်ခနဲ နေခက်သို့
လျင်မြန်စွာရွှေ့ တိမ်းသွား၏။

ထူမင်းသုပ်ရွာမှသာ ပညာသားပါ၏။

ချင်ချိန်ချိုင်းအောက်မှ ငုံ့လျှိုး၍ ထွက်လိုက်၏။

ယင်းအချိန်လေးမှာပင်

ချင်ချိန်လက်ဝါးသည် နီရဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
ထို့ပြင်

အနက်ထောင်အပတ် ငါးစက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

လေ့ရွှမ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ထူမ အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

လေ့ရွှေ့ကြီးထွက်လာပြီး အက်ဆေးနေသည်ကို မြင်ရ၏။

ချင်ချိန် ထိုလူကိုမကြောက်ပါချေ။

သို့တော်

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းသိုင်းဝက်ပီ (မ) ၆၅

သုက ဤလေ့ရွှေ့ကြီးပေါ် တက်ထစသည်ကို တခြား မည်သူ
မျှ မြင်လေ့ရှိပါ။

အကြောင်းကား

မိမိအား တာဝန်ဝတ္တရား နှောင့်ယှက်မှုဖြင့် ခဏခဏနိုင်
ရည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုကြောင့်

သူက ရွက်တိုင်အောက်သို့ လျင်မြန်စွာပုန်းလိုက်၏။

လေ့ရွှမ်က ရင်ကော့၍ လှမ်းထွက်လာပြီး

'ဟေ့...နောက်ပိုင်းက အယ်သုလမ်းလျှောက်နေတာလဲ'

လေ့ရွှေ့ကြီးက အရာခိုမိ ပျားစုန်းမိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း
သိရှိလိုက်သဖြင့် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

'အဘက လေ့ရွှေ့ကြီးပါ။ မိန်းကလေးက ဘာများအထို
ပါလဲ'

လေ့ရွှမ်က သူ့ထံသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာလျှောက်လာပြီး...

'အခင်ကြီးနိုးရင်စားဖို့ စားဖို့မျှကို တစ်ခုခုစီဧည့်နိုင်
မိပါ'

ယင်းအချိန်

၆၆ မိုးကျော်သူ

လူတစ်ယောက်ပြေးထွက်လာပြီး ဦးညွှတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်ကစားဖို့မျှပါ၊ သခင်ကြီးက ဘာများ ဆုံး
ဆောင်ချင်ပါသလဲ’

လေ့ရှိက

‘ကျန်မနောက်လိုက်စို့၊ သခင်ကြီးက သူစားချင်တာ မှာ
ပါလိမ့်မယ်’

ပြော၍ အခန်းထဲဝင်သွား၏။

လေ့ရှိက ပုန်းကယ်ရာမှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်၏။

သူသည် ဤလှေပေါ်မှဆင်းသွားပြီး တခြားနေရာမှ
စုထင်တို့မောင်နှမအား စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အကယ်၍

ဤမောင်နှမနှစ်ယောက် လွတ်သွားပါက နတ်စောင်ရှစ်
ရိုက်၊ မှု နန်းတော်မှ ဘုရင့်သားတော်ကို တခြားပို့ထားလေ
လိမ့်မည်။

ထိုအခါမှသာ

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၆၇

မိမိမှာ ဤလှေပေါ်မှ ကရာဂိုကျန်၏ အခါယူမှုမှ လွတ်
မြောက်သွားပြီး စုထင်တို့မောင်နှမကလည်း ထွက်လာလိမ့်
မည်ဟု ယုံကြည်ထားသည် မဟုတ်ပါလော့။

ယင်းကြောင့်

သူသည် လှေပေါ် ပြန်လည်ရန်ချလိုက်သည်။

o o e

လှေကြီး၏ အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ကျန်မေ စုထင်နှင့်စုံမူနီတို့
ဆုံးယောက် ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့ဆုံးယောက်သည် လေ့ရှိအတွက် စိုးရိမ်နေသည်။

အထူးသဖြင့်

ကျန်မေသည် သိုင်းလောကအကြောင်းမသိပါ။

၈၈ ပိုးကျွန်း

ထိုကြောင့် အလွန်ကြောက်နစ်သည်။

ထူးစွာ စုမ္မန်၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားသည်။
သို့သော်

သူ၏မျက်ဝန်း၊ လှလှလေးမျှားစွာ စုထင်ထံ ရောက်နေ၏။

စုထင်သည် အလွန်သိုးသားသွယ်စပ်ပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်

သူ၏မျက်နှာသည် ခန့်ညားပြီး ယောကျ်ားပီသ၏။

ယင်းကြောင့်

ကျွန်မမေတ္တာ သူ့အားဝေကြည့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

စုထင်၏ သူမကိုကြည့်၍ ရင်ထဲလှုပ်ရှားလာသည်။

သို့သော်

အရာရှိသားသမီးတစ်ယောက်ကို သူ စိတ်မဝင်စားပါ။

ထို့ကြောင့်

မျက်လုံးကို ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မြစ်ပြင်ကျပ်ကြီးဆီ

သို့ ရွှေ့လျားလိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝန်း (၁) ၈၉

သူ့ဘိုးယည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြော
ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

ဟာထူးခြားစရာမခါ

လေ့ရှိက ပြန်သည်ရော၊ ဝိလာသည်။

စုမ္မန် တစ်စုံတစ်ရာမေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

လေ့ရှိက လက်ကားပြလိုက်သည်။

‘ဟိုသူကြီးလေက သူ့အောက်မှပဲခိုမယ်၊ ယူလားလို့နှင့်
ထင်တယ်၊ နိုင်တယ်၊ သူတို့မောင်နှမကို လေ့ကြီးတနေ ထွက်ခွင့်
ပိုင်မယားဟင်’

သူမက ကျန်မေကို ခေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မက အခြေမပေးနိုင်မီ စုထင်က ထချပ်လိုက်သည်။

သူက စုမ္မန်ကိုကြည့်ကာ

‘ညီမမေး ပြန်ကြည့်ရအောင်’

စုမ္မန်က အဝါညှိတ်လိုက်သည်။

ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကို’

ထိုအမျှန့်...

၆၀ ဝိုးကျော်သူ

ကျွန်မက သူမ၏ လက်ကို အမန်းကတန်း ဆွဲထား၏။

ဆို-မြင်ကွင်းမှာ လေ့ရှိသေးတယ်တဲ့။ သူတို့က မမတို့ကို စောင့်ကြည့်နေမှာ သေချာတယ်။ နောက်ပြီး မေတို့လှေကလဲ ရေစီးထဲ မျောသွားပြီ။ မြင်ကွင်းမှာ နီလောင် မွှောင်မည်းနေတာ ဘယ်သွားလို့ ဖြစ်မှလဲ။

သူက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်သည်။

‘ကျွန်မ မိဘတွေကို ကြည့်ပြောပေးမယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ကျန်လင်မြစ်စာင်းဆိုလို့မှ ဆင်းကြပါ’

လေ့ရှိသည် အလွန်ပါးနပ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့်...

သခင်မလေး ကျန်မက တစ်ခဏမှာပင် စုထင်စာပေါ်သို့ ယောဇဉ် အမျှင်တန်းနေပြီ။ နားလည်သည်။ သို့သော်

တစ်စိမ်းတစ်စာအား တင်ခွင့်မပြုရ ဟူသော တင်းကြပ်သည့် စည်းကမ်းကို အမှတ်ရ၍ ခေါင်းရှုပ်လာ၏။ ထိုကြောင့်-

မည်သို့ လုပ်ရမည်ကို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေကြသည်။

X X X

အန္တိဗုဒ္ဓကွန်ဒြာသိုင်းဝက်ပါ (ပ) ၇၈

အချိန်များ၊ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အရက်ဦးအချိန်သို့ ရောက်ရှိပြီဖြစ်၏။

၅ နာရီထိုးလျှင် မိုးစင်စင် လင်းတော့မည် ဖြစ်သည်။

ယခု စုသင်တို့ မောင်နှမ အတွက် ပုန်းအောင်းရန် နေရာရှာမရပါချေ။

စုထင်က မချီပြုံး ပြုံးလိုက်မိသည်။

‘သခင်မလေး ကျန်မက ကျန်တောင့်တို့ကြောင့် ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး။ ကျန်တောင့်တို့ မောင်နှမက ရေကို ကျွမ်းကျင်ပါစမ်း။ ဝါကြောင့် ရေထဲ ဆင်းသွားကြမယ်’

ကျန်မက ဝိုးရိပ်ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ‘ဖြစ်ပါ့မလား၊ ရေစီးအရမ်းသန်တယ်’ စုထင် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဖြစ်ပါတယ်။ ရေကူးသွားမယ်။ ရန်သူလိုက်လာရင် သူတို့လှေကို မှောက်ပြီး ဧရာဝတီမှာ တစ်ပွဲတစ်လမ်း ဆင်နွှဲကြမယ်။ နယ်သူက သာတယ် ဆိုတာ အဲဒီအချိန်ကျမှ လက်တွေ့ပြရမယ်။ မိန်းကလေး တစ်ဦးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရတာကို ဝမ်းသာလို့ ဆုံးပါဘူး။ ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး’

www.burmeseclassic.com

၇၂ ခိုးကျွန်သူ

ကျွန်ုပ်တို့ သတင်းသတင်းပြောပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ မိမိတို့၏ အသား၊ ဘက်၊ ချပ်ခွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

သုခ၏ မျက်ခန်း၊ မစုံကွပ် မျက်ရည်များ၊ ရပ်ဝဲလျက်။

စုတင်က လေ့ရှိသောကြည့်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပေခင်နှစ်ခု၊ အတွက် ချပ်ခိုနှ့် ရင်ဆိုင်နေရသော အားကုန်အားနာ ဖြစ်ရသလို အေးအေးလဲ ယဉ်ပါသည်။ ကံ ကျန်ခဲ့သော ပြန်ဆုံရပါသိမ့်မယ်၊ ကောင်းသော ညအပြန် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါမယ်။

လေ့ရှိသော အား၊ ကြည့်တဲ့ မျက်လုံး ဖယ်ထားသည်။

စုတင်၏ မျက်လုံးညှိုးကြီးထိုးပြီး ရင်ဆိုင်ရလျှင် ရင်ထဲမှ လှုပ်ရှားနေမိသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုးဆချိန်

ကျွန်ုပ်တို့ ကြားပြတ်၏။

ရှင်တို့ မေခင်နှစ်ခု သတ္တိကို ချိုးကျူးလို့ မဆုံးပါဘူး ရှင်၊ အားပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ကမ်းကို နောက်မှ ခန့်ဆက်ကြပါ။

စုတင်၏ ခေါင်းခါသည်။

မပြောဘူး၊ ကျန်တော့တို့မှာ အရေးကြီးကိစ္စတွေ ရှိနေ ပါသေးတယ်။

ဆန္ဒမဟုတ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၇၃

ယင်းကချိန်မှပင်။

အသားဆီမှ ချပ်ခောင်းသိများကို ကြားရသည်။

တစ်ဖန် ချပ်ခောင်းသိရှိသည် တူညီမှုမရှိသည့်နေရာများ

မှ ဆက်၍ တွက်ပေါ်လာ၏။

စုတင်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်သွားသည်။

ဟော...ဆရာကြီး ဆရာကလာပြီ

စုတင်က ပြုံး၍ ခေါ်ဝေါ်ညီတံ့။

ယုံမှန်ကန်-

သုတေသန ပိုမိုသိရှိ အကျွန်ုပ်တို့ပေါ်၌ ပိုမိုလွှမ်းမိုးသည့် ချပ်ခောင်းများကို ဖြုတ်၍ ခြိုးညီသည်။

ယင်းနောက်။

တပြည့်အပြည့်ချင်း တီးသည်။

ကျန်သော လက်ဝပ်တီးသည်။

အို...သိပ်ကောင်းတဲ့ သံစဉ်ပါလား။

စုတင်က အတန်ကြာ တီးကော်ပြီးနောက် ရပ်တန့်သည်။

ကဲ...ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းသားဟောစု စုံစုံညီညီ နောက်နေပါ ပြီး ပါကြောင်း ရန်သူတွေကို ဝေဖန်စရာ မလိုတော့ဘူး သူက ပြောပြ၊ လှမ်းထွက်သွားသည်။

၇၄ ပိုးထွန်သူ

စုမန်ကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွား၏။

ကျန်မေက သူမ၏လက်ကို တင်းစွာဆုပ်ကိုင်၍ ပါလာ၏။

လွေရွှန်ကမူ ခိုဝေသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူမတို့အား
ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

Z X Z

အရှက်ဦး၏ ဆောင်ခြည်က စတင် တွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။

စုထင်နှင့် စုမန်တို့က လေထဲ အစပ်နားတွင် ရပ်ကြ၏။

ကျန်မေက သူ့သို့အနီးတွင် ရပ်တန့်သည်။

စုထင်က သူမအား ကြည့်၏။

သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များဖြင့် ရစ်စဲနေသည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဇော်ပါ (ပ) ၇၅

သမ္မတသည် စုထင်တို့ကို ခွဲရတော့မည်ဖြစ်၍ ရင်ထဲ၌ ဖော်
ပြနိုင်သည့် ခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားရ၏။

စုထင် သက်ပြင်းကြိတ်ချသည်။

သမ္မတသည် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီး ဗျပ်စောင်းအား သမ္မတ
သို့ ပေး၏။

‘ကျန်မေ—မင်းစေတနာ သန့်သန့်နဲ့ ထည်းခိုခိုပွဲတဲတွက်
အမှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ် ဒီဗျပ်စောင်းလေးပေါ့ပါရစေ

သမ္မတ၏ မျက်ဝန်းအစုံသည် ချွန်းလဲ့သွားသည်။

ဗျပ်စောင်းကို ယူ၍ ရင်ခွင်ထဲ၌ ညင်သာစွာပိုက်ကား၏။

ယင်းအချိန်မှစ၍

‘ဝုန်း’

‘ဝုန်း’

စုထင်တို့က မြစ်ထဲ ခုန်ချကြလေသည်။

ထို့နောက်—

ခေရီးအတိုင်း ကူးဝတ်သွား၏။

ကျန်မေက စေ့ခင်းကို ယူယစွာပိုက်ရင်း လေ့ကြီး၏ကုန်း
ပတ်ပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

၇၆ မိုးကျည်လွှဲ

သုမသည် စုကပ်တို့ မြင်ကွင်းမှ ချောက်သွားသည့်အခါ
မူ သက်ပြင်းချမိ၏။

‘အင်း...တစ်နေ့မှာ ကံတော်ဆရာရှဲ့ ဖန်ထီးစုကြွင်းငုံ ဆုံ
ကြရပါစေ’

ယူသည်။ ကြိုတင်၍ ဆုတောင်းမိသကဲ့သို့။

မိုးသားများ အင်းဝင်၍နေ၏။

နံနက်ခင်းသည် အလှည့်ကျ ချောက်မှုလားပြီ ဖြစ်သည်။

ပျပ်ခောင်းသံတို့သည် မြစ်အတွင်း၌ ရပ်တန့်သွားသည်။

စုကပ်နှင့် စုမွန်တို့သည် ရေထဲတွင် ပေါ်လိုက်နစ်ယိုက်ဖြင့်
ကူးကန်နေကြသည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (ပ) ၈၂

နားစွင့်၍ မျက်လုံး ဖွင့်ထားကြသော်လည်း ညော်သည်
အသံကိုမျှ မကြားရပါ။

နှစ်ဦးစလုံး လဲသယ ခင်လာမိ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်...

သူတို့ အရှေ့ဖက်သို့ ကူးကန်သွား၏။

ထိုအခါ

ဂိုဏ်းဝင်တို့သည် မြက်ပင်များအောက်၌ ခိုနေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

တစ်ဖန်

လှေကြီးတစ်စင်းက သူတို့ထံသို့ ဦးတည် လာနေသည်ကို
တွေ့ရ၏။

ဦးပိုင်တို့က ဂိုဏ်းမျှပ်ကြီး လေပေလက်ဝါး ဖုချင်ကထိုင်
နေ၏။

သူမ၏ အမြူထောင် အင်္ကျီစသည် လေမှစာ ထပျက်ပျက်
လွင့်နေသည်။

ဟစ်ခဏအကြာတွင်

ဂိုဏ်းဝင်နှစ်ဦးက ကြိုးကွင်းနှစ်ခုကို ပစ်ပေးသည်။

စုကပ်နှင့် စုမွန်တို့က ကြိုးကွင်းတို့ကို တင်းကျပ်စွာဆွဲ၍
ကိုယ်ဝေးသွားသည်။

၇၀ မိုးလျော်သူ

ယင်းအချိန်မှပင်-

ကြီးပစ်သည့် လူတို့က ကြီးကို တစ်ချက် ဆောင့်ဆွဲရာ-
ထူထိုက်စွာ ယောက်သည် လှေကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲရောက်
ရှိသွားကြ၏။

ထူထိုက်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖုချင်ရှေ့တွင် ခူးဆောက်၍
ညက အပြစ်အပျက် အလုံးစုံကို အစီရင်ခံသည်။

ဆေးပွဲလက်ဝါး ဖုချင်

ဆေးပွဲလက်ဝါး ဖုချင်သည် အဘက် ၆၀ ပြည့်လှနိုးပြီ
ဖြစ်၏။

သို့သော်...

မျက်နှာမှာမူ ပြူနုနုဖြင့် သွေးကြောများ စိမ်းနေသည်။

သဏ္ဌာန် ၃၀ ဟုပင် ထင်ရလောက်အောင် နုပျိုနေ၏။

သို့ရာတွင်-

အသက် ၂၀ ဆောက်တွင် အချစ်ရေး၊ အဆင်မပြေခဲ့ရုံ
ယခုတိုင် အိမ်ထောင်ပြုစော့ပါ။

၇၀ မိုးကျေအံ့သူ

အရမ်းပေး စေပြလည်ခဲ့၍ သိုင်းပညာတွင် စေခေါ်ချပြီး
လေ့ကျင့်ခဲ့ရာ ထူးချွန်စွာ ထုတ်ပြောနိုင်၏။

ဤကဲ့သို့...

နတ်စောင်းရှင် ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လာ၏။

ယခု-

ကျွန်ုပ်တို့ဒေသတွင် နတ်စောင်းရှင်ဂိုဏ်းသည် အလွန်ထင်
အားကြီးသည့် သိုင်းထိပ်သီးဂိုဏ်းကြီးတစ်ခုအဖြစ်ရပ်တည်
နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အမှန်တကယ်...

မင်းမင်းဆက်၏ နန်းကျ ဆုရင် ဝမ်းဖက် သွားတော် ဝမ်း
မင်း ကိုယ်ရံတော်ကြီး တို့နှင့် မွန်ဂိုတို့လက်မှ တံမိုးရွာခွင့်
တာပြီး နတ်စောင်းရှင်ဂိုဏ်းထံတွင် အကူအညီတောင်းခဲ့၏။

ဖုရင်သည် မျှော်ချစ်စိတ် အပြည့်ရှိစွာ ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့်...

သုတေသန ဘုရင်နှင့် ဘုရင်သားတော်တို့ကို စောင့်ရှောက်
ထားရန် ဘုရင် ဆွေဆုံသွား၏။

အန္တရာယ်ကင်းခြင်းဆိုင်ရာ (၁) ၈၈

ဤကဲ့သို့

မွန်ဂိုတို့သည် ချင်ချီက ဘုရင်၏ သားတော်ကို ဖမ်းဆီး၊
ယခုကဲ့သို့ နတ်စောင်းရှင်ဂိုဏ်း၏ ခြေရာခံ၍လိုက်နေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချင်ချီသည် စုတင်တို့ မောင်နှမအား ဖမ်းဆီးဖို့ စောင့်နေ
ရာ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ချင်စောင်း
စံတို့ကြောင့် နတ်စောင်းရှင်ဂိုဏ်းမှ ထိပ်သီးများ ဆောက်
စားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်၏။

သူသည် ရန်သူများကို မကြေငြာပေါ့။

သို့သော်

ရေကို သူက မကျွမ်းကျင်ပါ။

ထို့ကြောင့်...

ရေထဲ၌တိုက်ပွဲဖြစ်လျှင် မိမိတစ်ပန်းရှားပြီဟု နားလည်၏။

ယင်းကြောင့်...

တပည့်ဖြစ်သူ မုရ်အား လေ့ကို လျှော့ခတ်ရန် ပြောသည်။

တမ်းစပ်ဆောက်လျှင် အမ်းပေါ်ထက်၍ ခြေလျင်အရံဖြင့်
ရန်သူဝန်း၊ သွားအာ ဆုရင်သားတော်ကို ဖမ်းဆီးမည်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ထားသည်။

၁၂ ပိုးဆေးရ

သုက ဤသို့ ဖမ်းဆီးရန် ဖုချင်တို့ လူစု နတ်စောင်း၊
ဂိုဏ်းမရောက်မီ ပြုလုပ်နိုင်မှသာ အဆင်ပြေမည်ဟု နားလည်
ထားသည်။

ထို့ကြောင့်-

ဆရာတပည့်နှစ်ဦး ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့စေသည်။

Z X Z

နတ်စေခင်းရှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖုချင်-

လူမသည် အလွန်ပါးနပ်၍ ဉာဏ်ချည်ထက်သည့် အချို့
သမီးဖြစ်၏။

ထူးမဆ စုထင်တို့၏ စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပြီး
မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၁၂

‘မင်းတို့ ပြောပုံဆိုရင် မွန်ဂို သစ္စာခံကြီး ချင်ရှိ၍ သိုင်းက
ဆင်တာထက်ကို အဆင်ပြေပြီး မြိုင်ပက်ဆင်းတဲ့ လူတစ်ဦးဖြစ်
ခန့်ပါစရာလား’

စုထင် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ကိုမပြောနဲ့။ သူ့တပည့် မုရုံတေခင်
ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ ထိုက်ခဲ့တာ မနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့အသစ်
သားပြား နှစ်ချပ်နဲ့ပဲ ထာကွယ်ခဲ့တယ်။ သူ့အဆက်ကလေးနို့
ဆုံးရှိမှ ၁၅ နှစ်လောက်ပဲ ရှိမှာပါ’

သူ၏ စကားကြောင့် ဂိုဏ်းဝင်တို့ ထိတ်သန့်တုန်လှုပ်သွား
ကြရသည်။

ဖုချင်၏မျက်လုံးများ အထောင်တပိတ်ဖိတ် ထေးကပ်လွှာ၏

‘ဒီလောက်တောင်ပဲလား၊ အခု သူတို့ဈေး’

စုထင် ခေါင်းခေါင်း။

‘ကျွန်တော်တို့က သူတစ်နေရာထဲမှ ကျွန်တော်တို့မောင်
နှမကို ရောင်းပေး လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်မိတယ်။ ဒါပေမယ့်
အခု ပျောက်ချင်းမလွှဲ ပျောက်နေတယ်

၈၄ မိုးအသွင်သွ

ဖုချင် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံက ခုတ်တခုက ခြစ်ချေပြင်တစ်နေရာ
သို့ရောက်သွားသည်။

စီးဘုမရှိဘဲ မမျှာပါသောလျှင် မလွှတ်တံငါးဖြစ်၏။

မျက်နှာ တွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

'ဟေ့...အေးလုံး နားထောင်၊ ဌာနချုပ်ကို အမြန်ဆုံး
ပြန်မယ်။ ချစ်ခွက ဘုရင့်သားတော်ကို ဖမ်းဖို့ စခန်းကိုသွား
နေပြီ'

သူမ၏ စကားကြောင့် အေးလုံး ထိတ်လန့်ဆဲဩမိ၏။
သို့သော်

လူတို့သည် ဖုချင်၏ စကားကို လုံးဝ ယုံကြည်လည်း
အကြောင်းအား...

ဖုချင်သည် အလွန်ညက်ဆောင်း၍ ထက်မြက်၏။

သူမ တွေးထင်ဟားသည့် အရာသည် မုန်းဆ၍ လွေး
သွားခြင်း ခရီးပူးချေး
ထိုကြောင့်

ဆန္ဒထုတ်ကွန်မြစ်သိုင်းဝက်ပါ (၁) ၀၅

ထမီးစပ်ရှိ မြက်ပင်များထဲ၌ ပိုနီးနေသည့် ဂိုဏ်းဝင်တို့က
ကံသားသော မလ္လာများကို လျော်ခတ်သော၍ လှေကြီးအား
ရိုသိုက်လေ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင်...
ဖုချင်က လက်ဝှေ့ယမ်း၏။
'အားလုံးထွက်'

လှေကြီးသည် ခုစီးအတိုင်း အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်၏။
ကျန်လှေများအားလည်း ဝိုင်းရံ၍ လိုက်ပါလာသည်။
ဖုချင်၏ အကျိုးတို့သည် လေထဲ၌ လွင့်ပျော့နေသည်။

သူမ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝိတ်ရှုပ်တော့သည့် ဟန်ခူများ
ပေါ်လွင်နေသည်။

ဂိုဏ်းသားတို့သည် သူမ မျက်နှာအား ခြည့်၍ လှေကို
ချင်မြန်စွာ လျော်ခတ်နေကြသည်။

z z z

ပြန်ဆည် ဆုံတွေ့ကြုံစုံ

ချင်ရိ—

စိပေပြည်နယ်တွင် ကြီးပြင်းလာသူ ပြစ်၏။

သူသည် မြစ်ဝါမြစ်ဆမ်း၊ နှစ်ပတ်အောက်တွင်အာ ထွက်
ဆည်ခဲယူ၏။

ဝူတန်ဂိုက်၊ စည်၊ ကမ်းကို ချိုးပေးခက်၍ ခေခင်းထုတ်ခံ
ရပြီးနောက် တရုတ်ပြည်နှင့် ဆင်းကွာလျက် နယ်စပ်ဒေသရှိ
ဒီဂရိုက်တောင်ကြီးတွင် ကျင်ဆည်နေထိုင်ခဲ့သူ ပြစ်သည်။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းစဉ် (၁) ၂၅

ထိုကြောင့်—

ဤကျန်နံနံဒေသကို ကျွမ်းကျင်မှုမရှိ၊
ညှပ်သို့ဆိုစေ—

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ဆ နတ်စောင်း၊ ရွှင်ဂိုက်၊ ဇာနည်
ချုပ်ကို အမ်းထွင် ၄-၅ကို မေး၍ လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ

မုန့်၊ တည့်ချိန်တွင် နတ်စောင်း၊ ရွှင် ဂိုက်၊ ဇာနည်ချုပ်သို့
ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ဆ ပြစ်၏။

သို့သော်—

နောက်ကျသွား၊ ချေပြီ။

ဂိုက်၊ ချုပ်ကြီး၊ ဝူချင်တို့လူစုက ပြန်ဆည် ဆုံတွေ့နေကြ
ပြီဟုထိပါလော။

၀ ၀ ၀

၈၈ မိုးကျော်သူ

ချင်ရုံ...

ချင်ရုံသည် သိုင်းလောက၏ ထိပ်သီးသိုင်း၊ ပညာရွှင်ပြန်၏
ထိုင်ကြာရုံ...

မိုးကြောင်မိုးဝှက် အလုပ်ကို မလုပ်သိပါချေ၊

လူ၏ ဟပည့် မုရုံအား ဝင်ခိုင်း၍ အပြင်မှစောင့်နေ၏၊
အချိန်ကြာလာသည့်တိုင် မုရုံက ပြန်ထွက်လာခြင်းမရှိပါ။

ထိုကြောင့် ငိတ်ပူသာမိ၏။

သူ ဂိုဏ်း၏ တံခါးဝသို့ မထွက်လာ၏။

တံခါးစောင့်စေ သူ့အားကြည့်၍

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခိုပါလား’

သူ ခေါ်သလိုထိန်းသည်။

‘လူငယ်တစ်ဦး ရောက်လာပါလား’

အစောင့် ခေါင်းညှိတ်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခေမစောက လူငယ်တစ်ဦး ဝင်သွားပါလား’

သူက...

‘ဓာတု ဘယ်မှလဲ’

အစောင့်က-

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၄) ၈၉

‘သူ့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သစ်ပင်ပေါ်မှာ ကြိုးနဲ့ ချည်
ထားပါတယ်’

‘ဟာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သစ်ပင် ပေါ်မှာ
ကြိုးနဲ့ ချည်ထားပါတယ်’

‘ခါ...ခါဆိုရင် ဖုချင် ပြန်ရောက်နေပြီပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ချင်ရုံ၏ ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားသွား၏။

‘ဖုဆို ကျုပ် ထူနဲ့ ကော်ချင်တယ်’

အစောင့်က ခေါင်းကို ပြည့်ညှင်းစွာ ခေါ်၏။ သည်း

‘ဂိုဏ်းချုပ်က ပြန်ရောက်ပြန်သည့် အနားယူနေပါတယ်။

သူက တယ်ညော်သည်အာသာ မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ

လို့ မှာထားပါတယ်’

ထိုလူက ပြောရင်း ရယ်၏။

သူ၏ မျက်နှာနီရဲလှ၏။

အစောင့်ကို စကားမပြောပါ။

ခန္ဓာကိုယ် လျှပ်ခါလိုက်၏။

၉၀ စိုးကျော်သူ

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မြားတစ်စင်းပမော အဆောက်အအုံ
ဆီသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

အစောင့်အောက်စားခြင်းမပြုပါ။

အားပါးတရ ရယ်ရင်း ဂီတပေါက်တံခါးအားပိတ်ထား၊
လိုက်လေတော့သည်။

‘ဟေး ဟေး ဟေး’

z o z

ချင်မှီသည် အဆောင်တစ်ခုထဲသို့ ချောက်မှီလာ၏။
အဆောင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။
သူ၏ နောက်ထပ် အဆောင်တစ်ခုထဲ ဝင်ပြန်သည်။
မည်သည့် ထူးခြားမှုမှ မရှိပါ။

အန္တရာယ်ကုန်ခြားသိုင်းဝက်ပါ (ပ) ၉၁

ထိုကြောင့်

တတိယမြောက်အဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

ယခု

သူ၏ လက်သီးထိုးလေ့ကျင့်နေသော လူရွယ်အစ်ဦးကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားပုံကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အခြေခံအတွင်း
အား မည်မျှကောင်းသည်ကို ချင်ခိုသိလိုက်သည်။

လူရွယ်၏ လေ့ကျင့်မှုကိုရပ်ပြီး ‘ချင်ခိုအားကြည့်၍ ပရီး
စစ်ချက်တူလိုက်သည်။

‘အာကိစ္စရှိလျှင် ဖိထိထောက်အားတစ်ပါးလိမ့်’

မျှင်ရှိပြုံးလိုက်သည်။

အောက်ကျစ်သတ္တိအပြုမျိုး ပြစ်၏။

ဤသည် ဤလူငယ်အားပမ်းဆီး၍ မုခ်နှင့်လဲလှယ်ရန် အ
ကြံရရှိက်သည် မဟုတ်ပါလော

ထိုကြောင့်

၃၂ မိုးကျသံ

ကောင်းတစ်ခွန်းပေးပြောသောအခါ ရွှေသို့တိုး၍ လူငယ်ကို
ဆွဲလိုက်၏။

လူငယ်ကယ်မခံ၍ အလွယ်တကူ ရွှေငါးတိမ်းသွား၏။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ချင်ရှိ ထိတ်လန့်သွား၏။

ချက် လူငယ်အား ဟံကြ၍

‘မင်း...မင်းနဲ့ပုချင် ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ’

လူငယ်ကပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ကျုပ်ကိုတွေ့မှတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့နိတ်ဆွဲ ပြစ်

မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်သင့်တယ်’

ချင်ရှိ မျက်မှောက်ကြည့်လေသည်။

‘နေပါဦး၊ မင်းနဲ့ဆရာကတယ်သွား’

လူငယ်က မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်လေသည်။

‘ကျုပ်ဆရာကို သယ်သွား မေးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ သိခွင့်လဲ

မရှိဘူး’

ချင်ရှိ ပြုံးလိုက်သည်။

ဆန္ဒထုတ်ကွန်ဒြစ်သိမ်းပက်ပါ (၁) ၄၇

‘မင်းကို ငါ့ရက်စက်ဖို့လို အေးအေးအေးအေး ပေး
နေတာကို ပြောပါ’

လူငယ်ကယ်လေသည်။

‘ဝူတန်သစ္စာနော်သက် မွန်ဂိုဘွဲ့ခံသူများနဲ့ သက်ပါ၊ ခေ
ကျေးကျွန်တစ်ယောက် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တာပဲကိုး’

ချင်ရှိ မျက်မှောက်ကုပ်လိုက်သည်။

‘မင်းက လူလူလူဆန်းဆန်းတိုးတိုးနဲ့ တပည့်ဖြစ်နိုင်တယ်’

လူငယ်က ရယ်သို့လေသည်။

‘ဆော်...ခင်ဗျားက စဉ်းစားလို့ရသွားပြီကိုး’

ချင်ရှိထပြုံး၍

‘ဒါဆိုရင် မင်းယာ ရှန်းစီးလူမျိုး ပုလျန်ပဲဖြစ်ရမယ်’

လူငယ်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

‘ဟက်တယ်’

ချင်ရှိ ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

‘မင်းနဲ့ဝါ ဘာမှပတ်သက်စရာမရှိဘူး၊ အခုလောလော
ဆယ် ပုချင်နဲ့ ငါ့အားပြောချင်တယ်’

၃၄ မိုးကျော်စု

လူငယ်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထစ်ယောက်ကို ဒီလို ဖိတ်ခေါ်လို့မရဘူး
ခဏ၊ ခင်ဗျားက ဖိတ်စာလှလှလေးရေးပြီးပေးပေါ့၊ ဖိတ်စာ
ရမှတာနိုင်မှပေါ့’

ချင်ရီက သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီကိစ္စက မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးနော်၊ ငါ့သူနဲ့တွေ့မှဖြစ်မယ်
သူသည် စာရေးဆွဲသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့တွေက အတိုင်း
အပေါ်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်းတက်သွား၏။

သူ လှေကားထစ် ငါးထစ်ခန့်ထောက်သောအခါ...

လူငယ်က သူ၏ခေါင်းပေါ်မှဖြတ်ကျော်၍ ခြောက်ထစ်
ခံမြောက်တိုင် ရပ်၍ဟန်တမ်းလိုက်သည်။

‘နတ်စောင်းရွှင်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပုချင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့
ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပါ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက သူ့
တွေ့ချင်ရင် ကျုပ်နဲ့ အရင် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်’

ချင်ရီ ပို၍ဒေါသထွက်သွားသည်။

‘မင်းက နတ်စောင်းရွှင်ဂိုဏ်းက တံခါးစောင့်လား’

ဆန္ဒထွက်ကုန်ခြင်းသိုင်းစင်ပင် (၁) ၂၂

လူငယ်က ရယ်စေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တံခါးစောင့်ဆိုရင်လဲမမှားပါဘူး၊ ဒါကြောင့်
မြေလိုလိုကြက်လိုလိုလူတွေ လာပြီးနှောင့်ယှက်ရင်လဲ နှိပ်နှင်း
ခွင့်ရှိပါသည်’

ချင်ရီ ခံပြင်းသွားသည်။

သူသည် နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်တိတိ သိုင်းစေခကတိုင်
ကျင်လည်ကျက်စားလာရာ မည်သူ၏စေခံစားမှုကိုမှ မခံမှပူး
ပါချေ၊

ယခု

ဤမျှငယ်ရွယ်သည့်လူငယ်က စေခံစားလာခဲ့ရာ ဒေါသ
ချောင်းချောင်း ထွက်သွားသည်။

သူ၏ဆက်ငါးချောင်းဖြူ လူငယ်၏ရှင်အား ကုပ်လိုက်
သည်။

မွန်ထက်ခိုက်ခွဲမှုမှာ လျင်မြန်ပြီး ရက်စက်လှ၏။

‘အား ခက်နေပါဦး’

၆၆ မိုးခင်းရေ

လူငယ်က ထိတ်လန့်ထကြွားအော်ဟစ်၍ အနက်ကျမ်း
ပစ်ထား ရွှေခင်လိုက်သည်။

ချင်ရုံက လူငယ်သည် မိမိအားထိတ်လန့်ဘူးသည်ကို ဖု
ဆင့်၍ ပြုလိုက်သည်။

'ခင်းကို အစကတည်းက ငါက တိုက်ခိုက်ခဲ့မိပါဘူး။
ခါကြောင့် ခင်းအေးဖမ်းနပါ'

လူငယ်က ရယ်လိုက်လေသည်။
'ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကြောင်နေတယ်လို့ထင်သော၊
ကလေးနဲ့လူကြီး တိုက်ခိုက်တာ မရွတ်ဘူးလားလို့မေးမလို့ဗျ'

ချင်ရုံသည် သူ၏စကားကြောင့် ပို၍ခေါ်သထွက်လာ၏။
သူက ခုမှ စိတ်ကြည်သိုင်းကူးပြင် လူ့နယ်၏ခေါင်းကို
မှိုက်ချလိုက်သည်။

ပုလျန်ဆ ရွှေခင်ပေးလိုက်၏။
ချင်ရုံမှာ ခေါ်သထွက်လွန်းသဖြင့် အသားများပင် ထုန်
လာ၏။

သူသည် အဆိပ်လက်ဝါးကို အသုံးပြုလိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းကော်ပါ (ပ) ၈၈

ဤတစ်ကြိမ်

ပုလျန်ဆ ခြေပေါ်ထဲကျသေဆုံးသွားရမည်ဟု သူက ယုံ
ကြံထားသည်။

သို့သော်

ပုလျန်ဆ ဦးကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြု၍ လှေအားအပေါ်
တပ်သို့ ခုန်တက်လေသည်။

ထိုနောက်

ခါးကိုညှတ်၍

'ဆရာ၊ ဒီလူဟာ အင်မတန် ရက်စက်ယုတ်စေတဲ့လူပါ၊
နံတော် သူ့ရဲ့အဆိပ်လက်ဝါးကို ရွှေခင်နိုင်ခဲ့လို့သေ ဆခုလို
အေးပြောခွင့်ရတာပါ။ နို့မို့ရင် ဆခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်
အလုပ်ဖြစ်နေပါပြီ။ နောက်ပြီး ဆရာက သူ့လို့သေတဲ့ရဘူး
လို့ ကျွန်တော် တိမ်းရှောင်နေရပါတယ်'

ထု၏စကားကြောင့် ချင်ရုံထိတ်လန့်သွား၏။

ပျက်နှာမှာလည်း ဖြူပပ်ဖြူဝေရာဖြစ်သွား၏။

၉၈ မိုးကျော်သူ

သင်းအချိန်

အဖြူရောင်အရိပ်တစ်ခု ပြေးထွက်လာ၏။

ချင်ရိုက် ခင်းစားခြင်းပင်မပြုဘဲ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။

သူက အားပါးတရ ရယ်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား။ မှန်ကန်သောခံကြီး ထွက်ပြေးသွား
ပါပြီ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထို့ထက်ခံကြပါ’

မကြာမီ

တံခါးမကြီးပွင့်သွားပြီး ပုချင်နှင့် ဂိုဏ်းသားများ ထွက်
လာကြ၏။

သူတို့သည် ချင်ရိုက်အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်၍ အားပါးက
ရယ်လေသည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝန်းပါ (၁) ၉၉

ပုချင်အ ပုလျန်ကိုကြည့်၍ ချီးကျူးလိုက်၏။

‘ပုလျန်၊ မင်းရဲ့သိုင်းပညာက တစ်ယောက် အဆင့်မြင့်တစ်ခု
ကိုး’

သူ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါက လူထူးလူဆန်းဆန်းကြီးနဲ့ ဝူဟန်ဂိုဏ်းချုပ်တို့ရဲ့
ကျေးဇူးပါ’

ပုချင်က သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ ခပ်လေး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာတာတော့
မှတစ်ပါးဘူးနော်’

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ထင်နော်ကောင်မေတာ
အင်းလာသော လမ်းမှာ ဝူဟန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးချင်လျန်နဲ့ တွေ့
ပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အစ်ကိုချင်ရို ခိုကိုသွားတယ်
လို့ အတင်းရတာကြောင့် ကျွန်တော်ကို ဝူဟန်ဂိုဏ်းရဲ့ အဆင့်

၁၀၀ မိုးလျော်စု

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (ပ) ၁၀၁

ဖြင့် သိုင်းကွက်ငါးကွက်နဲ့ ခုခံရှောင်တိမ်းနည်းတွေကို
ကြားပြသပြီး ဒီကို အမြန်ဆုံးသွားဖို့ လေ့လာလိုက်တယ်'

ပုချင်က ပြုံး၍ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

'ကဲ...အေးအေးဆေးဆေး... စကားပြောရအောင် အထဲ
ထဲသွားဦး.'

မုချင် ခေါင်းအညိတ်ညိတ်ဖြင့်

'ဟုတ်ပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းက ဒီကိုရောက်လစပြီ၊ ချစ်
စာရင် ရင်ဆိုင်ပါရစေလို့ ဒေသခံဆီမှာ ခွင့်လစာရောင်း
စားဖြစ်ရမယ်'

ထိုနောက်

အားလုံးသောလူများသည် အဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားကြ
သည်။

သူ ခေါင်းညိတ်ဆဲ၊

'ဟုတ်ပါတယ်'

ပုချင်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍

'မင်းကို စာအယ်ပဲ တွေးဇူးတင်ပါတယ်'

o o o

သူမေ မိမိ၏တပည့်များတက် လှည့်ကြည့်ကစ

'မဲ...မင်းတို့ဘဝလုံး ဒီစပုလျန်ကို ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
အရင်းလို စာတော့ထားကြပါ'

အားလုံးသောဂိုဏ်းသားများသည် ပုလျန်အား ရင်းနှီး
နှီးနဲ့၊ ထက်ဆဲနှုတ်ဆက်စာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြ
သည်။

ပုချင်သည် သူ့အားနေရာထိုင်ခင်းပေး၍ အနီးရှိ ကုလား
တစ်လုံးတောင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဂိုဏ်းသားများကလည်း ကုလားသိုင်းအသီးသီးတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်ကြသည်။

၁၀၂ မိုးလျော်သူ

‘ပုလျန်း၊ ဘုရင်နဲ့သားတော်တို့က ဒီရောက်နေတာ သုံးနှစ်ကျော်ပါပြီ။ ဘုရင်က စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ ကြိုးစားပြီး ဆေးကုသရင်းက သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်’

သုခစာ စာအားဆက်ပြန်သည်။

‘အခု ဘုရင်သားတော်ကလဲ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာတယ်။ ထက်မြက်တဲ့သမီးတော်တွေနဲ့ သားပြုပြီး ဆေးကုသဖို့ကျတော့လဲ မွန်ဂိုတွေကို ဒီမှာ ဘုရင်သားသော်၌တယ်လို့ သတင်းရသွားပြီး မျှင်တောင်မခတ် ခြေဆန့်ကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်’

အုစာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ရဲ့ဆရာက မိသတင်းကိုကြားလို့ ထင်စန့်တောင်ပေါ်က ဆင်းခိုင်းလိုက်တာ ဖမ်းမှား ဝူတန်ဂိုက်ချုပ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာပဲ’

ပုချင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

‘ဟင်...ဒါဖြင့် မင်းက ထင်စန့်တောင်က လူထူးသန်းရဲ့ အမိန့်နဲ့ ရောက်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းကော်ပါ (ပ) ၁၀၃

အုစာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဟုတ်ပါတယ်’

ပုချင်က

‘ဆရာက ဘာမျှားမှားလိုက်ပါသလဲ...

ပုလျန်းက

‘ဆရာက အခုလောလောဆယ် ဘုရင်သားတော် ရှန်ကျင်ဖြစ် ဝမ်မင်ကိုဖြစ်ဖြစ်ပွဲထားပါတဲ့-

အုစာ စာအားဆက်လိုက်၏-

‘အဲဒီဒေသ ၂ခုစာရာသီဥတုအောင်းမွန်တဲ့အတွက်မကြာမီ ချန်းလေးမှာပါတဲ့...

ပုချင်က အနည်းငယ်မျှစဉ်းစားလိုက်၏။

‘တိုင်ဝမ်က ပင်လယ်ကို ဖြတ်ရမှားဆိုတော့ မလွယ်ဘူး၊ ရှန်ကျင်ကတော့ ခရီးဝေးတာလဲလို့ ဆုတ်ရတာကလွယ်လွယ်’

၁၀၈ မိုးကျော်သူ

‘ဒါပေမယ့် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတွေရွေးပြီး ပိုမို
ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...’

သူက ပုလျန်အားကြည့်၍...

‘ပုလျန်၊ အညက်ကိစ္စမှာ ဒေအေအေ မင်းရဲ့ အကူအ
အကူလိုနေတယ်..’

ပုလျန်က တည်ငြိမ်သည့်အသံဖြင့်-

‘သည်ကိစ္စကို ကျွန်တော် ရဲ့ဆရာမိမ့်မှာ ခွင့်တောင်းပြီး
ဆောင်ရွက်ပါရစေ-

သူက စကားကို ခဏချပ်ထားလိုက်ပြီးမှ-

‘ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ-

ပုလျန်က မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လိုက်၏...

‘ပြောပါ’

ပုလျန်က

‘ဒီကိစ္စအတွက်ထိပ်သီးသိုင်းသမားတွေပိတ်ပြီး အကူအ
တောင်းရင် မဆောင်သွားနား-

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝင်ပါ (၄) ၁၀၉

ပုလျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏...

‘ဒေအေအေလဲ သည်လိပ်စိတ်ကူးထားပါတယ်ဒါကြောင့်
မင်းက မင်းဆရာမိမ့်မှာမယ်ဆိုရင် ဒေအေအေတစ်စောင်
ရေးပေးလိုက်ပါရစေ...

ပုလျန်က နားစွင့်နေလိုက်၏-

ပုလျန်က ပြုံးလိုက်၏-

‘မင်းဆရာဟာ အဒေအေအေကိုကြီးတစ်ဦးဆိုရင်လဲမမှား
ဘူး၊ သူ့ဆီက အကူအညီရမယ်ဆိုရင် မှန်စို့တော့ကို ဘာမှ ဂရု
စိုက်ဖို့မလိုဘူး၊’

ပုလျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏...

‘ကျွန်တော် ဆရာက အဒေအေအေတို့ နတ်စောင်းရွှေကိုးရာ
အသက်အခွင့်ရရှိကြပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ဘယ်လိုမှမနေ
နိုင်လို့ ကျွန်တော် ကို တောင်ပေါ်ကဆင်းခိုင်းတာဆိုတော့
အဒေအေအေတောင်တဲ့ အကူအညီလဲ ပေးမှာသေချာပါတယ်’

ပုလျန်က လေးနက်စွာစဉ်းစားနေ၏...

၄၀၆ မိုးကျော်သူ

‘အင်း-င်းကို အဖေ ဘေးလှိုက်ရင် အစ်ကိုကြီးကို
ခေလးစားဆုခံရင်လိမ့်မယ်၊ ခါကြောင့် အဖေကဆွဲဝင်
တစ်ယောက်တော့ ထည့်သင့်တယ်။’

ပုလူနီက ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘ဟာ-ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပဲ ခေလူသွားပေးပါမယ်။’

ပုလူနီက ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘အို-ငါတို့အဖေက ကိုလေးကူညီတဲ့ထိပ်သီးသိုင်းသမားပဲ
စာပို့ လှလှင်မဟုတ်ဘူး...’

သူက မိမိ၏စိုက်သားများဘက်သို့လှည့်၍..

‘ကဲ... ချွန်နဲ့ ဘယ်သူ့လိုက်သွားမလဲ-’

မည်သူ့မျှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ကြပါ။

အားလုံးသောလူတို့သည် အဆက် ၂၀ ခန့်မျှစာသိထား
သည့် ပုလူနီအား လူကြီးနေရာပေး၍ ခိုသေစွာ ဆက်ဆံ၍
လိုက်ရမည်ကို မလိုအားကြပါ။

ပုလူနီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၈) ၈၀၆

သူမက ဂိုက်သားတို့၏ စိတ်သဘောကို သိနေသဖြင့်
အားကုံ အခန်းနားဖြစ်သွားရသည်။

‘ဘယ်လူ လိုက်သွားနိုင်မလဲ...’

ဒုတိယအကြိမ် မေးလိုက်ပါသည်။

မည်သူ့မျှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ကြပါ။

ခဏကြာမှ

‘ဂိုက်သားချုပ်ကြီး ကျွန်တို့လိုက်သွားမယ်...’

ပုလူနီက လမ်းကြည့်လိုက်ရာ...

စုမ္မန်က ခတ်တတ်ရပ်၍ ဦးညွှတ်နေသည်ကိုစောလိုက်ရ၏။

ပုလူနီက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

‘စုမ္မန်... မင်းက လမ်းခရီးမှ-’

သူမ၏စကားမဆုံးမီ စုမ္မန်က ကြားဖြတ်၍...

‘ကျွန်မတို့ကိုကူညီတဲ့ အစ်ကိုအောင်မြင်စွာကို နားထောင်
ပါမယ်’

၁၀၈ မိုးကျသံ

ပုလျန်က သူမအားကြည့်၍ရင်ထိတ်သွားရသည်။

သူသည် မိန်းမတစ်ဦးနှင့်ယှဉ်၍ခရီးမသွားလိုပါ။

အထူးသဖြင့်

စုမ္မန်ကဲ့သို့ လှပသည့်မိန်းမပျိုနှင့် ခရီးမသွားလိုပါပေ—

သို့သော်

သူမ ငြိမ်းပယ်ရန်ခက်နေသည်—

ထိုအချိန်

ပုလျန်က ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်—

‘စုမ္မန်မင်းဟာ အင်မတန်ပါးနပ်ပြီး လိမ္မော်တံဆိပ်တစ်
ဦးပါ’

စုမ္မန်က ပုလျန်ထံသို့ လှစ်ခနဲထစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုနောက်—

ပုလျန်ကသံလွှင့်၍—

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရေးတဲ့စာကို ထင်စန့်တေခင်က ဆရာကြီး
ဆီ ဆက်ဆောင်ပို့ပေးပါမယ်—’

အန္တရာယ်ကုန်ခြေသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၁၀၉

ပုလျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဆောင်းပြီ’

သူမ ပုလျန်တက်သို့လှည့်၍—

‘ဒါနဲ့ မင်းတို့ဘယ်တော့စောင့်ခရီးထွက်ကြမလဲ—’

ပုလျန်က တည်ကြည်သည့်မျက်နှာထားဖြင့်—

‘ခနက်မန့်’

၀ ၀ ၀

ခရီးမော်

ပုလျန်နှင့် စုံမုန်ထိုသည့်ခရီးကွက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

ဆူတို့သည် ယန်စိကျန်ရှိနေကြသဖြင့် ထင်စနိုးတောင်ဆီသို့
ဦးတည်၍ သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။...

ပုလျန်သည် ဆူထက်ငယ်သော်လည်း အားနည်းသွားပြန်သေး
ထိုပြင်

ရိုးသားဖြောင့်တော်သည်၊

သို့သော်

အန္တရာယ်ကုန်ကြာသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၁၁၁

သူသည်စုံမုန်ကဲ့သို့မိန်းမချောလေးနှင့်ခရီးသွားနေရခြင်း
အတွက် ရင်ထဲ၌ တဝင်မကျပါပေ။

ထို့ကြောင့်

စကားအစစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ တစိုက်မတ်မတ်ခရီးသွား၏။

စုံမုန်က ရိုးသားဖြောင့်တော်သူဖြစ်သည်။

သူသည် ပွင့်သင်းပြီး ရဲရင့်သည်။

သူ့မက တပ်သမ်းလုံး ပုလျန်အား အကဲခတ်ကြည့်အခါ

ပုလျန်က ဤအချက်ကို သတိမထားမိပါပေ။

၃ ရယ်ခန့်မျှကြာသည့်အခါ

ထူထိုသည် ထင်စနိုးတောင်ခြေသို့ မောက်ရွံ့လာကြသည်။

ပုလျန်က ခွေ့မှဦးဆောင်၍ ထင်စနိုးတောင်ပေါ်သို့တက်
သွား၏။

ဤနည်းသို့သွားချိန်သို့မောက်သည့်အခါ ထူထိုသည်ထင်
စနိုးတောင်ပေါ်သို့ မောက်ရွံ့လာကြသည်။

၁၈၂ မီးလျှော်သူ

ထိုအခါ

သူ့ထို့နည်း အလွန်ပင်စိတ်ပျက်သွားရသည်-

အကြောင်းမှာ...

ထင်စန့်တောင်ပေါ်၌ လူထူးလူဆန်းသိုင်းသမားကိုမတော်
ရပါ။

နံရံပေါ်၌

‘ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ခွဲ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ဝူတန်တောင်ကို
လိုက်သွားတယ်..’

ဟု စာရေးထားပါလေသည်-

ပုလျန်က အလွန်အံ့ဩသွားရသည်-

သူသည် မိမိဆရာနှင့် နေလာသည့် အနှစ် ၂၀ အတွင်း
တစ်ခါမျှ ယခုကဲ့သို့ခရီးထွက်ခြင်းကိုမကြုံဖူးပါပေ။

ထူက အားထုံအားနာဖြစ်သွားရလေသည်-

အန္တရာယ်ကွန်ခြာသိုင်းသိုင်းဝက်ပါ (မ) ၁၁၇

‘သိပ်အားနာဖို့ဆောင်းတယ်ဗျားဆရာမ မရှိဘူး၊ သည်
တော့ သည်ဇီလုပ်ပါ။ မင်းကဲ့ရိုက်ချုပ်ပေးတဲ့စာလို့ကျုပ်
စက်ထဲပေးခဲ့ပါ...

‘ကျုပ်က ဝူတန်ကိုသွားပြီးသည်စာပေးမယ်၊ နောက်ပြီး
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အကူအညီတောင်းတဲ့ ကိစ္စကိုလဲ ပြောပြပါ
မယ်’

စုမန်ဆည်း၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်

‘ဆို-အားနာဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မလဲ ဝူတန်ထောင်ကို
ရိုက်ပြီး လူထူးလူဆန်းဆရာကြီးကို ဂါရဝပြုချင်ပါတယ်...

ပုလျန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူသည် မိန်းမဖြစ်သော်လဲ ဇွဲကြီးလှသည့် စုမန်ကု
ကြည်၍ အံ့ဩနေမိလေသည်...

စုမန်က သူ့ကိုကြည့်၍...

‘ခါနဲ့ ရှင်အ ဝူတန်ကိုသွားဖို့လမ်းကိုမှောသိရဲ့လားဟင်’

ပုလျန်က...

၈၁၄ မိုးကျော်သူ

'တုတနီရိုက်က ချင်ရိကျွမ်းကျွမ်းယော နာမည်ကြီး
နေတာပဲ၊ ရွာရတာလွယ်ပါတယ်...'

ထိုနောက်—

တူတို့သည် ချက်ချင်းပင် ဆိုက်ခန်းတစ်ခုပေါ်မှဆင်း၍
ဝူတန်တောင်ဆီသို့ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

~ * ~

ပုလျန်နှင့် စုမ္မန်တို့သည် ဝူတန်တောင်ခြေသို့ရောက်သည့်
အခါ ညနေဆည်းဆာချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိပြီဖြစ်၏။

တူတို့က လူတစ်ယောက်ကိုမေးကြည့်ရာ—

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝင်ပါ (၁) ၈၁၅

'ချင်ရိကျွမ်းဆိုတာ စတင်ကလပ်မှာပဲရှိတယ်၊ ပြင်းစီးလို့
ခရီးကူးဝေးကြာပြီ၊ စတင်ခြေက ရွာတစ်ရွာမှာ ထည်းခိုပြီး
မှ မနက်ကျမှခရီးဆက်ကြရင်ပိုမိုအောင်းသယ်'

တူတို့ကပြော၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

စုမ္မန်ကပြင်းစူးစိုက်စိုက်စဉ်းစားလိုက်သည့်

ထိုအခါ—

တူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချသည်။

'ဆင်ကိုသေတ္တာတို့တိုင်မယူနဲ့၊ ကျွန်တို့ တက်ကြမယ်'

ပုလျန်က မျက်နှာမူဝင်ကုပ်၍—

'သည်မြင်းတွေကိုမကုတ်ဘဲ လိုလုပ်ကြမလဲ...'

စုမ္မန်က အမ်းကား၍ ဆင်ပင်တစ်ပင်ကိုညှန်ပြ၍—

'သည်မှာပဲချည်ခဲမယ်၊ အတင်ပေါ်သားတွေကရိုးသား
ကြပါတယ်'

ပုလျန်က တူကားကြည့်လိုက်သည်။

၁၁၆ မိုးထွန်စု

စုမ္မာနုလဲ သူ့ကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် ပြုံးလိုက်သည့်အခါ အလွန်ပင်ချစ်စရာကောင်းလှ၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်လှုပ်ရှားလွှားရသည်-

စုမ္မာနုလဲ ရင်ထိတ်သွားရသည်-

ပုလျန်က သူမကိုကြည့်၍-

'ကဲ-ကျုပ်တို့ တောင်ပေါ်တက်ကြရအောင်-

ထိုနေ့က

သူတို့နှစ်ဦးသည်ပရားချင်းယှဉ်၍တက်ခဲ့ကြသည်။

Z X Z

အနွယ်ကုန်ခြေသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၁၁၇

သူတို့တောင်-

ဝူတန်တောင်သည် မိုင် ၄၀၀ ခန့်ကျယ်သည်။

တောင်ထိပ်မှ မမြင့်သော်လည်း မတ်စောက်သည်။

ထုသိဉ်တုက ဆေးမြသည်။

ပုလျန်နှင့်စုမ္မာနုတို့သည်တောင်အားကောင်းသူတို့ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့်-

ထက်ရသည်မှာ မောပန်းခြင်းမရှိပေ။

သေးတက်လေးတန်၌တောင်တောင်တို့ဖုံးလွှမ်းနေ၍ လူပျိုလူရွယ်ပင်မမြင်ရပါ။

ပုလျန်က စုမ္မာနုကိုတစ်ချက်ကြည့်သည်။

ခရီးသွားဖော်အဖြစ် သူက သူမကို စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မည်။

အထူးအမြင့်-

ဤနေရာမျိုး၌ ပုံ၌စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။

၈၀၈ မိုးကျွန်လူ

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌မို့၊ နှစ်ဦးတည်းတွေ့ကြသည်မဟုတ်
ပါလား။

သို့။ ဆက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍—

‘စုမ္မန်-ကြောက်နေလား’

စုမ္မန်က သူ့ကို မော့ကြည့်၍—

‘ရှင်လို သိုင်းထိပ်သီးတစ်ယောက်နဲ့ အတူသွားရတဲ့လူက
ဘယ်လိုကြောက်စရာရှိမှာလဲ—

ပုလျန်က ပြုံးလိုက်မိသည်—

စုမ္မန်က ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍—

‘မိုးတောင်ချုပ်တော့ ယေ—

ပုလျန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်—

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ မိုးချုပ်မိကြို၊ စားတက်ရအောင်’

သူတို့နှစ်ဦးက ထပ်မံ၍တက်ခဲ့ကြသည်—

တစ်ခဏအကြာတွင်—

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (ပ) ၈၁၅

ဝန်းကျင်တင်ခလုံး၊ မည်းမှောင်လာပြီဖြစ်သည်။

ပုလျန်နှင့် စုမ္မန်တို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ၊ တစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်မိကြသည်—

အတန်ကြာမှ—

စုမ္မန်ကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်—

‘အင်း-ဝူထန်ဂိုဏ်းရဲ့ ဌာနချုပ်က လူသံမိုးတုံကမ်း
ပါးမှာထင်တယ်၊ သည်တောင်ကို ကျော်ရလိမ့်မယ်’

ပုလျန်က ဆောင်းဆင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်—

‘သည်တောင်ကို မိုးမလင်းမီကျော်နိုင်ပါလား’

စုမ္မန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘ညီတို့ ဟိုရွာကတော့အုပ်ကို ပြတ်လိုက်ရင် ဟိုတက်မှ
မြေပြန့်ရှိနိုင်တယ်၊ ရွာလမ်းရှိရင်ရှိမယ်၊ ခါဆိုရင် တည်းခိုဖို့
အဆင်ပြေမှာဘဲ’

ပုလျန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

၁၂၀ မိုးချော်သူ

မကြာမီ-

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထူထပ်သည်။ တောအုပ်ထဲသို့၊
ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက်သွားကြံစေတော့သည်။

× × ×

အမှောင်ထုသည် တစ်ဝက်တစ်ဝ အုပ်မိုးလွှာပြီဖြစ်၏။
သစ်ပင်များ၊ ထူထပ်လှသဖြင့် လင်းလျှောက်ရသည်မှာ
လွယ်ကူပါချေ။

သစ်ပင်ဆိုကြီးများသည် အမှောင်ထဲတွင် ထိတိဆန့်စရာ
ဖြစ်နေ၏။

ကြောက်စရာအဆင်သော့ အပ်ခရီးပင်ဖြစ်၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝင်ပါ (၁) ၁၂၁

ပုလျန်နှင့်စုမ္မန်တို့သည် မကြာခဏ ကျောချင်းအပ်၍ ဝန်း
ရံထား လေ့လာကြည့်ပြီးမှ ခရီးဆက်ရလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် လေတဟူးဟူး၊ တိုက်ခတ်၍ ညစ်
ရွက်ချင်းရိုက်ခတ်သံတို့၏ ကြီးစိုးနေ၏။

သို့ဖြင့်

နှစ်ဦးသား ခရီးနှင့်ခွဲရာ နိမ့်ရာမှမြင့်လိုက်

အပူအထစ် ချိုင့်ဝှမ်းများကို ဖြတ်သမ်းလိုက်ဖြင့် လျှောက်
နေရ၏။

တောကြီးထဲရောက်ရှိနေသဖြင့် အရွေ့အနေစသ် အစင်
မြောက်မှန်းဆ၍ မရတော့ပါချေ။

ပုလျန်နှင့်စုမ္မန်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်များကို
တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

မည်သည့်အချိန်က ဆုပ်ကိုင်ထားမိမှန်းမသိပါ။

သူသည် ရိုးသားမြေဝင်မတ်သူဖြစ်၍ ဤအဖြစ်အပျက်ကို
အတိတေးမိပါချေ။

၁၂၂ မိုးကျော်သူ

သို့သော်

ရုမ့်ကမ္မ မိန်းမဆားဖြင့်၍ စိတ်လှုပ်ရှားလာမိ၏။

ထူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်သွေးပြာလာ၏။

သို့ရာတွင်

သူမ၏လက်ကို ပုလျှန်ဖက်ထဲမှ ရုန်းမထုတ်ပါ။

ရုန်းထွက်လိုသောဆန္ဒလည်း မရှိပါ။

သူမသည် လမ်းခရီးတွင် ဆေးဘူးကြိမ်မျှ ချော်လဲခဲ့ရာ
သို့မဟုတ် ကြိုင်နာစွာ ပေးမထားခဲ့သည်။

အတန်ကြာ လှမ်းလာမိသောအခါ

သူမတို့နှစ်ဦးသည် အော်အုပ်အပြင်သို့ ရောက်လာကြ၏။
ဆည်း

z z z

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းစင်္ကပါ (၁) ၁၂၃

ကေ ခင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြယ်တာရာများဖြင့် ပြည့်နေ၏။

မိုးချုပ်သွားသည်မှာ အထော်ပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဝန်းကျင်တွင် ထောင်များစိုင်းနေသည်ကို တွေ့နေရ၏။

သစ်ပင်ချွန်နှယ်များ၊ ဖုံးအုပ်နေသဖြင့် မြေကွက်လပ်ပင်
မှရှိသေး

စောင့်ပေါ်တွင် အမ်းပျော့ကန်နေပြီဖြစ်သည်။

ထောင်ထိပ်ဖျားတွင် မိုးသားတိမ်လိပ်များ၊ အရွှေ့ရွှေ့
ရွှေ့လျားနေသည်ကို တွေ့နေရ၏။

တစ်ခဏအကြာတွင်

လဝန်းသည် ခေါင်းပြုထွက်လာ၏။

သူမက ပတ်ဝန်းကျင်အား ထင်ရှားစွာတွေ့ရှိပြီဖြစ်သည်။

‘ဆို—သဘာဝဝဋ္ဋခင်းတွေက လှလိုက်တာ’

သူမ လှတ်ခနဲပြောဆိုသည်။

၁၂၄ ဖိုးကျော်သူ

သုမ၏စာကြောင့် သူက ဝန်းကျင်အား အထိပြုမိ၍
ကြည့်လိုက်သည်။

ဆမ္မန်ပင်

ဝုတန်တောင်၏ပြင်ကွင်းမှာ အလွန်လှပနေ၏။

ယင်းကြောင့်

ဆူ၏ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးလာမိသည်။

သူက လှပလွန်းသော ဆပြည့်ဝန်းနှင့် ချောင်းဆလှကို
အေးကြည့်နေမိသည်။

ယင်းအချိန်

သူမက ဆူအားကြည့်လိုက်၏၊
'အစ်ကို'

သူက သူမအားကြည့်လိုက်၏။

'ဘာပြောမလို့လဲ'

သူမက ပေးချီငုံလေးပေါ်တောင် မြိုးလေးသည်။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဇက်ပါ (၁) ၂၃

'ကျွန်မ၏ လူစနီတောင်နဲ့ ဝမ်းခင်တောင်အား လောအ
ပေ၍မူအလှဆုံးပဲလျှိုတင်မှတ်ထားတယ် သိလား၊ ဒါပေမယ့်
အခု ဝီနေရာရောက်တော့မှ ဝူတင်တောင်ရဲ့ သာယာမှုဟာ
အားလုံး ပြီးပြည့်စုံနေတာကို တွေ့ရတော့တယ်'

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဝီနေရာရဲ့သာယာမှုက တစ်ယောက်ကို ပြည့်
စုံနေတာပဲ

ယင်းအချိန်

ဆေးပြင်းများ အဆက်မပြတ်တိုက်ခတ်လာသည်။

သူမက လှက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်ထားရင်းမှ ပခုံး
တုန်တိုက်၏။

'အဆေးတောင် ပိုလာတယ်နော်'

သူမ ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ တောင်ရဲ့အမြင့်ပိုင်းဆိုတော့ အဆေးပိုတာ
ပေါ့'

၁၂၆ ခိုးကျော်သူ

လူက

‘ကျွန်မ ချမ်းသာပြီ။ မီးဖိုပေးပါလားဟင်’

သူက သူမအား ကြင်နာစွာ ကြည့်ထိုက်သည်။

‘ညီမ သိပ်ချမ်းသာလား’

သူမကို သူက ‘ညီမ’ဟု ပြောင်းခေါ်သဖြင့် ခင်ထဲတင် လှုပ်ရှားလာမိသည်။

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူက ချက်ချင်းပင် ထစ်ရွက်ခြောက်များစုစည်း၍ မီးဖို ရန် ဟန်ပြင်လေသည်။

သူမက လက်ပိုက်၍ ဝန်းကျင်အနှံ့ ဝေးနေမိသည်။

မှတ်တရက်

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံက ဝင်းလက်တေ့ခက်ပလေ၏။

‘ဟင် - အစ်ကို၊ အစ်ကိုလာပါဦး’

သူမ မီးမမှီရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ထွက်လာသည်။

အန္တိဇာန်ကုန်ခြာသိုင်းကပ်ပါ (၁) ၁၂၇

‘ဘဝလဲ့ဟင်’

သူမက ထစ်နေရာသို့ညွှန်ပြ၍

‘ဟိုမှတော့ကြည့်ခမ်း အမိုးချန်ချန်နဲ့တော့လား။ ခါးဟာ ကျောင်းတော်ကြီး ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

သူက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟာ...ဟုတ်တယ်’

သူမ စိတ်ဝေတိတက်ကြွလာ၏။

‘ကျွန်မတို့ ဆရာကြည့်ရအောင်’

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။

ထိုနောက်

သူသည် သူမ၏လက်ကိုဆွဲ၍ အမိုးချန်ချန်များ ဖြင်တော့ နေရသောနေရာသို့ မုန်းတစွာ လာခဲ့လေသည်။

Z Z Z

• ၂၈ ပိုးကျွန်သူ

သူနှင့်သူမတို့သည် လေးငါးမိုင်ခန့် ဆောက်သောအခါ
ဆာဗယ်တောင် ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။
မည်သို့ဖြစ်စေ—

သူတို့မှာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

ရေဝန်းတစ်အိုကျွတ်ခန့်လျှောက်မီသောအခါ အုပ်ဆိုင်
နေသော လစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် နံရံအနီကြီးတစ်ခုကို
မြင်ရလေသည်။

ထိုနံရံတံခါးဝတွင် စာကမည်း ရေးသုံးထားသည်။

မောင်နေသဖြင့် သဲကဲ့စွာဖတ်မရပါ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်ရသည်။

ထိုက သူမအားကြည့်လိုက်သည်။

‘ညီမ...ညွှန်သည်ကိုတော့ မေခင်းထုတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊
အစ်ကိုတို့ ဝိမ္မာတစ်ညတည်းပြီးမှ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့’

သူမ၏ ကျောင်းတော်ကြီးအား အကဲခတ်ကြည့်သည်။

‘ကျောင်းထဲမှာ လူမရှိဘူးထင်တယ်’

ဆန္ဒထွယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၁) • ၂၉

သူက

‘ဝိလိဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဝိမ္မာပဲဆိပ်ရအောင်’

သူမက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဆောင်းသေးပဲ’

သူက တံခါးကို ပွင့်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်’

ရှည်လျားသော မြည်သံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်သွားသည်။

ရုတ်တရက်

လေပြင်းတစ်မျက်တိုက်တော်သွားပြီး ဆိုးဝါးသော အနံ့
အထိက်များ နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်။

‘ဟင် - ပုပ်စေ့နံ့လိုက်တာ’

သူမ၏ ထိတ်လန့်စွာရေခွက်ငါး

သူက သူမအားကြည့်လိုက်သည်။

‘ညီမ ဝိမ္မာဝေစို့နေ၊ အစ်ကိုအထဲဝင်ပြီး လေ့လာလိုက်
ဦးမယ်’

၈၈၀ မိုးကျွေးသူ

သူမ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဖုတ်ကဲ့၊ မြန်မြန်ပြန်လာပါနော်’

သူက စအေးမပြောဘဲ အသံကို ပြေးဝင်သွား၏။

○ ○ ○

ယခု

သူမသည် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သည်။

သူမက သတ္တိအလွန်ကောင်းသော်လည်း ဤကဲ့သို့ အေးမ
ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ထူထွက်ငါးဝေးအေး တေး
ထဲ၌ ထောက်ရှိနေရသဖြင့် ခင်ထဲ၌စိုးထိတ်နေမိသည်။

ယင်းအချိန်

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၈၈၁

သူမနောက်ဘက်မှ သစ်ရွက်များလှုပ်ရှားသံကို ကြားရ
သည်။

သူမက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးအစုံအ ခိုင်းစက်ပြု
ကျယ်ကွားလေသည်။

အကြောင်းကား

အရိပ်ဖြူဖြူကြီးတစ်ခုသည် သူမထံသို့ ဦးတည်လာနေ
သည် မဟုတ်ပါလား။

စုမ္မန် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ယင်းအချိန်လေးမှာပင်

အရိပ်ဖြူကြီးသည် အနီးသို့ထောက်လာ၏။

လှုပ်ကြိုးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

ပုပ္ဖဝေနှင့် မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှ
သည်။

• ၉၅ မိုးကျော်သူ

ဖြူဖပ်ဖြူရောင်နှင့် ပူဖောင်းယောင်း၍သည်။

ခြေတောက်ကိုလွန်ပြီး လက်မ ပြေကြီးကိုပင် ထိလျှော့
ရှည်လျှော့နေ၏။

စုမ္မန်က ခားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

တဆက်တည်းမှပင်

သူမသည် လှုပ်ကြိုး၏ဗိုက်ကို ထိုးလိုက်သည်။

လှုပ်ကြိုးက လက်ဖြင့်ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

‘အစ်ကိုရေ...အစ်ကို’
စုမ္မန် အော်ခေါ်လိုက်၏။
သို့အော်

တုန်ပြန်သံကို မကြားရပါချေ။

ယင်းအချိန်

လှုပ်ကြိုးက လူမအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကုပ်ဆိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (ပ) • ၉၆

သူ၏လက်ခါးများ၊ ယပ်ထောင်ကြီးအဖွယ် ကြီးမား

လှုပ်ပြန်ပြီး လက်သည်းများ၊ ရှည်လျားလှပ၏။

စုမ္မန်က နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

သို့တိုင်အောင်

လူဝံကြီး၏ ရှည်လျားလှပစွာ လက်ချောင်းများဖြင့်
‘မြို့’

စုမ္မန်၏ထက်၍များ၊ စုတ်သွား၏။

သူမက ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

‘အား’

ယင်းအချိန်သေးမှပင်

လူဝံကြီးက သူမအနီးသို့ ထောက်လာသည်။

စုမ္မန်က ရွှောင်မပြေးရန် လှေ့ထွက်ခဲ့ပါ။

သူမသည် ခားကိုဝေ့ယမ်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

••••• ပိုးကျေရဲ

သို့ဧက

လူဝံကြီးက သူမ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်မလိုက်ပြီဖြစ်၏။

စုမ္မန်၏မျက်နှာ သွေးဆောင်ပင်မရှိတော့ပါ။

ထိုအချိန်က

လူဝံကြီးက စူးစူးဝါးဝါးဆော်လိုက်၏။

‘ဝိုး’

စုမ္မန်လည်း ထိတ်လန့်စွာဆော်လိုက်သည်။

‘ဆွာ’

သူမက မည်သို့မျှမတတ်နိုင်သဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်ထား၏။

ရှုတ်တရက်

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှစ၍

လူဝံကြီးက ဆူမပေါ်သို့ လဲကျလေ၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသို့ (ပ) •၃၉

သူမ၏ ပြုံးကျယ်သောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ
လူဝံကြီး၏ကျောပြင်တွင် ခေးတစ်လက်စိုက်ဝင်ကာ ရင်ဓမ္မ
ဖောက်ထွက်လေသည်ကို ဓမ္မာလိုက်ရသည်။

သူမက ကြိုက်သေ့ထေ့ကြည့်နေ၏။

လူရိပ်တစ်ခုက သူမ၏အနီးသို့ လှစ်ခနဲရောက်လာကာ ဓမ္မ
ချိုလိုက်သည်။

‘ညီမ-ညီမ’

စုမ္မန်က အထိတ်တလန့်ကြည့်လိုက်ရာ ပုလျန်ကို ဓမ္မာလိုက်
ရသည်။

စုမ္မန်က အသံကြောင့်မုန်းမသိ

‘အစ်ကို’

သူမက ယင်းသို့ခေါ်ရင်း ပုလျန်အား ဖက်ထားလိုက်၏။

မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

သူက သူမ၏ကျောပြင်အား ယူဆစွာပွတ်ဆင်နေသည်။

၁၃၆ ဦးကျော်သူ

‘ညီမ ဘာဖြစ်သွားလဲ’
သူမက ခေါင်းခါလိုက်သည်။
‘ဘာမှဖြစ်ပါဘူး’

လူက စိုးရိမ်စွာပြစ်

‘အစ်ကို စိုးရိမ်လိုက်တာကွာ’

လူကပြောရင်း စုမ္မန်နား တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသည်။

စုမ္မန်က လူဝံ့ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ညီမက အခုအတွက်စိုးရိမ်နေသကား စိတ်ချပါ၊ အစ်ကို
နဲ့ခါးက သူ့နဲ့လုံးတည့်တည့်ကို ခိုက်ဝင်သွားတာပါ’

စုမ္မန်က သူ့အား ဆံသြဇာကြည့်လိုက်သည်။

‘အစ်ကို့ရဲ့သိုင်းပညာက တကယ် အဆင့်မြင့်တင်ပဲနော်၊
လူဝံ့ကြီးကို ဘစ်ချက်တည်းနဲ့ အဝသသတ်ဖို့ဆိုတာ တကယ်
လွယ်တဲ့အလုပ်ပဲ’

လူက ပြုံးလိုက်သည်။

ထွန်းထွန်းကန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၁၃၇

‘ဟင်း...ဟင်း၊ ညီမအတွက်စိုးရိမ်မိသွားတာလဲပါတယ်’
စုမ္မန်က ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်ကွာ...

‘ကျန်မအတွက် စိုးရိမ်မိတယ် ဟုတ်လား’

သူမက ခေါင်းညှိပ်ပြသည်။

စုမ္မန်က သူ့အား မျက်လုံးပင့်ကြည့်လိုက်၏။

‘တာဖြစ်လို့လဲဟင်’

သူမ ပြုံးလိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ မသိဘူးလား’

စုမ္မန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘မသိဘူး’

သူမ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ထောင်းပြီ၊ မသိရင်သိအောင်’

သူမ နှုတ်ကားကို ဝေတ္တရပ်နား၍ စုမ္မန်၏ပါးပြင်အား
အနီးယှားခြွေချလိုက်သည်။

X X X

၁၃၈ မိုးကျေမိသူ

သုသည် သုမအား တင်းကျပ်စွာဖက်ထားရင်း အနမ်း
မိုးများ ရွာမျှလိုက်သည်။

စုမ္ပန်၏မျက်နှာတွင် ရွက်သွေးများဖြာသွား၏။

သုမက ခုန့်ထွက်လိုက်သည်။

သို့သော်

လွှတ်အောင် မရုန်းနိုင်ဘူး။

ထူမထူတက် အချစ်သည် ရွက်စရာလေး။

သို့မဟုတ်

ကြောက်စရာလေး။

စွဲမ မသိပါ။

သုမ နားလည်ထားသည်မှာ

အချစ်သည် ရင်သိမ့်တုန်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

X X X

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုးစက်ပါ (၂၀) ၁၃၉

မည်မျှ အချိန်ကြာသွားမှန်းမသိ။

စုမ္ပန်၏ရင်ထဲ မှန်းကျပ်စာ၏။

သုမ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

‘စုမ္ပန်’

ပုလျန်၏ အသံက တိုးညှင်းလှပေသည်။

စုမ္ပန်က ခေါင်းကို မော့ကြည့်မိ၏။

ထိုအခါ

အကြည့်ချင်းဆုံ၍ ရင်ခုန်မိပြန်၏။

ပုလျန်က သူမအား ဖက်ထားရင်းမှ

‘မိုးလင်းတော့မယ် သိအေး’

စုမ္ပန်က ထစုမှ ဝန်းကျင်အား ခဝ.ကြည့်သည်။

အမှန်ပင်...

မိုးလင်းပေတော့မည်။

ပုလျန်ပြုံးလျက်...

‘အစ်ကိုတို့ ချင်ရှိကျောင်းကို သွားရှာရဦးမယ်လေ’

စုမ္ပန်က ချစ်ရည်ရွန်းလဲသည့် မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်ကြည့်၏။

၁၄၈ မိုးချော်ရာ

‘ဆစ်ကို... ခဏနေဦး’

ပုလျန်က သူ့မအားကြည့်၏။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

စုမ္မန်က

‘ကျွန်မ စမ်းချောင်းကလေးကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်ဦးမယ်’

ပုလျန်က ယခုမှ မိမိတို့နှင့် မနီးဝေးဘဲ ကြည့်လေ့ရှိသည့် စမ်းချောင်းလေး တစ်ခု စီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူမက ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်ရင်း စမ်းချောင်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ပုလျန်၏ မျက်လုံးအစုံက သူမ နေခက်သို့ ပါသွား၏။

နိမ့်တုန်မြင့်တုန် လျှောက်နေသည့် စုမ္မန်၏ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်တို့သည် သူ့အတွက် ရင်ဖိုစရာ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော့။

—၀—

နတ်မျှားဖန်ဆင်း သီးဝင်းဝင်း

ရောင်နီဦသည် မြူးကြ နီးကပ်စွာ ဖြစ်သည်။

ကြက်တုန်သံတို့ပင် ကြားရစေသောချေပြီ။

တောဆုတ်ကြီးများသည် ပြရောင်လွန်း၍ လကောဝ် ဆရာ ကို ဖော်ဆောင်ခန့်၏။

ပုလျန်နှင့်စုမ္မန်တို့သည် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ တောင်တစ်လုံး ကို ဖြတ်လျှော်ခဲ့၏။

သို့သော်—

၁၄၂ ပိုးကျွန်း

နောက်ထပ် တောင်များ စိတနိုး၍ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သုမ ရင်ထိတဲသွားသည်။

'အား...ထောင်တွေ ဝီဇောက်များနေတာ ဘယ်လိုလဲ၊
ပြီး ချင်ရှိကြောင်းကို ရှာမလဲ'

ပုလျန်စာ နှစ်ယိမ့်၏။

'သိပ်သဲ ဆန္ဒစောမနေပါနဲ့ကွာ၊ အစ်ကိုတို့ ကြိုစောစော
ကြတာပေါ့'

သုမ ပြောရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေးကြည့်သည်။

ဟင်ထုချိန်

ချောက်ကမ်းပါး အစွန်တွင် ရွှေဆိုင်အသီးများ၊ ဝတ်
မုည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သုမ ထိုအပင်အား ညှန်ပြ၍

'ညှိမ၊ ဟိုမှာ ဘာအသီးတွေလဲမသိဘူးနော်၊ ဝင်း
ပါလား'

ဆန္ဒစောမနေပါနဲ့ကွာ (၁) ၁၄၃

သုမလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သုမ၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း
စသည့် ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာ၏။

'ဟင်...ဝီအသီး... ကပ်ဆယ်နှစ်နှစ်မှာ ထပ်ကြိမ်သားသီး
တဲ့ ရွှေသိင်္ဂီသီးပဲ၊ ဝီအသီးကိုစားရင် ကပ်ဆယ်နှစ်နှစ် ကျင့်
တဲ့ အတွင်းအားနဲ့ ညီမျှတဲ့ အတွင်းအားကို ရသယ်တဲ့'

ပုလျန်စာ သုမ၏ စကားကြောင့် စဉ်းစားခြင်းပင် မပြု။

သူသည် ကိုယ်ဝေရာ ပညာ အသုံးပြု၍ ချောက်ကမ်းပါး
အစွန်ရှိ သစ်ပင်ပေါ် ခုန်တက်သွား၏။

ထိုနောက်...

ဇက်ဆုမ်းမိသည့် အသီးသေးကို ခူးဆွတ်၍ ပြောပေါ် ခုန်
ချလိုက်၏။

ထူက စုမုန်တံ ပြန်ပြောသွား၏။

ထူက သီးဝေမသိဘဲ၊

'အစ်ကို ရဲခဲလားဟင်'

၈၄၄ မိုးကျွေးသူ

ပုလျန်က ပြုံး၏။

‘မရဘဲ ပြန်လာပါ့မလား’

သူက ပြောပြီး ရွှေရောင်အသီးကို စုမုန့်လက်ထဲ ထည့်၏။

သူမ အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် အသီးကို ခုံးကြည့်၍ -

‘သိင်နူးညံ့တာပဲနော်’

သူ့ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝါဂွမ်းလိုပဲ’

သူမ၏ ပါးချိုင့်ဝေးဝေပေါ်အောင် ပြုံး၏။

‘အစ်ကို့ ကိုယ်ပေးပညာစာ တစ်အုပ်အဆင့်မြင့်တာပဲကိုယ်
သေထဲမှာပဲ ပျံ့စေနေသလိုပဲ၊ ကျွန်မတောင် အံ့ဩမိတယ်’

ပုလျန် မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်သည်။

‘မိလောက်တောင်ပဲအေးဟင်’

သူမ ခေါင်းညိတ်၏။

‘တစ်အုပ်ပါ’

အန္တရာယ်ကွန်ဒြာသိုင်းကော်ပါ (၁) ၈၄၅

သူမ၏ အသီးကို ဆွမ်းပေး၍ -

‘ကဲ...အစ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ခွာလာတဲ့ ရွှေသိမ်ဂီသီးကို
အေးလိုက်ပါဦးရှင်’

ပုလျန် ခေါင်းခါ၏။

ညီမအရင်စားပါ’

သူမ ခေါင်းခါ၏။

‘ဟင်အင်း...အစ်ကို အရင်စားပါ’

သူမ ပြုံးလျက်

‘ကဲ...သည်လိုလုပ်၊ အသီးက ၄ လုံးဆိုတော့ တစ်ယောက်

လုံးစီ စားကြတာပေါ့’

ပြောပြီး ယူကာ စားသည်။

စုမုန့်ကလည်း စား၏။

ပုလျန်က စားပြီးနောက်...

‘အရမ်းချိုပြီး ရင်ထဲမှာ အေးသွားတာပဲနော်’

သူမ ခေါင်းညိတ်သည်။

၁၄၆ မိုးကျော်သူ

'ဟုတ်တယ် အစ်ကို အခုဒါးလဲ မေးတယ်သိလား'

ပုလျန်ဆ ရုတ်ဆရက် တစ်စုံတစ်ခု သထိရ၏။

'ညီမ...ဒီရွှေသီဂီအသီးကို အစ်ကိုဆရာနဲ့ ညီမတို့ဖွဲ့ရင် အသီးတလဲ'

ချုပ်ကြီး ဖုဲ့ပျင်အတွက် ခူးသွားပြီး ဇာတ်ဆောင် ပေး
မူကောင်းဘူးလား'

စုမ္မန် ခေါင်းညိတ်သည်။

'သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင်'

ပြောပြီး ရွှေသီဂီပင်အား ကြည့်မိ၏။

သူကလည်း လှမ်းကြည့်၏။

'အို'

'ဟင်'

နှစ်ဦးလုံး အာမေဇိုတ်သုံများ ကိုယ်စီရှုရှုတ်မိ၏။

အကြောင်းမှာ

သိမ်ဂီပင်တွင် အသီးများ မတွေ့ရပါ။

အသီးတစ်လုံးမှလည်း မရှိတော့ပါချေ။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (ပ) ၁၄၇

ပုလျန်ဆ အံ့ဩထိတ်လန့်သွား၏။

'ဟင်...တကယ်တော့ဆန်းပါလား။ အသီးတွေဘယ်ရောက်

အသီးတလဲ'

စုမ္မန် ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟုတ်ပါရဲ့ အသီးတွေ အကုန်လုံး ပျောက်ကုန်ပြီ'

ပုလျန်ဆ ချောက်အမ်းပါးထဲ ဝံ့ကြည့်၏။

အသီးများသည်မြေပြင်ပေါ်သို့ကြွေကျခြင်းလည်းမဟုတ်

ပါချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

အပင်ပေါ်မှ အသီးများသည် မည်သည့် နေရာသို့ရောက်

ရှိသွားပါသနည်း။

စုမ္မန် မျက်မှောင်ကုတ်၏။

'အစ်ကို...ဒီအပင်က အသက်ရှိလား မသိဘူးနော်'

၆၄၈ ပုံ၊ ကျော့စုံ

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။
'ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တကယ်တော့ ဆန်းတစ်ခုနော်'
ထုတ္တံနှစ်ဦး၊ ဆချီအချစ်ပြောနေစဉ်...

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဆဖြူရောင် လူချိပ် နှစ်ခုစာ ပြောလ
နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပုလျန်က သတိပေး၏။

'ညီမ... သတိထားနော်၊ ဖီလူတွေ့ခဲ့ လှုပ်ရှားမှုစာ သိပ်ပြု
လွန်းလှတယ်'

စုမန် ခေါင်းညိတ်၏။
'ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို'
ထိုဆချီနဲ့မှပင်-

ဆဖြူရောင် လူချိပ်နှစ်ခုစာ ဆနီးသို့ ထောက်လာသည်။

ထုတ္တံ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဆဖြူရောင် ဝတ်စုံများကို
တူညီစွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။

သို့သော်-

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းအကြောင်း (၁) ၁၅၉

သံသရာကို မတူညီပါ၊
အကြောင်းကား...

တစ်ယောက်က ပုပုဝဝဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ပိန်ပိန်
ညှပ်ညှပ် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ရွှေသိင်္ဂီပင်ကို ကြည့်၍ ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်
နင်း၊
ထိုနေ့က-

ပုလျန်နှင့် စုမန်တို့အား ကြည့်၍ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆော်
ငါးကလိုက်၏။
'သုခိုးလေးတွေ'

စုမန်က တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ယန်ပြင်၏။

သို့သော်

ပုလျန်က သူမအား ပခုံးကိုကိုင်၍ ငြိမ်ငြိမ်နေရန် မျက်နှာ
ပြုလိုက်၏။

၁၅၀ မိုးကျော်သူ

ပိန်ရှည်ရှည်လူက သူတို့အား နိရဲသဏ္ဌ မျက်လုံးဆစ်ဖြင့်
ကြည့်၍ မေး၏။

‘ဟေ့...မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာလို့ တားမြစ်ထား
တဲ့ ရွှေသိင်္ဂီသီးကို ခိုးစားတာလဲ’

ပုဝဝရှိသည့်လူက သူတို့နှစ်ဦးအား အကဲခတ်ကြည့်၍-

‘မင်းတို့ကိုကြည့်ရတာ သိုင်းလောကသားတွေဖြစ်ရမယ်
မင်းတို့ကြောင့် ငါတို့ရဲ့ လူ့ကြီး သေသွားတာဖြစ်မယ်’

ပုလျန်က ဦးညွတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားတွေပါ၊ ခရိုင်လွန်းလို့ စီမံသီး
ကို ခူးစားမိတာပါဗျာ’

သူက စကားဆက်သည်။

‘ခါနီး၊ ဒီအပင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်က နောင်ကြီးတို့လား ဟင်’

ပုဝဝလူက ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကြည့်သည်။

ဆန္ဒထုတ်ကွန်ဒြာသိုင်းဝင်္ကပါ (ပ) ၁၅၁

‘ဒီအပင်ကို ကျုပ်တို့က စိုက်ထားတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီ
အသီးကို စားချင်လို့ ခေခင်နေတာ ၁၂ နှစ်ရှိပြီ၊ အခု ကျုပ်
တို့က အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားနေတုန်း မင်းတို့က
ခူးစားလိုက်တယ်ပေါ့’

ပုလျန် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချစ်သည်။

သူသည် အခြေအနေတော့ကြောင်း သဘောပေါက်မိ၏။

ပုဝဝလူက ရွှေသိင်္ဂီ ခြေတစ်လှမ်းတိုး၏။

‘မင်းတို့နှစ်ဦးက ဒီလောက် ဆများကြီးကို ကုန်ဆောင်
စားနိုင်ပါသလား၊ ဝှက်ထားတပဲဖြစ်ရမယ်၊ မြန်မြန်ထုတ်ပေး
ပါ’

သူ သက်ပြင်းချသည်။

‘ဟင်၊ ဒီအပင်ကို အစ်ကိုကြီးတို့ စိုက်ထားတာ မဟုတ်
ဘူးဆိုရင်လဲ ဒီလောက် ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ဝင်ဗျာ’

သူတို့အား မျက်လုံးဝေကြည့်၍-

၀၅၂ မိုးကျော်သူ

'နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့က လူဝံကို မွေးထားတာဆိုတာ
လူစကား ခြေခံခိုင်း...'

လူဝံက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏...

'မင်းက ကျုပ်တို့ကိုစိန်ခေါ်လိုက်တာလား...'

ပုလျန်က ခေါင်းခါလိုက်၏...

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘယ်သူ့ထက်
ဆိုတာသိချင်လို့ပါ...'

လူဝံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏...

'စောင်းပြီး ကျုပ်တို့ကကျားရဲတိုက်ကပါ၊ ကျုပ်အမည်
လှိုင်၊ သူက လိုကျော်-

ပုလျန်က ထူထိုအားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏...

'ဪ-ကျားရဲတိုက်က လူတွေမို့လို့ ဒီလေခက်စွာတာ
ကိုး'

လိုဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏...

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ - ၁၅၅

'ကုတိတယ်၊ မင်းက ကျုပ်တို့ရဲ့ထိပါ အသီးကိုခူတဲ့အတွက်
နောင်တရစေရမယ်...'

သူက ဆိုသို့ပြော၍ ပုလျန်၏ရင်ဝသို့ လက်သီးတစ်လုံးပစ်
သွင်း၏

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အသွန်လျင်မြန်သဖြင့် ပုလျန်က ချောင်
ချိန်မရပါ။

'စုန်'

ပုလျန်က အတွင်းအားကိုရင်ဘတ်နှစ်နှစ်ခွေးလိုက်သည်။

သူသည် ဖွဲဆိတ်တစ်လုံးပမာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပါပဲ။

သို့သော်

လိုဆင်ကမူ နောက်သို့ခြေသုံးလှမ်းခန့်ဆုတ်သွားသည်။

ကူ၏လက်မှာ နေကျင်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာရှုံ့သွား၏။

ပုလျန်သည် သူ့အား ပြုံးပြလိုက်၏...

၁၅၄ မိုးကျော်သူ

ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုမတိုက်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျား ဝေဒါသနဲ့
ခင်ဗျားဖြစ်သွားဟာ...

လိုထင်က သူ၏စကားကြောင့်ရှက်သွားရ၏...

သူသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ ပုလွန်၏သည်ကုတ်ဆီသို့ ထက်စား
စောင်းဖြင့်ခုတ်လိုက်၏...

ရှက်တရက်

ဆူဆူခန္ဓာကိုယ်အား မြင်ရသည့်အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုအား
ထုတ်သည့်အလားနေခက်သို့လွင့်စဉ်ဘူးရ၏။

လူသည် ပုလွန်အား သရဲတစ္ဆေတစ်ဆူခင်ပမာထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်စွာဖြင့်ကြည့်မိ၏-

လိုကျွန်က လိုထင်အား တဲ့ထူ၍ စသမျှစွာကြည့်မိ၏-

လိုထင်မှ ခက်ရာရရှိခြင်းမရှိပါ။

မြေပြင်နှင့်ထိမိသဖြင့် အနည်းငယ်ပွန်းပဲ့နေ၏။

သူတို့သည် ပုလွန်နှင့် စုမန်တို့အား ကြည့်၍

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၁၅၅

'ခင်းတို့က ဝူတန်အဖွဲ့ကသား...

ပုလွန်က

'ဒါက ကျုပ်တို့ရဲ့ကိစ္စပါ...

စုမန်က ကြားဖြတ်၍ပြော၏-

'ဒီမှာ ရှင်တို့ ဒီဆတိုင်းယောင်လည်လည်ထုပ်ဝန်ရင်တော့
ရှင်တို့ရဲ့အဆက်ကို အာမေခံနိုင်ဘူး...

'ဟား-ဟား-မင်းက တကယ်စွဲတာပါ၊ ကျုပ်တို့ မတူ
ရတာကြောင့်'

စုမန်က ထွယ်လောင်သည့် အသံကို ကြားရသည်နှင့် ရင်
ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏...

အကြောင်းမှာ-

ထူးမည် ဤအသံကို နေရင်းစွာမှတ်မိသည့် မဟုတ်ပါ
လား။

ထိုလူမှတစ်ဆင့်လူအုတ်ပါ...

၁၅၆ ပိုးကျွန်သူ

နတ်လက်သည်းချင်ရှိပြန်ပါသည်။

လိုကျင်နှင့် လိုက်တိုသည် သူ့အားမြင်ဆည့်နှင့်ချက်ချင်း
ပင် အမှုရာပြောင်းလဲသွား၏။

သူတို့ကချင်ရှိအားပြိုင်ဘုဦးညွတ်ဂါရဝဖြုတ်လိုက်၏။

‘ဆရာကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကဆရာရဲ့အမိန့်နဲ့ရွှေသီရိ
ဆင်းကိုခေစင်ရွှေခက်ခဲပဲ ဟယ်ဒါပေမယ့် သူတို့ကတက်ဦး
သွားပါပြီ’

ချင်ရှိသ ခေါင်းညိတ်၍...

ကျုပ် အားလုံးကြွေးပြောပါပြီ။

ထူက ပုလျန်အားကြည့်၍...

‘ပုလျန်၊ ခင်းကခြေတစ်လှမ်းဦးနေတာဘဲ—

ပုလျန်က ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

‘အင်း-ဒါကတော့ နတ်သိကြီးတွေကလူတို့မကို ဆုံး
ချင်တာနဲ့ပဲ ရွှေသီရိအသီးကို ပျောက်ပစ်ကာနေမှပေါ့။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၁၅၇

ချင်ရှိသ သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

‘ပုလျန်၊ ခင်းက ထယ်ပြီး လေသံအမောတာဘဲ—

ပုလျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့က အစွာတထူးမှီတဲ့ မျှော်မျှော်တွေပဲ၊ ခင်ဗျားလို့
မျှော်မျှော်အစွာပောက်မဟုတ်ဘူး။

ချင်ရှိသ ပဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘နတ်စောင်ရှင်အဖွဲ့မှာ ခင်းနဲ့ကျုပ်တွေတုန်းက သိပ်ပြီး
တဝင်မကျခဲ့ဘူး၊ အခု ကျုပ်တို့နှစ်ဦးကထိပ်တိုက်တွေပြန်ပြီ’

ပုလျန်က မျက်ခုံးပင်၍ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီထော့’

ချင်ရှိသ သူ့အားမေ့မေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ခင်းနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်-

ပုလျန်က အစားပါးတရဖယ်၏။

၈၅၈ နိုးကျော်သူ

‘ဟား ဟား’

ချင်ရိက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်...

‘မင်းက ဘာရယ်တာလဲ’

ပုလျန်က သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျားက နတ်စောင်းချင်အဖွဲ့ရဲ့ဌာနကျပ်မှာ တွေ့တုန်းက ကျုပ်ဆရာ လူထူးဆန်း အသုံးထိုက်ကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ သွက်ဓပြတာ မဟုတ်သား...’

ချင်ရိကမျက်နှာတစ်ခုလုံးမည်းမှောင်သွားသည်။

‘မင်းက ဒီမလက်အပြာကြိုးတစ်စောင်ကြသေးတာပေါ့’

ပုလျန်က ခေါင်းညိတ်၍...

‘ဆောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့တွေကြသေးတာပေါ့’

သူ၏စကားမဆုံးမီ...

ချင်ရိကခန္ဓာကိုယ်လေးထဲသို့ တစ်ချက်ယှဉ် ‘ခဲ’၍ ပုလျန်၏ ခါးလည်ဆီသို့ ပြတ်စာန်၏...

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝေပါ (၁) ၈၅၉

ပုလျန်က သူ၏တိုက်ခိုက်မှုအားရှောင်၍ သက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည်...

ချင်ရိကသည် ဤအချက်ကို ကြိုတင်သိရှိထားသဖြင့် ခုံ၍ ရှောင်၏။

ထိုနောက်

သူ၏ ပြန်လည်၍ဆင့်ကဲဆင့်ကဲခုခံသည်...

သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပြင်းသန်သဖြင့် ပုလျန်က နောက်သို့ ဆုတ်၍ ရှောင်ရသည်...

ချင်ရိက သူ့အားကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်...

‘ဟား’

ရှုတ်တရက် သူ၏ မာန်သွင်း၍ ခုန်ထုပ်ရန်ဟန်ပြင်သည်။

ပုလျန်က နောက်သို့ကျွမ်းထိုး၍ရှောင်လိုက်သည်။

‘အစ်ကို-နောက်မှာချောက်ကြီး...

စုမ္မန်ကထိတ်ကန်တကြားထော်၍သတိပေးသည်။

၁၆၁ မိုးလျှော်သူ

သို့သော်

နေ့စက်ကျသွားပေပြီ-

ပုလျန်၏ ခြေသောက်သည် လေကိုသေနှင့် မိသွားသည်-

‘ဆား’

ချင်မိ၏ အားပါးတရရယ်၍-

‘ဟား ဟား’

သူက ချယ်ခေပ်ခြင်းကိုရပ်၍ စုမ္မန်ကို လှည့်ကြည့်သည်-

‘ဆယ်လိုလဲ၊ မင်းအပေခံ့က ချောက်ဆဲဆင်းပြီးခေသွား၊
ဆောက်တယ်၊ မင်းဆော့လိုက်သွားမဆား...

စုမ္မန်၏မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲဆာသည်-

သူမ၏ ရုတ်တရက်ပိနပ်တင်ချည်ထားသည့်ခေးမြောင်ကို
ဆွဲထုတ်၍ ဆက်ညှိုးနှင့်လက်လှယ်နှစ်ခုကြား၌ညပ်၍ အသား
အယားဝေ့ယမ်း၏...

ခေးမြောင်သည် စကြာပမာ ဒလစပ် လည်ပတ်၍နေ၏-

အနွယ်ကုန်ခြေသိုင်းသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၁၆၂

ထိုအချိန်

‘ဟား’

ရုတ်တရက် ခေန်သွင်း၊ အော်အော်သံနှင့်အတူ ပုလျန်၏
ချောက်ကမ်းပါးပေါ်သို့ခုန်တက်လာသည်-

‘ညီမ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ...

စုမ္မန်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်-

‘အို-ညီမက မေးနေမှာပါ...

ချင်မိသည် ပုလျန်က ချောက်ကမ်းပါးမှခုန်တက်လာသည့်
အခါ အလွန်ပင် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်-

ဆုကမူငယ်က နေမိသည်-

တဒက်အချိန်မှာပင်...

စုမ္မန်က လက်ညှိုးဖြင့် ခေးမြောင်၏နှုတ်ကို တောက်၏-

ခေးသည် ဝဲအထောင့်ပုံစံဖြင့် ချင်မိသလို လျှင်မြန်စွာဖြောင့်
ဝင်သွား၏-

၈၆၂ မိုးကျသံသယ

ချင်ရှိသပုလွန်ကိုဂရုစိုက်နေရသဖြင့် ချောင်နိုင်ခြင်းမရှိပါ။
'ဒုတိ'

သုခမျက်နှာ ချုံ့မဲ့ သွားလေသည်...

ပုလွန်က စုမ္မန်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ -

'ညီမ...ဘဝဖြစ်လို့သည်ဆိုလုပ်ရတာလဲ...

စုမ္မန်က သက်ပြင်းချ၍ -

'ညီမက သူ့လို လူယုတ်မာမျိုးကို သိုင်းထေးစကနဲ့ စည်း၊
ကမ်းကစားစရာမလိုဘူးလို့ ယူဆထားပါတယ်'

ပုလွန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရမနေသလို -

ထိုအချိန် -

မာဘိုးအိုတစ်ယောက်က ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပုလွန်နှင့် စုမ္မန်တို့သည် ဆိုအဘိုးအိုကိုမြင်သည့်နှင့်ပြိုင်တူ
စူးထောက်၍ -

'ဇနီးရဲ့ ဂုဏ်ကျမ်းချုပ်ကြီးကို ဂရုစိုက်ပါတယ် -

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၈၆၃

မှန်ပါသည်...

ပြန်လည်ထောက်ခံလေ့ရှိသော ဝူထန် ဂုဏ်ကျမ်းချုပ်ကြီး ချင်
လျှင်ဖြစ်၏။

~ X ~

ချင်လျှင်သည် ဇနီးထောက် ဂရုစိုက်နေသည့် ပုလွန်နှင့်
စုမ္မန်တို့ကိုကြည့်၍ လက်တစ်ချက်ငဲ့ယမ်းလိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့ဒီလောက်အထိ ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး'

ပုလွန်နှင့် စုမ္မန်တို့က ဇနီးထောက်ဆရာ ထရပ်လိုက်သည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂုဏ်ကျမ်းချုပ်ကြီး

ချင်လျှင်က ဆုကိုပြန်သူ ချင်ရိတား ကြည့်လိုက်သည်။

၁၆၄ မိုးကုန်းရာ

‘အစ်ကိုကြီး၊ လူမိုက်တွေရဲ့ဇာတ်သိမ်းဟာ မလှပနိုင်ဘူး၊
လို့ ညီမေးပြောခဲ့တာကိုယ့်ပြီလား’

ထူးကဲ ထိုသို့ပြော၍ ဝမ်းနည်းကြကွဲနေသည်။

ချင်ခိုသည် စက်ဆုပ်ငြင်းစွာ ရရှိထားသဖြင့် နဖူးပေါ်၌
ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့ကျနေသည်။

ထူးကဲ အကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလေသည်။

‘ဇင်းတို့ ကျွန်ုပ်ကို သတ်ရုံနဲ့ မွန်ဂိုတွေကို ခေတ်လွန်နိုင်
လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့နော်...’

ချင်လျန်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းမွှောင်သွားသည်။

‘ထိတ်စမ်း၊ ခင်ဗျားလိုသစ္စာမရှိတဲ့ မျိုးဖျက်တစ်ယောက်
က စူတန်ပြေပေါ်ကို ခြေချခဲ့လား’

ချင်ခိုက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘စူတန်မြေကို ငါက လာချင်လို့လာတယ်ထင်သလား’

ချင်လျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အန္တိဗယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၁၆၅

‘အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဗျားက အခုထိသုံးဝင်နေသေးဘူးလား’

ချင်ခိုက မိမိနှင့်အတူ ပါလာသည့် ဖိုဘင်တို့အား ကြည့်

လိုက်သည်။

သို့သော်

လိုဘင်တို့ နှစ်ယောက်က သူကပြေးကူး ဖြတ်သွားသည့်

ချင်လျန်က ပုလျန်အား ကြည့်လိုက်သည်။

‘ပုလျန်၊ ကျုပ် ဘည်လို အဖြစ်မျိုးကို ကြုံတွေ့ရမယ်လို့
အစတည်းအ မျှော်သင့်တာပြီးသားပါ...’

ရုံမွန်ကအားထုံ အားနာဖြစ်ရလေသည်။

‘ကျွန်ခ...’

ချင်လျန်က သူ၏စကားမဆုံးမီကြားဖြစ်၏။

‘ကျုပ်ကိုအားနာဖို့မလိုဘူး၊ ကျုပ်က အခုကို မိလိုအပြစ်
မျိုးနဲ့ကြုံရမယ်ဆိုတာသိသို့ အစတည်းက အမျိုးမျိုးနားချခဲ့
တယ်’

၁၆၆ မိုးကျီလူ

'မိပေမယ့် သူ့လုံးဝလက်မခံခဲ့ဘူး...

ထူသည် ချင်ရိအားပေးချီလိုက်သည်...

'ကဲ...ပုလျန် မင်းတို့နှစ်ဦး ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ...

ပြော၍ ရွှေမှလျှောက်သွားစေသည်..

ပုလျန်နှင့် စုမန်တို့သည် သူ့နေခန်းမှလိုက်သွားကြသည်။

Z X Z

ချင်လျှန်သည် ဝူတန် ဌာနချုပ် ဖြစ်သည့် ချင်ရိကွန်

ကျောင်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

သူက ပုလျန်နှင့်စုမန်တို့အား နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြားသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၁၆၇

ယင်းအချိန်

ဝူတန်ဂိုဏ်းသားတို့သည် စားသောက်စရာများ ပြင်ဆင်
စားလေသည်။

ညှော်ခံပွဲထစ်ခုပြုလုပ်မည့်ဟန်မှစုမန်းဖြစ်၏။

ချင်လျှန်သည် ချင်ရိ၏ဒဏ်ရာအားကြည့်လေ၏။

ဒဏ်ရာမှသွေးများ စီးကျနေ၏။

သူက ချင်ရိအား စိတ်မသက်မသာဖြစ်ကြည့်၏။

'ဆစ်ကိုကြီး...ခင်ဗျားအပြစ်တွေက ဒဏ်ခတ်နေပြီ'

ချင်ရိ အံ့တင်းတင်းကြိတ်တား၏။

ချင်လျှန် ထက်ပြင်းချွန်၏။

သူက ဝူတန်ဂိုဏ်းသားတို့ကိုကြည့်၍—

'ကျုပ်တို့ ဝူတန်ဂိုဏ်းစည်းစနစ်၊ ဖုတ်တစ်က ဘာကို
ပြဋ္ဌာန်းထားပါသလဲ'

ခပ်လဲ မိုးကျသည့်

ဂိုဏ်းသားများထဲမှ လူကပ်ဦးကလေးတို့က သာသနာ

သစ္စာပေးကတဲလူရယ်၊ ဆရာကိုအာခံတဲ့လူရယ်၊ လူယုတ်
မာတွေကို အားပေးအားမြှောက်ပြတဲ့လူတွေကို သတ်ခြစ်
ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားပြထားပါတယ်။

ချင်လျန် ပြုံး၏။

နားကျည်ကြွေကဲ့သည့်အံ့ပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

ယင်းအချိန်

စည်းကမ်းတိုင်းသိမ်းရေးမှူးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံသို့
တိုး၍ ဦးညွတ်ဂါရာပြ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က
သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ဦးပါ ဒါကြောင့် သူ့ကိုဆုံးမပြီး
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးစေချင်ပါတယ်’

အမှန်တူင်...

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၁) ၁၆၅

သုတည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးချင်လျန်က အစ်ကိုဖြစ်သူအား
ကြံကုန်မှန်းသိသဖြင့် ယခုချဲ့သို့ပြောခြင်းဖြစ်၏။

ချင်လျန် မချီပြုံးကြိုး၍ ခေါင်းခါ၏။

‘ဒီဂိုဏ်းရဲ့စည်းကမ်းဟုခေတ်အဆက်ဆက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
တွေ ရေးဆွဲခဲ့တာပါ။ ကျုပ်အနေနဲ့သယ်လိုမှ မပြောနိုင်သင့်
ပါဘူး’

တူညီ ပြတ်သားသော စကားကြောင့် လူအများ ထိတ်
စန့်ထွား၏။

ချင်လျန်က ချင်ရီအားကြည့်၏။

‘အစ်ကိုကြီး ကျုပ်တို့က ညီအစ်ကိုအရင်းတွေပါ။ ဒါပေ
မယ့် ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကျုပ်က ဂိုဏ်းရဲ့ စည်းကမ်း
ပေးခက်ဖျက်ဆင်ပါဘူး’

သုတ ချင်ရီရှေ့တွင် ခုထောက်ဆိုက်၏။

၁၅၀ မိုးကျော်သူ

‘ဂုဏ်၊ ရွှေသစ္စာပေးကံဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ ဘယ်လို
ဆုံးဖြတ်ဆင်တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးသိမှာပါ’

ချင်ရှိမိ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်သည်။

သုက ဆင်ြိုသစ်၊

ဂုဏ်၊ သား၊ များဝင်း၊ ငွေခန်း၊

ပုလုန်နှင့်စုမန်တို့ ချင်ရှိမိကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြ၏။

ယင်းအချိန်

ချင်ရှိမိ ဂုဏ်တရားလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သည်။

သူသည် ရင်ဝတွင် စိုက်ပင်နေသော ဓားပြောင်ကို ထက်
ဝါးရိုက်ချစေသည်။

‘ဆင့်’

မမိမသ ညည်းဆန်နှင့်မာတူ ပါးဝပ်မှု သွေးများအနံ့ထွက်
လာ၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဇနီးပါ (ပ) ၁၅၁

သူ ထစ်ချက်လှလှလှလှပြီးနောက် မျက်မှူးပြု၍ငြိမ်သက်
သွား၏။

ပုလုန်နှင့်စုမန်တို့ ထိတ်လန့်သွား၏။

သူတို့သည် ချင်လှန်အား အကဲခတ်ကြည့်၏။

ချင်လှန်၏ မျက်ဝန်းအစုံ မျက်ရည်များဝဲလာသည်။

သူ့ဘဝတွင် ချင်ရှိမိသည် အစ်ဦးတည်းသော ညီအစ်ကို

ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်

အလွန်ပင်ချစ်ခင်ခဲ့၏။

သို့သော်

ချင်ရှိမိ မှန်ဂုံသစ္စာခံ၍ တိုင်းပြည်ပေါ် သစ္စာပေးသော
မိလုပ်ကိုလုပ်လာသည့်အခါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။

ထို့ပြင်

၂၂ ဖိုးကျော်သူ

ချင်ရုံက မွန်ဂိုသစ္စာခံသာ အိုင်းပြည်ပေါ်တွင် ဆရာမဲ့တဲ့
အလုပ်ကို လုပ်တာသည့်အခါ သူ့က ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပါ၊
ထိပြင်

သုသည် မိမိက အိမ်ကိုဖြစ်သူ၏အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ
လျှင် ဟခြားကိုးသားများ သစ္စာမဲ့ လာတည်အခါ အခရ၊
ဟူသောငါ့ရှက်ရန် ခဲဟည်းပေလိုမိမည်။

ထူက ချင်ရုံ၏ မျက်လုံးအစုံကို ဖိမှိတ်ပေးလိုက်၏။
'အစ်ကိုကြီးချင်ရုံ နောင်ဘဝမှ ခံလိုအဖြစ်မျိုးမဟုတ်
ကျေလွန်မိပါစေနဲ့နော်'
ဟု ဆုစောင့်၏။

အနွယ်ကွန်မြာသိုင်းဝက်ပါ (ပ) ၂၃

ဟင်းခနောက်

သုက ပုလျန်နှင့်စုမန်ကို ကြည့်ကာ

'ဒါနဲ့ မင်း ဒီနေရာထောက်လာတာဟာ တခြားကိစ္စ ထစ်
ခုရ ရှိသိမ့်မယ်ထင်တယ်'

ပုလျန်က ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ဆရာ လူထူးဆန်း
အဘိုးထိုက ဒီ ဂူတန်ဂိုက်ကို ထွက်သွားတယ်လို့ကြားတာ
ကြောင့် လိုက်လာခဲ့တယ်ပေါ့'

ဂူတန်ဂိုက်ချုပ်ကြီး ချင်ရုံက ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ သုက ကျွန်ုပ်တို့လိုက်လည်တာလေး ဝေါပေ
ယ့် မနေ့ကပဲ ပြန်သွားပါပြီ'

ပုလျန် စိတ်ပျက်သွား၏။

ဂိုက်ချုပ်ကြီးချင်လျန်က ဆွတ်အား အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

• ၉၄ ဖိုးကျော်သူ

‘ဝင်းမုာ် အရေးကြီးကိစ္စ ရှိနေသလား’

ပုလျန် ခေါင်းညိတ်၏

‘ရှိနေပါ့ကယ်’

ရိုက်ချုပ်ကြီးချင်လျန်၏ သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်၏

‘ကျုပ်ကို ပြောပြနိုင်မလား’

ပုလျန် အနည်းငယ်စဉ်းစား၏

ယူသည် ချင်လျန်မှာ မိမိ၏သွေးသားရင်းကိုပင် မှန်ရို
လူမျိုး သစ္စာခံဖြစ်သည်အတွက် လုံးဝခွင့်လွှတ်ခြင်းမရှိစသော
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် သိရှိ
ထားသဖြင့် ပွင့်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူက ဘုရင့်သားတော်အား နေရာပြောင်းရွှေ့ထားရန်
ကိစ္စတင် မိမိအား ပါဝင်ကူညီခွင့်ပြုပါရန် ခွင့်တောင်းရန်
ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ချင်လျန်က ခေါင်းညိတ်၏

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝံ့ပါ (ပ) • ၉၅

‘ခါယာ ကျုပ်တို့ တရုတ်လူမျိုးတွေအားလုံး အေးချမ်း
အေးယွင်းနေကြပါ။ ဘဲဖြစ်လို့ မင်းတရားက တောမတူ
ရမှလေ့’

ယင်းအချိန်

စုမ္မန်က ကြားဖြတ်ပြောလေသည်။

‘ခါဆိုရင် ကျွန်မတို့က ထိုက်စန်တောင်ကို ဖြန်သွားရဦး
ဦးမို့ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်’

ချင်လျန်က ခေါင်းညိတ်၏

‘ကောင်းပါပြီ’

ထိုနေ့ခက်

သူနှင့်သူမတို့သည် ထင်စန်တောင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

z z z

သရဲညီနောင်

ကျွန်လင်ဒေသ

ကျွန်လင်ဒေသ၏ ဆုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိမှာ ကျင်ဖြစ်သည်။

သူသည် မွန်ဂိုဘုရင်၏လက်အောက်မှ အရာရှိဖြစ်သော်လည်း ဘေပေဘဲမားဖြစ်ပြီး ရိုးသားဖြောင့်စင်သူ ဖြစ်သည်။

ခုခံနိုင်မှုကို အားမပေးဘဲ အမွန်တရားဘက်အသံ ရပ်တည်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝိကံပါ (၈) : ၅၅

သူသည် မိတ်သဟာပေါများ၏။

သူ့ထံသို့ စာပေထမားများ၊ အသားအလာများသည်။

ကျွန်မေသည် ထန်ရိထံမှ စာပေများကိုဖတ်၍ ရဝိမေထံမှ စာများကို စေ့လာသင်ကြားခဲ့၏။

တစ်နေ့

မိုးမှောင်ခေါင် ညခန့်ချမ်းဖြစ်သည်။

လေပြေအေးက တိုက်ခတ်နေသည်။

ထောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေသည်။

မကြာခင်ပင်

လေပြေတိုက်နေရာမှ လေပြင်းကြမ်းကြမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

အမှောင်ထုစာ ပို၍နက်ရှိုင်းလာ၏။

မြင်ကွင်းမှာ ကြောက်စရာအေးလှသည်။

လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် အိပ်တံစက်မြိတ်ရှေ့မှ သံပြင်းရုပ်၏လည်ဆွဲသည် တချင်ချင်မြည်နေသည်။

၈၉၈ မိုးကျွန်သူ

လေပြင်းအောက်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ ယိမ်းထိုးနေစဉ်
'ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ'

လေ့ရှိသည် မီးဆိပ်မပါဘဲ ခမ်းတဝါးဝါးလျှောက်နေသည်။

သူမသည် ကျွန်အရာရှိနှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့အား ရှောင်ကွာအေးအေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်အရာရှိ ဇနီးမောင်နှံ၏အခန်းတူ အလင်းရောင်များ
ကြာထွက်နေသဖြင့် မအိပ်ကြသေးကြောင်း သိရှိလိုက်သည်
ယင်းအချိန်

အမိုးအုပ်ကြွပ်ပေပြီမူ အသံအစ်သံကို အမှတ်မထင် ကြား
လိုက်သည်။

ဤ လူခြေတိတ်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် အသံသည် အလွန်ပင် ကျယ်
လောင်လှ၏။

လေ့ရှိ၏အရင်လဲတုန်း သံသယဝင်လာသည်။
သူမသည် မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်အပင် သိုင်းလိပ်သီးအနုပင်များဖြစ်ရာ သိုင်းပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ
အတ်မြောက်ပြီး အတွေ့အကြုံရင်ကျက်သူဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (ပ) ၈၉၉

ယင်းကြောင့်

အစ်ချစ်တစ်ချစ် မြေပေါ်သို့ ကြွေကျသွားသည်ကိုပင်
အနားမှ မလွတ်တမ်းကြားနိုင်သူဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်

သူမ၏ခေါင်းပေါ်မှ လျှပ်ဘစ်ပြက် ဖြတ်သွားသောအခါ
ကြားလိုက်ရသည်။

တိတ်တဆိတ် ဖျပ်ရွာနေသော အသံမျိုးဖြစ်၏။

ယင်းအချိန်

လေပြင်းက ထန်လာသည်။

အပေါ်ခန်းမှ ပယောင်းတိုင်အဆည်း မီးငြိမ်းလှဆဲ
ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်အရာရှိ၏အသံကို ကြားရသည်။

'ဆေးကတိုက်လိုက်တာ၊ နောက်ပြန် ခောက်မြစ်ကို မဖြုတ်
အနိုင်ပဲ ဖြစ်တော့မှပဲ'

၈၀ မိုးကျော်သူ

သူ့သ ထိုသို့သည်းတူးပြီး အိမ်ပေသံမျှားအား အမိန့်ပေး
လိုက်သည်။

‘တံခါးတွေကို လုံးအောင်ပိတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေကိုလည်း
စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းထားကြဟေ့။’

ယင်းအခိုက်

ကြားရသော ခေါင်မိုးပေါ်မှမြဲသံလည်း တိတိဆိုတို
ကျွေးသည်။

လေ့ရှိသည့် ခေါင်မိုးပေါ်မှလူက အိပ်တုန်းသို့ခိုးကြည့်
နေပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူမက တံခါးမြိတ်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။

သူမသည် အပေါ်ရောက်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးသို့ ကြည့်လိုက်
ရာ အရိပ်မည်းတစ်ခုစာ ငြိမ်သက်စွာဝပ်နေသည်ကို တွေ့
ရသည်။

သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၄) ၈၀၁

‘အင်း... ဒီလူဟာ သူ့ခိုးခါးပြမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီး
ပုခွံသိုင်းပညာကလဲ သာမန်အဆင့်လောက်သာရှိမယ်၊ ဝေါ
သူ့ကို ခောင်းထုတ်လိုက်ရင် အောင်းမလား၊’

သူမ စဉ်းစားနေစဉ်

အနောက်တောင်တောင့်မှ လူရိပ်နှစ်ခုစာ လျင်မြန်စွာ
ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်။

ထိုကြောင့်

လေ့ရှိမက မလှုပ်ရှားဝံ့တော့ပါး

သူမ အသာပုန်း၍ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ယင်းအချိန်

ပထမရောက်နေသောလူရိပ်စာ သို့လူရိပ်နှစ်ခုကို ဇာန်ယပ်
ခေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

အရိပ်နှစ်ခုသည် ပထမအရိပ်ထံ ပြေးသွားကြလေသည်။

ယင်းနောက်

သုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ပြောနေကြသည်။

၁၀၂ စိုးကျော်သူ

တစ်ဖန်

တခြား အဆောက်အဦးတစ်ခုပေါ် ခုန်တက်သွားသည်။

လေ့ရှိသော နွေခေါက်တစ်ချက် ထွပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ

ခွေ့မှာပြေးနေသော လူသုံးယောက်သည် အဆောက်အဦး
တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပြီး
စန်ကျင်အား မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။

လေ့ရှိသော ခေါင်မိုးပေါ် ဝင်လိုက်သဖြင့် သူတို့ မမြင်စရာ
လိုက်ပါချေ။

တစ်ဆင့်အကြာ

ထိုလူသုံးယောက်က သူမ၏မြင်ကွင်းမှ ဖျောက်သွား၏။

လေ့ရှိသော မျက်စိမှာင်ကြွက်လိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွား
ပါသနည်း။

သူမက ထိုလူသုံးယောက် ပုပ်နဲ့သည့်နေရာသို့ ပြေးသွား
ရာ ရွာဖွေကြည့်လိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၁၂) ၁၀၃

ထိုအခါ

အဆောက်အဦး၏ အမိုးများ လှစ်ဟာနေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

လေ့ရှိသော လှစ်ဟာနေသောအပေါက်မှ အောက်သို့
ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏မျက်ခုံးများ မင့်တက်သွားသည်။

အကြောင်းကား

လူရိပ်သုံးခုသည် အဆောက်အဦး၏မြေပြင်အား တူးဆွ
နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လေ့ရှိသော ကြည့်နေစဉ်မှာပင်....

မြေပြင်ပေါ်တွင် အလွန်ကြီးမားသော ကျင်းကြီးတစ်
ကျင်း ဖြစ်ပေါ်နေပြီဖြစ်သည်။

အမှန်တိုင်

ဤအဆောက်အဦးမှာ ပစ္စည်းအတိုအစများ ထားရှိရာ
စတိုခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်းများမရှိဘဲ ပိုလျှံပစ္စည်းနှင့် စွန့်
ပစ်ပစ္စည်းများထားသည့် အခန်းဖြစ်သည်။

၆၅၄ မိုးကျော်သူ

ဤသို့ဆိုလျှင်

ထိုလူသုံးယောက်သည် မည်သည့်ပစ္စည်းကို တူးပေါ်စေ
ပါသနည်း။

လေ့ရှိ၏။ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် အဆောက်အဦး၏နံရံကို
အိမ်ပြင်တစ်ကောင်ပမာ တွယ်ကပ်၍ဆင်းလျှိုး ထိုလူသုံး
ယောက်နှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့ရောက်အောင် တိုက်ထဆိတ်
ချဉ်းကပ်လာသည်။

(ပထမပိုင်းပြီး၏)

မိုးကျော်သူ

မိုး ကျော် သူ

အန္တရာယ်ကွန် ခြာ သိုင်းငံ ကံပါ

(ခုတိယ စာတိုက်သိမ်းခိုင်း)

မူရင်းစာရေးဆရာ - ကျေးဇူးအပ်ချင်းယင်

မူရင်းဝတ္ထု - ငိုယင်ဘေးခင်းတို့ဖိုး

ဒို့တံဝန် အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဒို့အရေး

ဒို့တံဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ခိုး အဆိုးမြင်စွာ ခံစားရစေရန် ဆန္ဒကျင့်ကြံ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန္ဒကျင့်ကြံ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်း ရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန္ဒကျင့်ကြံ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ထုံဖျက် အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် ပြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဝိညာဉ်ထေသား

လေ့ရှိမိမိ

လေ့ရှိမိမိသည် တိုင်တစ်တိုင်၏ နေ့စက်ကွယ်မှ ထိုလူ ၃ ဦး၏ လုပ်ငန်းမှုကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ထိုလူ ၃ ဦးသည် မြေကြီးများကို တူးဆွနေရာ တွင်းကြီး တစ်တွင်းပင် ဖြစ်ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။

သူတို့၏ လုပ်ငန်းမှုမှာ အလွန် လျှို့ဝှက်လှသည်။

လေ့ရှိမိမိသည် ထိုလူတို့မှာ လူ့အစင်းများ မဖြစ်နိုင်သည် ဟု သဘောပေါက်၏။

၇ မိုးကျွန်းသူ

ထိုကြောင့်

တူကေ ဆန့်ခွင့်အယှက်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်၏။

မြေကြီးခဲတစ်ခုကို ကေကပ်ယူပြီး လူတစ်ဦး နောက်ခံ
ဆီသို့ ပစ်ပေါက်၏။

ထိုလူ ရွှေသို့ ငိုက်ကျသွား၏။
'အား'

ကျန်လူနှစ်ဦးက သူ့အားမော့ကြည့်၏။

'ကျွန်ုပ်တို့မင်းဘာဖြစ်တယ်လဲ'
ထိုလူက နောက်ခံကိုပွတ်၍
'ကျောက်-ကျောက်တုန်းပစ်တယ်'

ထိုလူ နှစ်ဦးဆနက် တစ်ဦးက မျက်မှောင်ကုတ်သည်။

'ဘယ်အဖွဲ့လဲ'
ကျွန်ုပ်တို့ ခေါင်းခါးယမ်း၏။
'မသိဘူး'

သူ၏ စကားကြောင့် ထိုလူနှစ်ဦး မျက်မှောင်ကုတ်၍ဝန်း
ကျင်အား မျက်လုံးဝေကြည့်၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၇) ၆

အရိပ်မည်းတစ်ခုက တိုင်တစ်လုံး၏နောက်မှ လွှပ်ခနဲထွက်
ပေါ်လာပြီး သူတို့အနီးမှ ဖြတ်သွားသည်။

ထိုအရိပ်၏ ဖြတ်သွားပုံမှာ အလွန်လျင်မြင့်၍ အရိပ်မျှသာ
တွေ့ရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှောင်-
'ဖြန်း၊ ဖြန်း၊ ဖြန်း'
အသံ ၃ ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယင်းအသံနှင့်အတူ သရဲညီနောင် ၃ ဦးက မြေပြင်ပေါ်
ထဲကျသွား၏။

သူတို့သည် သွေးကြောများ ပိတ်သွား၍ တုတ်တုတ်မျှ
လှုပ်တော့ပါချေ။

အမှန်တကယ်...

လေ့ရှိသည် သူတို့အား ကြောက်ရုံသာ လုပ်မည်သာ စဉ်း
စားထားရာမှ သူတို့၏ ပြောစကားကို ကြားရသဖြင့်စိတ်ဝင်
စားလာ၍ ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။

၆ ခိုးကျွေးသူ

‘ဟေ့-ဝါ ငါ့သို့ သရဲခြောက်ခံရပြီ ထင်တယ်’

ထိုစကားကြောင့် ကျင်ရုံနှင့် ကျင်ပေတို့၏ မျက်နှာတို့မှ

ပြုံးပပ်ပြုံးရောင် ပြစ်သွားသည်။

ကျင်ပေ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သေချာပါတယ်၊ ဗီပစ္စည်းတို့ကို မရရှင် ကျွန်တော်တို့
သိုင်းလေကမှ လျှမ်းလျှမ်းတေခက်ကျော်ကြားရုံတင်မဆ
ဘူး၊ ပြိုင်ဖက်ကင်းသွားမှာပါ’

သူ့စကားကြောင့် ကျင်မင်တို့၏ မျက်လုံးများ၌ ရမှက်၏
အရိပ်အရောင်တို့ ပေါ်လွင်လာသည်။

ကျင်ရုံ ခေါင်းညိတ်၏။

‘ကောင်းပြီ၊ ခါဆို ကျုပ်တို့ ဆက်တူးမယ်၊ သရဲတစ္ဆေ
ဆိုတာ ခြောက်လှန့်ရုံမှလွဲပြီး ဘာမှခုကွမေးနိုင်တာမဟုတ်ပါ’

ကျင်မင် ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

သူက ပြောပြီး ဆက်တူးရန်ပြင်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၇) ၇

သူတို့ ထိတ်သန့်စ ပြုလာချေပြီ၊
ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးဝေကြည့်၏၊
လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပါ။

ကျင်ရုံနှင့် ကျင်ပေတို့မှ ထိတ်လန့်မိ၏။

‘ကျင်မင်-ကျုပ်တို့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

ကျင်မင်က သူတို့အား ကြည့်သည်။

‘ဝေး-တို့ ၂ ဦးက ဒီလောလံ သွေးပျက်နေရတယ်ကွ၊ မိ
မိတိုင်းဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ သရဲညီနောင်ဆိုတဲ့နာမည်က
အဆကားဖြစ်’

သူ၏ စကားမဆုံးမီ...

ဘေးဝယ်သည် ရွှံ့တူးသေးတစ်တူးက လျင်မြန်စွာလှင့်
စဉ်အာရှ ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ဤတစ်ကြိမ်

သူတို့ ၃ ဦးသွား ထိတ်သန့်သွားကြသည်။

ကျင်မင်က ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးဝေကြည့်၍-

• ပိုးဆွေရီ

ခန်းကျင်အင်စုလုံးမှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်အပ်လျက်...

ကျန်လူနှစ်ဦးက စိတ်မချည်ဟန်ဖြင့်...

‘ဟေ့...အောင်...အောင်...အောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ဆက်တူကြမယ်’

ယင်းနောက်...

မြေကြီးတို့ကို ဆက်တူပြန်၏။

ဟစ်ခဏအကြာတွင်...

ကျင်ရံ၏ ညာဖက်မှား၍လူမှာ ရုတ်တရက် ပက်လက်လဲလဲကျသွားသည်။

ကျင်ရံနှင့် ကျန်လူတို့မှာ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

‘ကျင်ပေ...ဘာဖြစ်တာလဲ’

ထိုလူ နဖူးပြင်အား လက်ဝါးဖြင့်ဆုပ်၍...

‘ဝါ...ဝါနဖူးကို ကျောက်ခဲနဲ့ထုတယ်’

ကျင်ရံက ထိုလူ၏ လက်ကို ဖယ်၍ ကြည့်သည်။

ထိုအခါ ကျင်ပေ၏ နဖူးပေါ်တွင် အလုံးသီးကြီးတစ်ခု ကို တွေ့ရသည်။

အန္တရာယ်ကွန်ဩသိုင်း၊ ကော်ပါ (၃) ၈

ဗုဒ္ဓက သရဲညိုနောင်ရွှေငွေနှင့် ခါးထောင့်ကဲ့သို့ ရပ်သည်။

‘ရှင်တို့က သိသိသိသိ’

ဗုဒ္ဓတို့က လူမအား မော့ကြည့်မိသည်။

ဗုဒ္ဓတို့သည် ယခုမှ မိမိတို့အား ခုကပေးလိုက်သည့် လူမှာ ရွှေသရဲမဟုတ်ဘဲ အလွန်ချောမွေ့သော လူပုဂ္ဂိုလ် နုနယ်ငယ်ရွယ် ညီ မိန်းမကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဗုဒ္ဓတို့က အံ့သြလွန်း၍ ကြက်သေသေကော ကြည့်မိ၏။

လေ့ရှိသော တင်းမာသော သေသံဖြင့်

‘မေးနေတာပဲ ပြောကြလေ’

ကျင်ရံက

‘ကျွန်-ကျွန်တော်တို့က ကျွန်အရာရှိ လက်ထောက်မှစ၍ မူကမ်းနေတာပါ’

ဗုဒ္ဓက ချက်မှောင်ကုတ်မိ၏။

‘ဘာ-ရှင်တို့က ကျန်နန်နယ်က လူဆိုးစားပြီတော့ မဟုတ်လား’

၁၀ ပိုးကျော်သူ

ကျင်ရုံ ခေါင်းညိတ်သည်။

သူမ ပို၍ မျက်မှောင်ကုတ်သည်။

‘ရှင်တို့လို လူဆိုးမားပြတော့က ဘာသို့ ကျန်ဆရာရှိရဲ့ အထမ်း ဖြစ်ရမှာလဲ’

ကျင်ပေ ကြားဖြတ်ပြောသည်။

‘ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို မွန်ဂိုဘုရင်က ခေါ်ပြီး နေပေးထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်ဆင်အတွက် စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ထာဝန်ယူထားရတာပါ’

လွေရှင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်

‘ခေါ်-ခေါ်’

သူမ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး-

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ရှင်တို့ ညဉ့်နက် အချိန်မှစ ဘာလဲ စီစဉ်ခံခဲ့တာလဲ’

ထိုလူတို့ ပါးစပ်ပိုက်ထားသည်။

လွေရှင် မဲ့ပြုံး ပြုံး၏။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းဝင်ပါ (၃) ၁၀

‘ရှင်တို့က မွန်ဂိုအမှုထမ်းတွေ ဖြစ်တယ် နောက်ပြီး ကျန်ဆရာရှိရဲ့ သက်ဆောက်ခံတွေလဲ ဖြစ်တယ် ဆင်းရေ ကျန်ဆရာဆေးနေတာထက် သက်ဆိုင်ရာကို အပ်ထိုက်ရင် ပိုဆောင်းမိမယ်’

ထိုလူတို့၏ မျက်နှာများမှာ မည်းမှောင်သွားသည်။

ကျင်မင် ကမန်းကတန်း ထန့်တင်း၏။

‘ဟာ-နေပါဦးဗျာ’ ကျွန်တော် ရွင်းပြပါမယ်’

လွေရှင်က သူတို့၏ ကောင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာနားစွင့်မိ၏။

ကျင်မင်က....

‘ဒီ...ဒီလိုပါ။ ဒီအဆောက်အအုံထဲမှာ သက်တန် ၁၁၂ နှစ်ကျမ်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရလို့ လာတူးတာပါ’

သူမ မျက်မှောင်ကုတ်၏။

‘နေပါဦး။ ဘယ်သူပြောတာလဲ’

ကျင်မင်က

‘သိုင်းလောကရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပြောတာပါ’

၁၂ စိုးကျော်သူ

သူမ ပို၍ မျက်မှောင်ကုန်မိသည်။
'ဒီလူက ဘယ်သူလဲ'
ကျွန်မက တောင်းပန်သည်။
'ခါတော့ မပြောပါရစေနဲ့ဗျာ'

သူမ ရယ်လိုက်သည်။

'ဟင်း-ဟင်း ဒါဆိုရင် ကျွန်မက ကျန်အရာရှိ နီးအား
ဆုပ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်'

ကျွန်မ ကြားဖြတ်ပြောသည်။

'ဆည်လိုလုပ်ပါ။ ကျုပ်တို့ အမှန်တိုင်း ပြောပါမယ်။ ကျုပ်
တို့ခွဲ သွေးကြောတော့ ဖွင့်ပေးပါ'

သူမ ခေါင်းညိတ်သည်။

'ကျွန်မ ကထိတည်ပါတယ်။ ချင်ထိုက်သာ အမှန်အတိုင်း
ပြောပါ'

ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်မျက် ချသည်။

တုသည မိမိက လိပ်ညှာပြော၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း နား
ဆည်မိ၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိင်းဝက်ပါ (၃)

ကျုပ်... ကျုပ်တို့ အမှန်အတိုင်း ပြောပါတော့မယ်'

ကျွန်မလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြောပြီးရင်သာ ကျွန်တော်တို့ကိုပြန်လွှတ်
ပါမယ်'

လေ့ရှိမိ တပ်မ ခေါင်းညိတ်သည်။

'မကောင်းပြီ၊ အမှန်သာဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်တော် မိန်းကလေး
ဖြစ်ပေမယ့် ကတိတည်ပါတယ်ရှင်'

ကျွန်မက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

'ဆည်လိုပါ။ ကျုပ်တို့က လျှို့ဝှက်အမိန့်အရ အမျိုးသမီး
အစဉ်းကို နန်းတော်ထဲ ဝင်ရာရှိပါတယ်'

သူမ မျက်မှောင်ကုန်၏။

'ကျွန်မ မေးတာ ချင်တို့ကို သိုင်းကျမ်းနဲ့ သက်တန့်စာ၊
အယ်မှာရိတယ်ဆိုတာ ပြောတဲ့လူကို မေးနေတာနော်'

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်သည်။

၁၄ မိုးကျော်သူ

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို သိုင်းကျမ်းနဲ့ သက်တန်ခေးတို့
တို့ နေရာကို ပြောတာ အဲသည် တရားခံ အမျိုးအမီးပါပဲ’

သုမုဏ

‘ရှင်စအေး၊ ရှင်းရှင်းပြောပါ၊ အဲဒီအမျိုးအမီးက ဘယ်
သူလဲ၊ သူက ဘာလို့ ဒီနေရာကို သိနေတာလဲ’

ကျင်မင်က ရှင်းပြသည်။

‘အဲဒီအမျိုးအမီးက အတော်လှပါတယ်၊ သူ့ နာမည်က
မိုဝမ်ပါ’

သူ၏ စကားကြောင့် သုမ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

‘မိုဝမ်-မိုဝမ်ဆိုတာ ကျန်တော့ရှိအိပ်မှ အခုထောက်နေတဲ့
ညောင်တော် ခွေခင်ဝမ်ရဲ့ ဇနီးချစ် ဗဟုတိလေး၊’

ကျင်မင် ခေါင်းညှိတိ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

သုမ မျက်မှောင်ကုတ်၏။

‘နေပါဦး၊ အခု အဲဒီအိပ်မကြီးမှ ဘယ်မှာလဲ’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၅

ကျင်မင်က—

‘သူ့အခု ခရိုင်ထောင်ထဲမှာ ထောင်နေပါတယ်’

လှေရှပ် ရင်ထိတ်သွား၏။

‘နေပါဦး၊ သူက ဘာအပြစ်ကျူးလွန်မလို့လဲ’
ကျင်မင်က

‘သူ့က ဘာအပြစ်မှ ကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး’

သုမ နားမလည်နိုင်စေခင် ပြစ်သွားရသည်။

‘ဘာအပြစ်မှမပြစ်ဘဲ ဘာလို့ဖမ်းတာလဲ’

ကျင်မင် ကြားဖြတ်ပြော၏။

‘ဒီလိုပါ၊ သူ့အပြစ်ကတော့ ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါ အင်မတန်
ချောနေလို့ပါပဲ’

လှေရှပ်က သူ့အား ၁၀.၀၀ ကြည့်သည်။

‘စကားကို ရှင်းအောင်ပြောပေးပါ’

ကျင်မင်က—

၁၆ မိုးကျွန်းသူ

'ဒီလိုပါ၊ သူ့ကို မွန်ဂိုဘုရင်ကြီးက လက်ထပ် မယူဆဲ'

သူမ၏ မျက်စိနှင့်အစုံ ပြုံးကျယ်သွားသည်။

'ဟင်း...ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ'

ကျင်ဖေ ခေါင်းခါယမ်း၏။

'ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကျွန်တော်သိတာ သူ့ကို မွန်ဂိုဘုရင်က လက်ထပ်မယ်တဲ့'

သူမ မျက်မှောင်ကုတ်၏။

'သေချာရဲ့လား'

ကျင်ဖေ ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ သူ့... ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် နန်းတော်ထဲ
ကို ရေကြောင်းဆရာ ဖွဲ့ပေးရမှာပါ'

သူမ ရင်ထိတ်သွား၏။

'ဒါနဲ့ ရှင်တို့က ခရိုင်ထောင်ထဲမှာ သူ့ကို တွေ့ခဲ့တယ်နော်'

ကျင်ဖေ ခေါင်းညိတ်သည်။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၇

'တွေ့ခဲ့တယ်'

သူမက

'ဒါနဲ့ ရှင်တို့က ဘာလို့ စီမံတင်း ပြောရတာပါလိမ့်'

သူမ အနည်းငယ် စဉ်းစားသည်။

ရုတ်တရက်

သူမ၏ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဝင်းလက်သွားသည်။

'အဲဒါ... ကျွန်မသိပြီ၊ ရှင်တို့ကို သိုင်းကျွမ်းနဲ့ ပြောပုံရိတ်ယ်
လို့ ပြောလိုက်ရင် ရှင်တို့က ဒီမှာ လာတုန်းမယ်၊ ဒါနဲ့ရင်
ကျွန်မတို့ဆီမှာ အစောင့်တွေများတဲ့အတွက် ရှင်တို့ကိုမိမယ်၊
ဒါမှ သူက ခရိုင်ထောင်ထဲမှာရှိနေတာကို စိစစ်လေ့လာမယ်
ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်'

သရဲညီနောင် ၃ ဦး၏ မျက်နှာများမှာ နီရဲသွားကြ၏။

သူတို့သည် မအမျိုးသမီး၏ ပရိယာယ်ထဲကို လှည့်ပတ်ကြီး
ထောက်ခံသွားခဲ့သည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခရောက်ရှိခြင်းဖြစ်
ကြောင်း ဒီဒီရင်း

●● မိုးကျော်သူ

လေ့ရှိက တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားမိ၏။

အမှန်တူင်....

ယခု သူမ၏ သခင်ကြီး၊ အရာရှိ ကျန်ရှေ့တွင်ထောက်ရှိနေ
စာညှိ ရွှေငယ်ဝမ်းမှာ မင်္ဂလာဆက်မှု ကျန်ရှိသော သားတော်
တစ်ပါး ဖြစ်၏။

သူသည် မုဝမ်းဆိုသည့် မိန်းမမျောလေးနှင့် လက်ထပ်ပြီး
နောက် မထင်မရှား နေခဲ့၏။

ယခု

သူ၏ အဆက်မှား လေးသားကျော်ပြီ ဖြစ်၍ အပ်ငယ်များ
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည်။

မုဝမ်းမူ အဆက်နှစ်သက်ကျော်မျှသာရှိ၍ ငယ်ရွယ်ကပ
ပြီး ကျက်သရေရှိသူ၏။

မုန်ဂိုများသည် ရွှေငယ်ဝမ်းအား အသေရရ အရှင်ရရ
လိုချင်နေကြသည့်အတွက် သူသည် မထင်မရှား ပုန်းနေခဲ့၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြံသိုင်းဝက်ပါ (၃) ●●

ဤတွင်

ကျန်အမှန်ရှိက ရွှေငယ်ဝမ်းအား နဂိုကပင် ရင်းနှီးဝင်စင်
စာဖြင့် ယခုကဲ့သို့ လက်ခံထားခဲ့၏။

ရွှေငယ်ဝမ်းက ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျန်
အရာရှိက သူ့အား လူလွှတ်၍ ခေါ်ခိုင်း၏။

ဤသို့ဆိုလျှင်—

မုဝမ်းအပမ်းခံရသည့်ကိစ္စကို ရွှေငယ်ဝမ်း သိရှိမည်ဟုတ်၊
လေ့ရှိက ယင်းသို့ စဉ်းစားမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုတ်
တရက် သရဲညီနောင်၏ ဆုံဆ အကြံပေးများကို ပိတ်သည်။

ယင်းနောက်

ကျန်အရာရှိ ဇနီးမောင်နှံ၏ အခန်းဆီသို့ ပြေးလွှား ဝင်
ရောက်ခဲ့လေသည်။

၂၀ မိုးကျသု

ရွှေဝမ်းသည် မိမိအတွက် ကျန် ကုန်သွယ်သူများအား
စည် အခန်းထဲတွင် ရှိ၏။

ညဉ့်နက်လွန်ပြီဖြစ်သော်လည်း သူက အိပ်မပျော်ဘဲပေါ့
ခုတင်ပေါ်တွင် ဘယ်ညာ လူးလိမ့်ရင်း စဉ်းစားမိသည်။

‘ခေါက်...ခေါက်...ခေါက်’

ရုတ်တရက်-

ထွက်ပေါ်လာသည့် တံခါးခေါက်သံကြောင့် ရွှေဝမ်း
၏ လဲလျောင်းနေထုမှ ခေါက်ခနဲထရပ်၏။

‘ဘယ်သူလဲ’

ကျန်အရာရှိက

‘ကျုပ်က-’

ရွှေဝမ်းက အမေးကတန်း၊ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

တံခါးဖွင့်တွင် ကျန်အရာရှိနှင့် လေ့ရှိသော မတ်တတ်ရပ်
နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လေ့ရှိသော ရွှေဝမ်းအား ကြင်နာစွာ ကြည့်နေသည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းဝက်ပါ ‘ရ’ ၂-

ရွှေဝမ်းက ကျန်အရာရှိအား ကြည့်၍

‘အစ်ကိုကြီး ဘယ်လို အရေးကြီးတိစ္ဆာန်လို့ ကျွန်တော်ဆီ
လာတာလဲ’

ကျန်အရာရှိက

‘ခင်ဗျား မိန်းမ ညနေတုန်းက မြစ်ကို ဖြတ်ဆက်နေ
အပင်းခံရတယ်၊ ဒီကိစ္စသိပါသလား’

ရွှေဝမ်း ခေါင်းခါ၏။

လေ့ရှိသော အသေးစိတ်ရှင်းပြ၏။

ထု ပျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူ၏ ကျန်အရာရှိအားဦးညွှတ်၏။

‘အစ်ကိုကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်နဲ့ ရွှေဝမ်းဟာ ဆေးထု
ရှင်တွေ နေပါမယ်လို့ အတိ ပြထားပါတယ်၊ ဝါကြေးခံ
အစ်ကိုကြီးက ကူညီစေချင်ပါတယ်’

ကျန်အရာရှိက ဂါရှာပြသည်။

၂၂ မိုးဇော်စု

‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ချစ်ရင်းနှီးရင်းပဲ၊ ကူညီရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နန်းထွင်းစာ ညွှန်ကြားထဲမှ မှန်ရင်တော့ သူ့မှ မတတ်နိုင်ဘူး’

ရှောင်ဝမ်း ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်၍ ထွက်သွားရန်ပြင်၏။

ကျန်ဆရာရှိ ဟန်တေး၏။

‘စကေးဦး’

သူက လှည့်ကြည့်၏။

ကျန်ဆရာရှိ

‘အခုချိန်မှာ မြို့တံခါးတွေ ပိတ်ပြီ၊ မြစ်တစ်ဖက်ကူးဖို့အလဲ ပြန်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မနက်စောစောမှပဲ သွားကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်လို လိုက်မယ်’

ရှောင်ဝမ်းသည် စုဝမ်းအတွက် စိုးရိမ်သော်လည်း အခြေအနေအရာ စောင့်ကြည့်နေရ၏။

ကျန်ဆရာရှိက သူမိတ်တည်ငြိမ်မှုမှစ၍ အရင်ဖြင့် ညော်ခံရင်း အချိန်စောင့်နေလိုက်၏။

ဆန္ဒထုတ်ကျန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၂၃

လေ့ရှိမိ သုံးပြုတိချက်တစ်ခု ရှိသည်။

‘သခင်ကြီး-ကျန်မ ခရိုင်ခရိုင်ထဲ တစ်ချက်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

ကျန်ဆရာရှိ ခေါင်းညိတ်၏။

‘တောင်းသားပဲ၊ မင်းရဲ့ သိုင်းပညာကလေး အဆင့်မသေးဘူး’

ရှောင်ဝမ်းသည် သူမအား ခဏနက်စွာ ဂရုပြု၏။

သူမက အမန်းကတန်း၊ ဟန်တေး၏။

ထိုနောက်-

သူမသည် ဆိပ်ကမ်းမှပြေးထွက်သွား၏။

x x x

၂၅ မိုးစေ့အိမ်

ဆချိန် မည်မျှကြာသွားမှန်း မသိပါ။

ရွှေငှက်ပိနှင့် ကျန်ဆရာရှိတို့သည် အရက်သောက်၍ ငြိမ်
သက်နေကြ၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော်လည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ
မပြောကြပါ။

ထိုဆချိန်

တံစက်ခြံတံမှ လေတိုးသံ တစ်မျက် ကြားရ၏။

လေ့ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ပွေ့ချီ၍ရောက်လာ၏။

BURMESE
CLASSIC
.com

ဆန္ဒထွက်ကုန်ခြားသိုင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၂၅

ရွှေငှက်ပိ..

လူသည် လေ့ရှိသောလက်ထဲ၌ ပွေ့ချီထားသည့် အမျိုးသမီး
ကို တွေ့ရသည့်အခါ မျက်နှာတစ်ခွက်လုံး ခင်းလက်သွား၏။

ထိုင်ထူမှ ထသည်။

‘မုဝင်း—မုဝင်းပါလားပြီ’

လေ့ရှိသော သူမအား ချပေး၏။

သူမသည် ရွှေငှက်ပိကိုကြည့်၍ မျက်ရည်များစီးကျမိ၏။

ရွှေငှက်ပိအ သူမအား တွေ့ထုသည်။

ပြီးမှ လေ့ရှိသောလက်ထဲ၌..

‘ဆရာလို့ ကူညီတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်’

ပြောပြီး ဂါရဝပြုသည်။

သူမက ထု၏ ဂါရဝပြုခြင်းကိုမခံဘဲ ဘေးသို့ ခုန်ထွက်၍

ပြန်လည် ဂါရဝပြု၏။

‘အားမနာပါနဲ့ရှင်၊ ဆရာရွှေငှက်ပိ ဇနီးကိုသာ ပြုရပါ။

တစ်ညလုံး ပြေးရလွှားရ၊ တောင်ထဲမှလဲ စေားရ မသေစက်

ရတော့ အားနည်းနေပါတယ်’

၂၆ မိုးကျော်သူ

ပြောပြီးသည်နှင့် ကျန်အရာရှိတက် လှည့်၏။

‘ဆရာလို ကျွန်မ ကယ်ထုတ် လာမိတာကို အပြစ် ပေးနိုင်ပါကယ်’

ကျန်အရာရှိ သက်ပြင်းချသည်။

‘မင်း...မင်းကို ကျွန်ုပ် အပြစ်မယူပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...’

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စမြင့် ရပ်လိုက်သည်။

လေ့ရှိမိ ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့-ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်မကြောင့် အရာရှိမင်းမှာ ပြဿနာမရှိစေရပါဘူး’

ပြောပြီး ထွက်သွားရန် ပြင်၏။

ကျန်အရာရှိ ဟန်တားသည်။

‘ခဏ’

လေ့ရှိမိ ဦးညွှတ်၏။

‘အမိန့်ရှိပါ’

အရာရှိက...

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၂၇

‘မင်းအတွက် ကျုပ်တွေသား ငါးဆုံလောက်ပေးပါရစေ’

လေ့ရှိမိ ပြုံး၍ ခေါင်းခေါ်သည်။

‘ဆို...ကျွန်မအတွက် ဒီလောက် ငွေမလိုပါဘူး’

အရာရှိ ခေါင်းခေါ်သည်။

‘အခုလဲ အသက်ပေးပါမယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ပေးတာက ဘဝအတွက်ဆိုရင် အားအကိုးရဆုံး ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပဲ။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်ပါရစေ’

သူမ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မအပေါ် ငွေညာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရာရှိမင်းက ကျွန်မအပေါ် တစ်ချိန်လုံး ပြုစုသန့်တဲ့ ကျေးဇူးရှိပြီး သားမီး ဒါကြောင့် သွားခွင့်ပြုပါဦး’

အရာရှိ သက်ပြင်းချသည်။

သူသည် လေ့ရှိမိအား မည်သို့မျှ ပြော၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိသည့် မဟုတ်ပါလော့။

၂၀ ပါးကျွန်ုပ်

ဆင်းဆုန်

မုဝမ်ဆည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှထ၍ လေ့ရွမ်ဆဲ လျှောက်
ဆင်း၊

ဆုမက လေ့ရွမ်ဆဲလက်တွဲ၍ မိမိဆဲလက်မှ ကျောက်စိမ်း၊
ဆက်စပ်ချွတ်၍ဝတ်ပေး၏။

‘ညီမဆေးရယ် ဘယ်လိုမှမတင်ပါနဲ့နော်၊ မဝတို့နှစ်ဦး
သွေးသောက်ညီအမတောင့်စပ်ကြတာပေါ့’

လေ့ရွမ်ဆဲ ခြင်္သေ့ဝါး

ဆုမက မုဝမ်လက်ကိုပြန်ဆုပ်ထား၏။

မှတ်တရက်

ဆုမက တစ်စုံတစ်ခုသတိရ၍ချွတ်အရာရှိအားဦးညွတ်၏။

‘ဪ—ကျွန်မအခုမှသတိရတယ်၊ ဝက်ခန်းထဲမှာ ဆဲ
ညီနေခင်သုံးယောက်ကို သွေးကြောပိတ်ခဲ့တယ်၊ မနက်- မိုး
ဆင်းတာနဲ့ သူတို့ကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ’

ဆန္ဒထွယ်ကုန်ခြားသိမ်းဝက်ပါ (၃) ၂၉

ရွှေဝမ်က ဆုမကို ဦးညွတ်၏။

‘လေ့ရွမ်၊မင်းက ကျုပ်မိန်းမရဲ့ညီမဆိုတော့ ခယ်မပေါ့၊
ဒါကြောင့် သည်တစ်ညကျုပ်တို့နဲ့အရက်အတူတူ သောက်ပါ
ဦးလား’

မုဝမ်ဆဲလည်း ဤသို့ပြော၏။

‘တုတ်ပါတယ်၊ မမတို့နဲ့သည်တစ်ညအရက်အတူသောက်
ပါဦးလား၊ မမတို့လည်းမနပ်မိုးမလင်းခင်ဒီနေရာကရွှေခင်
ထွက်သွားပါ’

ရွှေခင်ဝမ်က ထပ်မံပိတ်ခေါ်၏။

‘တုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့အတွက် ကျင်အရာရှိမှာ ဒုက္ခ
ခရောက်စေချင်လို့ မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ထွက်သွားပြီး
တစ်ဖက်နယ်ခြားမှာသွားနေမှာပါ’

လေ့ရွမ်ပြုံးပြ၏။

‘ကျွန်မကို အခုလို ဦး ခြံခါတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် ကျွန်မသွားရမယ့်ခရီးကို ရွှေချယ်ရဦးမခင်ဖြစ်တဲ့
အတွက် သွားခွင့်ပြုပါ’

၃၈ မိုးကျော်သူ

သုတ ကျင်ဆရာရှိအား ဦးညွှတ်၏။

‘ကျင်ဆရာရှိ....ကျွန်မကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး။ သခင်မလေး၊
ကိုနုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ပြောလေးပါ’

သုမတ ကောင်းဆိုးသည်နှင့် နှိုချာခနဲလှည့်၍ ပြောလွှာ၊
ထွက်ခွာသွားတော့၏။

z z z

ဝိုဗေဒိုင်းကင်ကား

လေ့ရှိမည် ကျင်ဆရာရှိကုန်မှူးပြီးထွက်လာပြီး ခြေဦး၊
စဉ်ဆရာလျှောက်လာ၏။

သုမရင်ကဲတွင် ကြွေကွဲဝမ်းနည်းနေ၏။

သုမသည် ကျန်မေဆရာနှုတ်မှဆက်ခဲ့ပါ။

အကြောင်းအား....

ကျန်မေသည် မိမိအား အလွန်ချစ်ပြီး သွားခွင့်ပြုလေ့
မဟုတ်ကြောင်းသိရှိထားသည် မဟုတ်ပါလော့။

၃၂ မိုးကျော်သူ

သူမက ကျန်မေအား သတိရ၍ မျက်ရည်ကျလာ၏။

မည်သို့ဆိုစေ...

သူမက မိမိလုဂ္ဂခဲ့သော အလုပ်အတွက် ကျေနပ်နေမိ၏။

တရုတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် သူမ၏ စွမ်းဆောင်မှုကြောင့် ယခုအခါ မွန်ဂို၏ ဇနီးဖြစ်နေမည်ဟု လွှတ်ပြောကဲ့သို့မဟုတ်ပါ။

ယင်းသို့စဉ်းစားကာ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လာရင်း ကွေ့ကောက်သောတောင်စောင်းဝယ်နှင့် ရေဆိုင်များ၊ ရွှံ့ရာရောက်ရာခံရလေသည်။

ထောင်စောင်းအတိုင်းဆင်းလာမိသည့်အခါ ရုတ်တရက် သူသန်တစ်ခုတွေ့ရ၏။

ဝန်ကျင်သည် မှောင်မည်းလျက်လေကပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေ၏။

သီးနှင်းများသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အဆက်မပြတ် ကျဆင်းနေသည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၇) ၃၃

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်း၏။

အပုပ်နံ့တစ်ခု နှာခေါင်းထဲဝင်လာ၏။

လေ့ရှိသည့် သံတိုက်ဆောင်းသံဖြစ်၏။

သို့သော်

ယခု...

သူမသည် ကျောထဲ၌စိမ့်ဝင်နေသော ဖြူကံသီးခွေးညှင်းတစ်ကောင်ကို

သူသန်မြေမှထွက်လာခဲ့၏။

သူသန်မှာနှစ်မိုင်ခန့်ကျယ်ဝန်း၏။

လူရိုးများနှင့်ပိမည်စိုး၍ သတိကြီးစွာဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လာခဲ့ရ၏။

ယင်းအချိန်

X X X

၇၇ မိုးကျော်သူ

သုသန်တစ်နေရာမှ ကြွေကွဲမယ်ရာ ညည်းသံ ဟစ်သံကို
ကြားရင်း

သူမက အသံကြားရာသို့ကြည့်လိုက်သည်..

မည်သည့်အရာမျှမတွေ့ရပေ—

သူမသည်တစ္ဆေအရံကြွေကွဲတတ်ပါ...

အယုံအကြည်လည်းမရှိပါ...

ထိုအသံကိုသူမကအမှန်ပင်စိတ်ငင်စားမိလှသည်၊

သေလုဆဲဆဲ အချိန်၌ ညည်းတွားနေသံလေဘဲလွှား—

ထံမှမစွဲ ထိုသို့စဉ်းစားမိသည့်အခါ သနားလဒ်မိသည်၊

‘ဘယ်သူလဲ..ဘာဖြစ်လို့ညည်းနေတာလဲ—

တစ်ဖက်မှအသံမကြားရပေ—

လေ့ရှိမိစွဲ ကြောက်လန့်သွားမိလှသည်၊

သို့သော်

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဇန်နဝါ (၇) ၃၃

သူမက အားတင်းထားလိုက်သည်၊

တစ်ညတာ၏ အမှောင်ဆုံးအချိန်ဖြစ်သည့် အရက်ကျင်း
ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်အတိကျနေ၏၊

သူမ၏မျက်လုံးအစုံက အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ကြည့်လိုက်၏၊

ရှုတ်တရက်

ဝဲဘက်၌ ခရေအိုင်တစ်ခုကိုတွေ့မြင်ရ၏—

ထိုနောက်

တစ်စုံတရာရွှေ့လျားသံကို ကြားလိုက်ရ၏—

သူမ၏ ထိုအသံကြားရာသို့ပြေးသွား၏—

ထိုအခါ

လူတစ်ဦး မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို အနီးထပ်တွေ့ရသည်၊

ထဆက်ထမှပင် ထိုလူထံမှ သွေးဝိမ်းနံ့ ညှို့ဖိုဖိုတို့
လွင့်ပျံ့လာ၏၊

၃၆ မိုးကျေခံသူ

ထိုလူမှ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ယိုမ်းယိုင်နေ၏။

လေ့ရှိမှ ယိုတ်သန်စွာဖြင့် နောက်သို့ ခြေ ၃ လှမ်းခန့်
ဆုတ်၏။

‘ရှင်-ရှင်-လူလား၊ သရဲလား...’

သူကထိတ်သန်စွာဖြင့် မေးမိ၏။

ထစ်ဖက်မှ ထုံ့ပြန်သံမကြားရပေ။

သူမက အကြိမ်ကြိမ်မေးသေလဲ ထိုလူထံမှ ထုံ့ပြန်သံမကြား
ရပေ။

ထို့ကြောင့်

သူမ၏ရင်ထဲ၌ စိုးထိတ်လဒ်လေသည်။

သူမက စိတ်ကိုထိန်း၍ ထိုလူထံသို့ လျှောက်သွား၏။

ထိုအချိန်

ထိုလူက မျက်နှာသွေးစေ၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းဝင်ပါ (၃) ၇၇

လေ့ရှိသ လျင်မြန်စွာ ပေ့ချီလိုက်၏။

သူမသည် ထိုလူမှတ်ဆရာသည်နေရာအား ဝမ်းသပ်ကြည့်ရာ
မှပြင်၌ သွေးထိုယိုစီးကျနေပြီး ကံဆောင်း၍ အရိုးမကျိုး
စည်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။

သူမ၏ ထိုလူအား အချိန်မီကယ်တင်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
ထို့ကြောင့်

ထိုလူအား ဆေးကုရန်ပေ့ချီရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သူမ၏ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမျှ လျှောက်မိသည်အခါ။

ခုတ်ဆုတ်

ခေါင်းထဲမှ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခုထွက်လာပြီး သူမ၏
အားလမ်းကို ပိတ်ဆို့ဟန်တားထား၏။

‘ဟေ့... ယောကျ်ားရှာတာ သုသာန်မှာ ရွာရသလား’

မိန်းမ တစ်ဦး၏ အေးစိမ့်သည့်အသံအား ကြားရသည်။

လေ့ရှိ၏ ရင်ထဲ၌ သိပ်ခနဲတုန်ခါသွားရသည်။

၃၀ မိုးကျော်သူ

သူမက အသံကိုမြင့်၍အော်လိုက်၏-

‘ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တာလဲ’

သူမ၏ဘဝကားဘုံဆုံးသည်နှင့် ကြောက်စရာကောင်းသည့်
ခုယ်သံအား ကြားလိုက်ရလေသည်-

‘ဘား-ဘား-...’ က သရဲ တစ်စွပ်၊ မင်းကို အံ့တွဲခံဖို့
ဆယ်ခြစ်လေ၊ ဟား...ဟား...ဟား...

လေ့ရှိကအ ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

‘ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ...’

ရုတ်တရက်

ဆံပင်ဖားလျားချထားသည် မိန်းမဘဝဦး ထွက်လာ၏။

အလွန်ပင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှ၏...

‘ဟေ့...မင်းသူ့ကိုထားခဲ့’ ဆိုငါကမင်းကိုရန်မမူဘူး’

လေ့ရှိသည် ဒေါသထွက်လွှာရသည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၃

‘ဆေးတော့မယ်လို့ကို ဘာလို့ မဆယ်ရမှလဲ၊ ဘာ
အခုလို ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူထို ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးချင်ရ’
နီမြီးမို့
ဆံပင်ဖားလျားနှင့် မိန်းမတစ် ချို့ တိုးတော့’

‘ငါက သူမများဒုက္ခရောက်တုန်းအခွင့်အလှည့်နေရာမှ-
ဘယ်လူအပြောလဲ’

၁) ရှင်ကြောင်

လေ့ရှိကသူမအားအကဲခတ်၍ကြည့်လိုက်

အရှက်ဦး၏ထောင်ခြည်တို့ သန်းထာမြီဖြစ်သဖြင့်

ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်လေသည်...

၁) ငါက

ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ဖြင့် ပိုးဟပ်ဖြူတစ်ကောင်နယ် ကြည့်၊
လူ၏။

ဗျက်နှာသွယ်ရသည့်အထဲအမှီးပေါ်အခရုတင်နေသကဲ့သို့
ရှိသဖြင့် မြင်ရတဲ့လူအဖို့ ရင်တုန်ဖွယ်ကောင်းလှပသည်။

အလွန်တရာပိန်သည့် အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်သည်-

သူမက တည်တည်မတ်မတ် လျှောက်သွားလေသည်။

ပိုးကျွန်းသူ

ပုဂ္ဂိုလ်က လက်ထဲမှလူနာအား အောက်သို့ ချလိုက်၏။

၇၆

သမ္မတ ထိုလူ၏မျက်နှာကိုသေချာစွာမြင်ရသည်။

သမ္မတ

ရယ်သိအား၊ နှုတ်လုံးတို့၏ ဝိုင်းစက်ပြုံးကျယ်၍သွားလေ၏။

အားဝင်

သွယ်ခြင်းမလဲ သွတ်ခနဲမသော်မီရန် ထိန်းထိုက်ရ၏။

လေ့ရှိက

ရှင်ကို အသာအယာချ၍ ပိုးဟပ်နှင့်တူသည့် မိန်းမကို
ရှင်ရန် အဆင့်မြင်လိုက်သည်။

ထိုမိန်းမ၏ သမ္မတကိုစိုက်ကြည့်၍...

ဝင်း၏ နတ်စောင်းရှင်အဖွဲ့အလား...

လေ့ရှိက ခေါင်းခါလိုက်စေသည်။

မဟုတ်ဘူး ဒါပေမယ့်ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုတော့ရှိတယ်။

အန္တရာယ်ကွန်မြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၈၁

ထိုမိန်းမက သမ္မတကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ငါက လွန်ခဲ့တဲ့ ဒုတိယက နတ်စောင်းရှင်အဖွဲ့ရန်ငြိုးဖို့
ခဲ့တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ် ပုချင်ကိုသွားရှာတာ မတွေ့ခဲ့ဘူး’

လေ့ရှိက သမ္မတကို မျက်နှာဝင်မသော် ကြည့်နေရာမှ-

‘ဒါနဲ့သည်လူကတယ်လုံခြုံလို့ခက်ရာရတာလဲ၊ ရှင်ကြောင့်
အား’

ထိုမိန်းမ၏ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ သမ္မတ လူ ၅ယောက် တိုက်နေတာ၊ ငါ့
စည်နေရာကို အမှတ်မထင်ရောက်လာပြီး အကဲခတ် ကြည့်
နေစဉ်မှာ သမ္မတ ပန်းချေခန်းကွက်ကိုအသုံးပြုတယ်’

‘ဒါကြောင့် သမ္မတ နတ်စောင်းရှင်အဖွဲ့အလား ဖြစ်ရမယ်
ဆိုတာ ငါ့အ သိလိုက်တယ်လေ...

လေ့ရှိက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေလေသည်။

ထိုမိန်းမ၏ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

၈၂ မိုးကျော်သူ

‘သုတ ရန်သူ ၅ ယောက်ကို ပထမအသားစားတိုက်နေ
တာ၊ ခါပေမယ့် ရန်သူ ၅ ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က
အဆိပ်ပါတဲ့ လက်နက်ကို အသုံးပြုပြီး သူ့ကို ထိုက်လိုက်လို့
ငါ့က အဆိပ်မိပြီး လဲကျခဲ့တယ်၊ အမှန်တော့ သူ့အ
သားကို အသေထိမလို့ပါ။’

လေ့ရှိမက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မသိပြီ၊ ရှင်က ဝင်ပြီးတားလို့ ထွက်ပြေးတာမဟုတ်
လား’

ထိုမိန်းမက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်။’

လေ့ရှိမက စကားဆက်လိုက်လေသည်။

‘ရှင်က အခုလို တားတာကလဲ သူ့ကို နတ်စောင်းရှင်
စိုက်၊ ချုပ်ပုချင်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရအောင်အသုံးပြုမလို့ မဟုတ်ဘူး၊’

ထိုမိန်းမက သူမကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

အနွယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃)

‘ညည်းက တစ်ယုံကိုညည်းစေခင်းတဲ့သူတဲ့’

‘တုတ်တယ်၊ ငါက သူ့ရဲ့ ဒဏ်ရာကို ဆေးကုပြီး ပုချင်နဲ့
အားပေးတာမလို့ ပဲ၊ ငါကလည်း သူ့ရဲ့အဆိပ်ဒဏ်ရာကို ဆေး
ကုနိုင်တဲ့လူ မရှိဘူး’

လေ့ရှိမက ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

သူမက ထိုမိန်းမကို စိုက်ကြည့်၍—

‘နေပါဦး၊ ရှင်ကဘယ်သူလဲ။’

ထိုမိန်းမက အေးစက်စက်ဖြင့်ရယ်လိုက်လေသည်။

‘ငါ့အမည်ကရင်နန်ပါ၊ မင်းမကြားဖူးဘူးလား၊’

သူမသည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သူဖြစ်လေသည်။

ထိုပြင်

အဆိပ်ပညာ၌လဲအလွန်ပင်ထူးချွန်သဖြင့် ဘဝင်မြင့်ပုံရ၏။

သိုင်းလောက၌ သူမ၏အမည်ကိုမသိသူ အလွန်ရှားပါး

၄၄ ပိုးကျော်သူ

လေ့ရှိမိမိ သူမ၏အမည်ကိုကြားဖူးလေသည်။

ဆိုသော်

သူမက ကျေးဇူးတင်ပြောဆိုခဲ့သည်။

‘ဟုတ်သား ကျွန်ုပ်မကြားမိပါဘူး’

ရင်နုနုသည် သူမ၏ စကားကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အစုံ
တုန်ခါသွားသည်။

သူမ၏လက်ဝါးစောင်းသည် လေ့ရှိမိမိ ပခုံးပေါ်သို့
ထိုးသွင်းသည်။

‘သည်နေ့ ငါ့အကြောင်းကိုဆက်တွေ့ပြုရတာပေါ့’

လေ့ရှိမိမိ ဖုတ်မောလိုက်လေသည်။

‘ပြတော့တဲ့ ကြည့်ရတာပေါ့’

သူမ၏စကားဆုံးမိ။

ရင်နုနု၏ လက်အပုံးသို့ အချိန်ဖြင့် ပြောင်းသွားသည်။

အနုထွယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၅) ၅၅

လေ့ရှိမိမိ လျင်မြန်စွာ ချောင့်လိုက်လေသည်။

ဆိုသော်

သူမ၏ပခုံးကို ပုတ်ကသိတာထိ၍ လဲကျသွားလေသည်။

ဆိုသော်

သူမက မပြန်ပါပေ။

ရက်ခြင်းပင် ရင်နုနု၏မျက်နှာသို့ လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်လိုက်

‘တယ်လိုလဲ့၊ ကိစ္စရှိရင်ပြောတော့၊ အခုလို မြင်မြင်ချင်၊

မိမိရိုက်စေမယျားကတော့ မကောင်းပါဘူး’

သူမက ခနဲလိုက်မိ။

ရင်နုနုသည် လေ့ရှိမိမိ၊ ဆင်အားဖြင့်မတိုက်လိုပါ။

အကြောင်းမှာ—

လေ့ရှိမိမိမှာမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

၇၆ ပိုးဆွေဆွေ

သို့သော်

လေ့ရှိ၏ ထိုကံကုန်က သူမအား ဟန်ချက်ပျက်စေခဲ့ရာ
သူမသည် ဂေါ်သထွက်လာစေသည်။

ထို့ကြောင့်

သူမက လေ့ရှိအားလက်ဝါးစောင်းဖြင့်ပြန်လည်ခုခံ၏။

သူမ၏ လက်ဝါးစောင်းသည် ခေးတစ်လက်ကဲ့သို့ ထက်
မြက်၏။

လေ့ရှိက အစွမ်းရှိသမျှ ခုခံအကူအညီနေရလေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမှတစ်ဆင့် နီးအပ်စွာတိုက်ခတ်နေသဖြင့် သူမ
ထားနေရ၏။

ဤသို့ဖြင့်

သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်နေကြလေသည်။

X X X

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းကပ်ပါ (၇) ၇၇

အချိန်တိုက တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရင်နန်းနှင့် လေ့ရှိတို့မှာ သိုင်းကပ် ၁၃၈ နှစ်ကျော်ထိတိုက်
ပြီဖြစ်၏။

လေ့ရှိမှာ ခြူးခိုမိစပြုလာ၏။

သူမသည် ညှက်အလွန်ကောင်းပြီး ခံစစ်သံဦးစားပေး၍
တိုက်၏။

ထိုအချိန်

ရင်နန်း၏ လက်ဝါးတို့က အဖက်ဖက် ခုခံပိုက်ဆို့၍တိုက်၏။

လေ့ရှိအဖို့ ခုခံရန်အင်အားမရှိတော့ပါ။

သူမသည် အတင်းတင်းကြိတ်၍ လက်ချောင်းတို့၌
အတင်းအဓားထည့်၍ အက်ပြေခင်းပြန်အနေအထားဖြင့်တုန်း
ထုတ်၏။

ရင်နန်းက ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

သူမကနောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်လေ၏။

၇၀ မိုးကျော်သူ

‘မင်းက ကျွန်ုပ်တို့ဘာတော်သလဲ—

သုမက ကမုန်းကစားနိုးမေးလိုက်လေသည်—

လေ့ရှိမက စားစက်သည်အသံဖြင့်...

‘ကျွန်ုပ်မရဲ့အမေ—

ရင်နန့်၏မျက်နှာမှ ဝမ်းလက်ဟောကပ်သွားလေသည်။

‘ဟင်—ခါကြောင့် ရုပ်ချင်းဆင်တယ်ဆို ထင်မိတာ၊ ခါနဲ့
အခု မင်းအမေရော—

လေ့ရှိမ၏ မျက်နှာ၌ ကြွေကွဲဝမ်းနည်းသည့် ဟန်မူရာကို
ပေါ်လာ၏’

‘ဘယ်လို—သုမသပြီ ဟုတ်လား၊’

လေ့ရှိမ၏ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏—

‘ဟုတ်ပါတယ်—

ရင်နန့်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှိုးနွမ်းသွားလေ၏။

ထိန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၇) ၇၈

‘သုမနဲ့ ငါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်တည်းက ရှင်
အောင်စန်တောင်မှာ ညီအစ်မအဖြစ် သွားပြခဲ့တယ်လေ၊
မင်းကိုမပြောပြဘူးလား—

လေ့ရှိမက ခေါင်းခါလိုက်လေသည်...

‘မပြောပြခဲ့ဘူး—

ရင်နန့်၏

‘ခါဖြင့် မင်းအမေလေ့ထင်ရော...

လေ့ရှိမက အတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏—

‘ကျွန်ုပ်အမေထဲသေသွားပါပြီ...

ရင်နန့်၏ မျက်မှောင်ကုတ်သိုက်လေ၏—

‘နော်၊ ခါ့ သုမတို့ဘာဖြစ်လို့သေကြရတာလဲ’

လေ့ရှိမက နာကြည်းသည့်အသံဖြင့်—

‘သုမများအ မတရားသတ်ပစ်လို့ပါ...

၃၀ မိုးလျော်သူ

ရင်နှံနံဆာ ထိတ်လန့်ဆဲသြားမိလေသည်။

‘ဟင်... ဘယ်လူစာ သတ်လိုက်တာလဲ...’

လေ့ရှိမိမိရင်ထဲ၌ ခံပြင်းလာ၏...

‘ရန်သူအာ အာသာရှိပြီ၊ တပည့်ကလေး များတယ်လေ၊
သေတိုက်ကူညီတဲ့လူတွေအာ အများကြီးရှိတယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်ုပ်
ပြောလို့ဖြစ်မှားမဟုတ်ဘူး...’

ရင်နှံနံဆာ ခေါင်းခါ၍...

‘ခင်းခွဲရန်ဆူဟာ ငါ့ရန်သူပဲ၊ ငါ့အစ်မကိုသတ်တဲ့လူကို
ငါက အလဲစားချေရလိမ့်မယ်...’

လေ့ရှိမိမိ သက်ပြင်းချ၍...

‘အင်း-ကျွန်မနဲ့ နတ်စောင်းရှင်ကိုကားကလေးတွေဟာ ဝရီး
သွားပေးတော့ပါ၊ ရှင်က သေတိုက်နဲ့ ရန်သူ ဖြစ်နေစော့
ကျွန်မက ဘယ်ထိုလုပ်ပြီးယုံကြည်မှားမလဲ...’

ရှင်နှံနံဆာ အနည်းငယ်စဉ်းစား၍...

အန္တရာယ်ကုန်ခြားသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၃၀

‘ငါနဲ့ ပုဆွန်ဟာ အမှန်ဆို ရန်ငြိုးမရှိဘူး၊ ငါက သူနဲ့
တူညီပြိုင်ချင်လို့ ရန်မရှိတယ်လို့ပြောခဲ့တာပါ’

လေ့ရှိမိမိက သူမသည် မိမိ၏မိဘနှစ်ပါးအတွက် အမှန်ပင်
ဝမ်းနည်းနေကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘စောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ်အပေးနဲ့ အမေကိုသတ်တဲ့ ရန်သူကို
မြှော့ပြမယ်’

ရင်နှံနံဆာ စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေ၏။

လေ့ရှိမိမိက စကားသက်လိုက်သည် -

‘ကျွန်ုပ်ခွဲ မိဘကို သတ်တဲ့လူက အဆိပ်ဘုရင် ခွဲရိနဲ့ ဝေ
စိုင်းတဲ့လူက မွန်ဂိုဘုရင်ပဲ၊ အခု ကျွန်ုပ်အာ ဒီလူနှစ်ယောက်ကို
ဆက်စားချေရလိမ့်မယ်...’

ရင်နှံနံဆာ ထိတ်လန့်သွားရသည်...

‘အဆိပ်ဘုရင် ခွဲရိနဲ့ အိုင်းပညာဟာ ငါ့သက် အဆင်ပြေ
တယ်လို့ ဆိုပေမယ့် အဆိပ်ပညာမှား သိပ်ထော်တယ်၊
နေခက်ပြီး မွန်ဂိုဘုရင်မှာလဲ သက်တော်စောင့်တွေအများ
တယ်’

၂၂ မိုးထွေထွေ

ဆုမက ခေါင်းကိုပြည်းညှင်းစွာခါ၍...

'ဒါကြောင့် စိစာကံဆန္ဒထုယ်များတဲ့စွာကို မင်းကပ်
ဦးတည်း မလုပ်မိနဲ့ ကွယ်...

လေ့ရှမ်းကခေါင်းခါ၍...

'ဟုတ်တူးရှင်းအခု ကျွန်မရဲ့အခြေအနေအဆင်လိုက်လုပ်
လို့မဖြစ်ဘူး'

ရင်နန်က မျက်မှေခင်ကုတ်ဆိုက်၏...

'ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ..

လေ့ရှမ်းက

'ကျွန်မက ဆပြစ်တစ်ခုလုပ်ခဲ့လို့ပါ...

'ဘာဆပြစ်လဲ...

'ဘုရင်ရဲ့သမီးဖြစ်ဖို့လူကို' ခရိုင်ထောင်စနန်းတုတ်ပြီး
လွှဲပေးခဲ့တယ်...

ဆန္ဒထုယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝန်ပါ (၃) ၅၉

ရင်နန်က ဆန္ဒပင်ဆွဲသွားလေသည်။

'ကပ်-ဘာတွေဖြစ်ရတာလဲ...

လေ့ရှမ်းက အကြောင်းစုံရှင်းပြလိုက်လေသည်။

Z X Z

ရင်နန်သည် သူမ၏ စကားထို့ကို နားထောင်နေသည်။

လေ့ရှမ်းကအကြောင်းစုံရှင်းပြပြီးသည်အခါ ရင်နန်ကလဲ
လေးနက်တည်ကြည်သည့် မျက်နှာဖြင့်-

'သည်အတိုင်းဆို မှန်မှန်တော့ ကျန်ဆရာရှိကိုးသားမှ
ဆက်လက်ပေးပါမလား...

၁၇ မိုးကျော်သူ

လေ့ရှိမိမိ မျက်မှောင်ကြွယ်လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

ရင်နုနုစာ

‘မင်း သရဲညီနောင်သုံးယောက်ကို သွေးကြောပိတ်ခဲ့တယ်
နော်’

လေ့ရှိမိမိ

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ရင်နုနုက

‘ဒါကြောင့် သရဲသုံးယောက်က သွေးကြောပွင့်သွားခဲ့
ရင် မုဝမ်းပျက်ဆုံးမှုဟာ မင်းလက်ချက်မုန်းသိမှပဲ။ ဒါ
ဆိုရင် ကျွန်သခင်ရဲ့ပယောဂ မကင်းဘူးလို့ မှတ်ယူကြလိမ့်
မယ်’

လေ့ရှိမိမိရင်ထဲ စိုးထိတိလာမိသည်။

သူမသည် မိမိက ဤအချက်ကို ဤတင်မတက်ခဲ့မိခြင်း
အတွက် နောင်တရှစ်မဆုံးပါ။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းဆိုင်ကပ်ပါ (၃) ၁၈

‘ကျွန်...ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဝိသေသကံင်တုံးဝေဖြစ်သွား
ခဲ့တာလဲ မသိဘူး’

ရင်နုနု သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

‘အင်း...မိမိတိုင်းဆိုရင် အခြေအနေက မလွယ်ပါလား။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို မင်းတစ်ယောက်ဘည်း မဖြေရှင်းသင့်
ဘူး’

လူမတို့ အချိအချ ဝကားပြောနေ၏။

ရုတ်တရက်

အဝေးမှ ဗျပ်စောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လေ့ရှိမိမိ

‘ဟော...နတ်စောင်းရှင်ကိုင်းကလူတွေ လာကုန်ပြီ’

ရင်နုနုက မျက်မှောင်ကြွယ်လိုက်၏။

သူမက ရုတ်တရက် စုဆင့်အားပေးချီလိုက်၏။

လေ့ရှိမိမိ သူမကားကြည့်လိုက်သည်။

၅၆ မိုးကျော်သူ

‘ဘယ်သူ့၊ ဘယ်သူ့’

ရင်နှစ် ဟန်မူကင်းစွာဖြင့်

‘ငါက နတ်စေတီ၊ ရှင်ဂိုဏ်းကလူတွေနဲ့ ခေတ္တချင်းဘူး’

ထိုအချိန်

ဗျက်စောင်းသံများသည် ပို၍ နီးကပ်လာ၏။

ယခု

နံနက်ခင်းဆီနေရောင်က ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် အထူး
အားလုံးကို ပီပြင်စွာ တွေ့မြင်နေရပြီဖြစ်၏။

လေ့ရှိသော ထူးဆန်းသော ဆုတောင်းလိုက်သည်။

‘နေပါဦးရှင်’

ရင်နှစ်က သူမအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

လေ့ရှိသော ပြုံးလိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းကော်ပါ (၇) ၅၇

‘ကျွန်မ ပြောစရာရှိလို့ပါ’

ရင်နှစ် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

‘အပြောစရာရှိလို့လဲ’

လေ့ရှိသော သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူမ၏ ရင်နှစ်၏လက်ထဲမှ စုထင်အားကြည့်လိုက်သည်။

ရင်နှစ်၏ မျက်ခုံးပေါ်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဆုတောင်းစိတ်ပျပါ၊ ဒေင်္ဂါဒေင်္ဂါက သူ့ရဲ့အဆိပ်တွေကို
အမှောင်အင်းဆောင် တာဝန်ယူပါတယ်’

လေ့ရှိသော အခက်ကြုံသွားရ၏။

အမှန်တင်

သူမသည် ရင်နှစ်က စုထင်အားပေါ်ဆောင်သွားပါလျှင်
နတ်စောင်းရှင်ဂိုဏ်းနှင့် ပို၍ရန်ငြိုးကြီးသွားမည်ကို စိုးရိမ်
အားကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဟန်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

၅၀ ပိုးကျော်သူ

သူမက ရင်နနီအား တောင်းပန်သောအကြည့်ဖြင့် ပြလိုက်၏။

‘ဒေါ်ဒေါ်သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီကိစ္စက ကျွန်မအမူပတ်လာနိုင်တယ်’

ရင်နနီ မျက်မှောင်ကြုံတလိုက်၏။
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
လေ့ရှိသက

‘မကြာခင် နတ်စောင်းရွှင်ဝိုက်ကလေးတို့ ဆောက်တော့မယ်၊ ဆောက်တာမယ်လို့လူတွေကို ပြောခိုင်းပေးပါပြီ၊ ပြီးတော့မှ ကြည့်စိစဉ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား’

ပုဂံနနီ သဟောတူလိုက်၏။

လေ့ရှိသည် စုထွန်၏ကျောတွင် လွယ်ထားသော စောင်းအားဖြုတ်ထု၍ တီးခတ်လိုက်သည်။

သူမက လေးငါးချက်မျှ တီးခတ်လိုက်သည်နှင့် ပြေးထွက်သော ခြေထွံများကို ကြွားလိုက်ရသည်။
တစ်ဆက်တည်းပင်

ကန္တရာယ်ကွန်ဒြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၅၅

လူသုံးယောက် ဆောက်ရှိလာ၏။

ပုချင်း၊ ပုလွန်နှင့်စုမန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

စုမန်က လေ့ရှိသကား တော့လိုက်သေ ဆခါအလွန် ဆွဲကြသည်။

တစ်ဖန်

အစ်ကိုဖြစ်သူ စုထွန်အားကြည့်ကာ မျက်နှာပေါ်တွင် နှိပ်ထိတ်သန့်သော ယဉ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

လေ့ရှိသက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒီမှာခွင့်၊ အစ်ကိုစုထွန်က အဆိပ်မိသားတယ်’

စုမန်က မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် စောစောက မျက်နှာပေါ်က ပြီး သေချက်ပေ၊ နှစ် ညီမလေးပေါ့ ဟုတ်သား’

လေ့ရှိ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

၆၈ မိုးကျော်သူ

ပုရင်ဆစ် စကားမပြောဘဲ ရင်နှုတ်ဆားကြည့်နေ၏။

အဆန်ကြွေမှ

လူမဆစ် ဦးညွတ်လေသည်။

‘မမရင်နန်၊ ကျွန်မတို့ မတွေ့ကြုံစာကြာပြီနော်’

ရင်နန်က ပြုံးလေသည်။

‘ငါတို့နှစ်ဦးရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းဟာ တစ်ချိန်က ပြောခဲ့တဲ့
သိုင်းပညာ ထပ်တူအဆင့်မြင့်တက်သွားတဲ့ ခွဲခြားဖို့အတွက်
စာခြား ဘာမှမဖြစ်စေဘူး’

လေ့ရှိသော နှုတ်ခမ်းစုမ်း

‘အဖေက ကျွန်မအဖေရဲ့ ညီမလို့ သစ္စာဆိုထားတဲ့
မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ နတ်ခောင်းရှင်ဝိုင်းချုပ်ကို ဝိစာအား
မပြောသင့်ပါဘူး’

ရင်နန်က ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

ပုရင်ဆစ် ပြုံးလေ၏။

‘ကတိပါကတိ၊ မမရင်နန်၊ အခုချိန်မှာ ကျွန်မတို့ တတွေ
နဲ့နဲ့တစ်ဦးဆင်အားမပြိုင်သင့်တော့ဘူး’

ထူး သက်မြင်းချက်က...

‘အင်း- ဒီအချိန်ဟာ မွန်ဂိုတွေကို ကျွန်မတို့အားလုံးက
နှိုးစည်းနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်သင့်တဲ့အချိန်မျိုး မဟုတ်သေး’

ရင်နန်က သူမ၏စကားကြောင့် တွေ့ဝေသွား၏။

ယင်းအချိန်

လေ့ရှိသော ကြားဖြတ်ပြော၏။

‘အဖေက ကျွန်မအဖေရဲ့ အဖေကို သတ်တဲ့ခန့်သုကို တလဲ့
ချေပေးမယ်ဆို၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ နတ်ခောင်းရှင်
နဲ့ လက်တွဲသင့်တယ်မဟုတ်သေးဟင်’

ပုရင်ဆစ် ထူးကိုကြည့်၍ ကြိတ်ချိုးကျူး၏။

အမှန်တူင်

ရင်နန်သည် ခေါ်သံကြားပြီး မာန်မာန် ကြိုးသော သိုင်
ဤရှင်အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

၆၂ ခိုးကျွမ်းသူ

ဤကဲ့သို့သော အမျိုးသမီးကို လိုမ္မဒကျွမ်းကျင်စွာ ကိုယ်စီစဉ်
တယ်နေသော လေ့ရှိသည် အလွန်ဉာဏ်ထက်သူ ဖြစ်ရန်
ဟု ဆဘောပေါက်သည်။

ရင်နန်သက်ပြင်းချသည်။

ထူမည် အတယ်ကြောင့်မုန်းမသိ လေ့ရှိသော စကား
တော့ဆုံစဉ်ပင် သူမ၏ သတ္တိနှင့်ထက်မြက်မှုကို ဆဘော
နေခဲ့ရပြန်၏။

ထိုပြင်

မိမိသွေးသေစက် ညီမ၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း သိရှိသော
အခါ ပို၍ပင်သံယောဇဉ်တယ်ခဲ့မိသည်။

ထို့ကြောင့်

သူမက လေ့ရှိမိစကားကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မငြင်းရန်
ပါဗျေး

စုမ္မန်က အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရာမှ နန်ရင်
ဟန်မူရာမှာ ယခင်ကလောက် တင်းမာမှုမရှိတော့ဘဲ
အားလုံးသောတူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၆၉

ထိုနေ့က
သူမက လေ့ရှိသော
အတိုင်း ညီမလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာ
သလဲ

လေ့ရှိသော အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

စုမ္မန်က သူ၏သက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်လိုက်လေ
သည်။

‘ဟင်...ဒါဆိုရင် ဘာမှစိတ်မပူစွဲ၊ မင်းတို့ နတ်ခောင်းရှင်
မင်းကို လိုက်ခဲ့ပါ၊ ပြီးမှ ဘာလုပ်ဆင့်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစား’
ဟုတပေါ့’

လေ့ရှိသော စဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပုချင် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

သူမသည် လေ့ရှိနှင့်စုမ္မန်တို့၏ ဆုပ်ကိုင်ထားသော သက်
ဝက်ပါသို့ မိမိ၏လက်ဆစ်ချောင်းကို မိုး၍ကိုင်လိုက်၏။

၆၄ မိုးကျော်သူ

‘သမီးတို့လိုလူငယ်တွေက မွန်ဂိုတွေကို တော်လှန်ပိုက်စွာ
ဆုလို စိတ်တူကိုယ်တူရှိလာတော့ရတော့ ဒေသ
ထိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်’

ယင်းအချိန်

ပုလျန်လည်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်လျက်

‘ကြောင် မွန်ဂိုတွေ တရုတ်ပြည်ထဲက ခွေးပြေး ဝက်
ပြေး ထွက်ပြေးကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံကြည်ထား’

ရင်နန်သည် လက်လေးဖက်ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်နေရာအား
ကြည့်လိုက်သည်။

လူမတ မိမိမှာ တစ်ကိုယ်တောင်းဆန်စွာဖြင့် မွန်ဂိုတို့
နိုင်ငံရေးဩဇာ လွှမ်းမိုးမှုကိုပစ်ပယ်၍ ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်
ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကိုယ်စားဆရာတော်အဖြစ်
အနည်းငယ် ရွံ့စားမိသည်။

သူသည် အလွန်သတ္တိတောင်းသော အမျိုးသမီးဖြစ်၏။
ထိုပြင်

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၆၅

အမှန်တရားတွေ့ပါစေ ချက်ချင်း ပြုပြင်တတ်သူလည်း ဖြစ်
သည်။

ထို့ကြောင့်-

သုခစေ စုထင်အား၊ ပွေ့ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို
လွှတ်၍ အားလုံးသော လက်များပေါ်မှ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

‘မွန်ဂိုတော်လှန်ရေး အောင်မြင်စေရမယ်..

ပုလျန်၊ စုမ္မန်းလေ့ရွှန်နှင့် ပုလျန်တို့သည် သူမအား အံ့သြ
ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းစသည် မျက်လုံးထို့ပြင်ကြည့်နေသည်’

ထိုနေ့ခက်-

လေ့ရွှန်၏ အားရဝမ်းသာဖြင့်-

‘ဟေး-ဒါမှ တို့ရဲ့ဒေသလေးက...

ပြော၍ ရင်နန်အားသိုင်းဖက်ထား၏...

ရင်နန်က ပြုံးလိုက်၏..

ပုလျန်က သူမအားဦးညွှတ်၍-

၆၆ မိုးကျော်သူ

'ကဲ...ခေင်၊ ကျွန်မတို့ဌာနမျှပ်ကိုလိက်ခဲဖို့ ဖိတ်ခေါ်
ပါကယ်...

ရင်နန်ကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏...

တွေ့ရုံနာ ယခုမှ မှတ်စုံတစ်ခုကိုသတိရစာနီဖြင့်...

'ရိုက်ချုပ်ကြီး၊ ခေါ်ခေါ်ခေါ်ရင်ကစုံထင်ရုံအဆိပ်ကိုကုသ
ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်...

ပုလွန်က...

'ခေရင်က အဆိပ်ကို ကုတဲ့နေရာမှာ နံပါတ်တစ် သံသး
တော်လေး ဒါကြောင့် စုံထင် ကံဆောင်းတယ်လို့ဆိုရမှာ

ထိုအချိန်...

ပုလွန်က ရင်နန်၏လက်ထဲမှစုံထင်အားကြည့်၍-

'ဒေဒေဒေ၊ ကျွန်တော်ကို အစ်ကိုစုံထင်ပေးခေါ် ကျွန်
တော် ပွေ့ချီမယ်...

ရင်နန်က သူ့အားမျက်မှောင်ကုတ်၍ကြည့်၏။

အန္တရာယ်ကွန်မြာသိုင်းဝက်ပါ (၇) ၆၉

'နေပါဦး-မင်းက ဘယ်သူလဲ...

ပုလွန်က ဦးညွတ်၍...

'ကျွန်တော်က ထင်စနီဟောင်းက လူထူးစာနီးရဲ့ တပည့်၊
ပုလွန်ပါ...

ရင်နန်၏ မျက်လုံးအစုံက တောက်ပ၍သွား၏...

'ဟင်-ခေါ်က အစ်ကိုကြီးဟူရဲ့ တပည့်ကို၊ ဒါဆိုရင်
သိုင်းပညာ အဆင့်နိမ့်မှာမဟုတ်ဘူး...

ပုလွန်က မျက်လုံးပြူးသွား၏။

'ယာ-ကျွန်တော် ကိုသိုင်းပညာမဝမ်းပါနဲ့နော်'

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးသောလူထွ် ရယ်စရာ၏။

ရင်နန်က ရယ်၍...

'ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးဟူမော့...

ပုလွန်က...

မိမိ ပါးကျော်သူ

‘ဆရာ ဆရာ နတ်စောင်းရှင်အဖွဲ့မှာရောက်နေပါတယ်...’

ရင်နန် မျက်ခုံးပင်၍ ကြည်လှိုက်သည်။

‘ဟင်...ဒါဆိုရင် နတ်စောင်းရှင်အဖွဲ့ရဲ့အင်အားကမသေးပါလား—’

ပုလျန်စစ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်..

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အရေးကြီးတော့ သွေးနီ၊ ကြွေးရတနာပါဘဲ’

ရင်နန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ထောက်ခံလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်...’

ပုလျန်က ရုတ်တရက်တစ်စုံတစ်ခုကို အတိရဟန်ပြိုင်..

‘ခါနီး စုံတင်ကို အဆိပ်ဒဏ်ဆရာအောင် လုပ်တာ ဘယ်လူဖြစ်နိုင်သလဲ...’

ရင်နန်က ရှင်းပြလိုက်မေးသည်....

‘သ...ကို အဆိပ်တုရင်ရဲ့ တပည့် ၅ ယောက်က တိုက်ခိုက်သွားတာပါ...’

အန္တရာယ်ကုန်ခြားသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၆၉

ပုလျန်စစ်—

‘ဆရာ အဲသည်လူတွေက—’

ရင်နန်က—

‘ဒါက ချွေးခက်လွန်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်ပြီ—’

ပုလျန်စစ် ရင်ထိတ်သွားသည်—

‘ဟင်...ဒါဆိုသည်နေရာကသိပ်ပြီးစိတ်မချရဘူး ကျွန်မတို့ ဌာနချုပ်ကို အပြန်သွားရအောင်—’

ထိုင်နေစက်

သူတို့အားလုံးသည် နတ်စောင်းရှင်တိုက်ခိုက်မှု ဌာနချုပ်သို့ ထွက်ခွာသွား၏။

သံယောဇဉ်လွန်းထိမ်

အချိန်တိုတည်းဖြစ်ပြီး ကုန်ဆုံးခဲ့လေပြီ။

သာယာသည့်နံနက်ခင်းဖြစ်ပါသည်။

နတ်စောင်းရှင်ဂိုဏ်းသို့ လေ့ရှိမိသည့် ယခု
ဆိုလျှင် ဆယ်ရက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။

စုတင်၏ အဆိပ်ဝေဒနာမှာ ရင်နန်၏ ကုသမှုကြောင့်
ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်လေသည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသို့ (၅) ၇

လေ့ရှိမိသည့်ကောင်ထိပ်တင်ထိုင်၍ တောဝေဝေ၊ ဝိုင်နေ၏။
သူမ၏ အဆုံးအမရှိသည့် အောင်းကပ်ပြာအား ဂေ့၍
ကြည့်၏။

ထိုအချိန်

ခြေသွံတစ်ခု၏ လှုပ်ရှားသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

စုတင်၏ သူမထံသို့ လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

လေ့ရှိမိ

လေ့ရှိမိက အူအားမော့၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ရှင်’

စုတင်၏ သူမ၏အကြည့်ကြောင့် ရင်ထဲအေးစိမ့်သွား၏။

‘မင်း... ဘဝတွေဝင်းစားနေတာလဲ...’

လေ့ရှိမိက ခေါင်းခေါလိုက်လေသည်။

၈၂ မိုးအချော်အရေ

စုထင်က သူမအားကြည့်လိုက်သည်။

‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်း တစ်ခုခုစဉ်းစားနေတာ သေချာပါတယ်’

သူမက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မက ကျန်မိသားစုကကျန်မေကို ဝီနေရာဝေါ်မလွှာခဲ့မိတာ မှားတယ်လို့ထင်မိတယ်’

စုထင်က မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူက ဆိုင်းပညာမှတတ်တာ၊ ဒီကို လိုက်လာရင် ဒုက္ခဖြစ်သွားမှာပေါ့’

သူမက ပြုံးစိမ့်ဖြင့်

‘အို...သူက ဒုက္ခဖြစ်ရင်က ကျွေးကျွေးနပ်နပ်ခံယူမှာပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့ စိလိုပြောနိုင်တာလဲ’

‘သူက ရွှင်ကို သိပ်ခင်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်လဲ ရွှင် ကန်ဆေးခင်းပေးခဲ့တဲ့ ဗျက်စောင်းလေးကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ဆမြဲဆိုနေခဲ့တယ်’

ဆန္ဒထုယ်ကွန်ခြေသိုင်း၊ သိုင်းဝက်ပါ (၃) ၃၃

စုထင်က ဗာသုမူ ဆူမက မိမိအား ကျန်မေနှင့် နေခက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆတောစပေါက်ကံခ ရယ်လေ၏။

‘တား...ဟေး...လား၊ မင်းက ကျုပ်ကို သူနဲ့ နောက်နေစေကိုး’

ဆူမက တည်ကြည်လေးမုက်နှာထားဖြင့်

‘တစ်လဲ၊ ရွှင်က ဗျက်မနှစ်သက်လို့လား’

စုထင်က စောခင်းကပ်ပြာအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘အင်း...သူက တကယ်ချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးပဲ’

သူမ မျက်နှာဖျက်သွား၏။

သို့သော်

စုတ်ခြည်းပင် သူမက ရယ်လေသည်။

‘ဟင်...ကမ်း၊ ရွှင်က ဗျက်ချစ်တယ် ယုတ်လား’

စုထင်က ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

၇၄ မိုးထွန်ထွန်

‘ဟင်ဆင်း’

သုမက မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လေသည်။

‘ဟင်—ဘ—ဖြစ်လို့လဲ’

စုထင်စာပြုံးလျက်

‘သုမက မွန်ဂိုလက်အောက်ခံ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်
ထမီးပါ။ ကျုပ်တို့က မွန်ဂိုတွေကို တော်လှန်မယ့်လူလေး၊
ကြောင့် မချစ်သင့်မချစ်ထိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ချစ်ပါဘူး’

ထုတ စကားဆက်လေသည်။

‘နောက်ပြီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာမူမှာ ခပ်ချော့တာ လူတစ်
ယောက်ဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးဟာ ကိုယ်
ရည်ရွယ်ချက်ချင်းတူရယ်’

သုမက ပြောရင်း သုမကား စိုက်ကြည့်၍ပြုံးနေသည်။

သုမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထုနီစရာပန်းခင်းတစ်ခု ရှိ
ထိုက် ပြေးလွှားသွားသည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြားသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၅

သုမက စုထင်၏ စူးရှသောအကြည့်ကို ခပ်နှိပ်စော့သဖြင့်
ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

စုထင်က သုမကနီး တိုးကပ်၍ဆိုလိုက်သည်။

‘လေ့ရှိမိ’

လူ၏ဆံစာ တိုးညှင်းလှပေသည်။

သုမ စိတ်လှုပ်ရှားလေမိသည်

သုမက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာမော့ကြည့်၏။

စုထင်က သုမကားကြည့်၍

‘မင်းဟာ တကယ်ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊
ထိလား’

သုမက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၍

‘ထာထူးခြားဘာလဲဟင်’

သုမက လှုပ်ရှားနေသောစုထင်ကို ထိန်းချုပ်၍ပြောသည်။

စုထင်က ပြုံးလိုက်သည်။

၇၆ မိုးကျွန်းစု

'မင်းဟာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဟန်ဆောင်မှုကင်းတယ်၊
ရိုးသားတယ်၊ နောက်ပြီ...'

သူ့ဆီက တန်ကြွေးဆောင် စကားရပ်တစ်ခုပြောပြ...-

'မင်းဟာ သိပ်ချစ်စရာဆောင်းတယ်၊ သိအား'

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။

သူမ ခေါင်းငုံ့ထား၏။

စုထင်က သူမအားကြည့်၍

'လေ့ရှိမယ်၊ ကျုပ်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောပါဦး'

သူမက သူ့အား ရှုန်းလဲ့တေခက်ပစော့ မျက်ဝန်းအစုံ
ဖြင့် ခောကြည့်လိုက်သည်။

'အချစ်ဆိုတာ ငြိမ်းချမ်းမှု သဘောပေါ်တယ်အစ်ကိုရယ်၊
မုန်ကိုတွေ့ရဲ့ လက်ဆောက်က တရုတ်ပြည်ကြီး လွတ်မြောက်
ဖို့အတွက် အရင်ကြိုးစားကြတာပေါ့နော်'

အနွယ်ကွန်မြာသိုင်းဝင်္ကပါ (၃) ၇၇

စုထင် မျက်မှောင်လုပ်လိုက်၏။
'ညီမ ဆိုလိုချင်တာက
သူမ ပြုံးလိုက်သည်။

'တရုတ်ပြည်ကြီး မုန်ကိုတွေ့ဆက်ဆောက်က လွတ်မြောက်
တဲ့နေ့ကျရင် အစ်ကို့ရဲ့ချစ်သူက အစ်ကို့ရင်ခွင်ထဲမှာ အမြဲရှိ
နေနိုင်ပါလိမ့်မယ်'

စုထင်က သူမအား အံ့သြစွာကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် အသက်အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ရစ်ကျက်နေသည်
ကို နားလည်မိသည် မဟုတ်လော။

သူက အက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'လေ့ရှိမယ်၊ အစ်ကို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ အစ်ကိုဟာ တကယ့်
ကို ဆန္ဒစောသွားမိတယ်၊ အစ်ကို တကယ်ပဲသတိသစ်သွားမိ
တယ်ကွာ'

သူမ ပြုံးနေသည်။

စုထင်က သူမအား ပရိပြုံးပြုံးပြသည်။

၇၈ မိုးကျော်လှ

‘ညီမ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ အစ်ကို့့့့ဆန္ဒစောမှုကို အစ်ကို
စနိပ်ပါတယ်’

သူက စကားထိုးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်ခဲ့သည်။

ခြေတုတ်ငါးလှမ်းခန့် လျှောက်ပြီးသောအခါ

‘ခဏ’

သူမထဲမှ အန်တာသံထွက်လာသည်။

စုထင်စ သူမအား လှည့်ကြည့်သည်။

‘ညီမ ဘာပြောမလို့လဲဟင်’

သူမက

‘ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်’

စုထင်စ ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်၏။

‘စိတ်ချပါ၊ အစ်ကို့့စိတ်မဆိုးဘူး၊’

သူမက ပြုံး၍ခေါင်းငုံ့လိုက်၏။

‘ဒါပေမယ့် သေချာတာ ထစ်ခုပြောရဦးမယ်’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိမ်းဝက်မာ (၅) ၃၈

စုထင်က မျက်မှောင်ကြွယ်လိုက်သည်။

‘မြောပါဦး’

သူမက

‘အစ်ကို့့ စိတ်ချမ်းသာချောပါ’

စုထင် လှည့်မျက်မှောင်ကြွယ်၏။

ညီမ ဆိုလိုတာက

သူမ ပြုံးဆိုက်သည်။

‘ကျွန်—ကျွန်မက အစ်ကို့့ကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ ပြောမလို့

ပါ

‘ဟင်’

စုထင်၏ရင်ထဲ မိုးရွာနေသည်။

လျှပ်စီးရောင်နှင့် မိုးထစ်မျှန်းသံကိုထည့်၊ ရင်ထဲမှတဆင့်

နှုတ်ထဲကြားလာသည်။

‘ဟေ...ပျော်လိုက်တာကွာ’

သူမ ထိုသို့ပြော၍ သူမအနီး ခြေလှမ်း

•• နိုးချော်သူ

သမ္မတ အမတ်ကြီးကတန်း ဟန်တားလိုက်သည်။

‘ကေ...ကေ’

စုထင်သ သမ္မတဘေးတောင် ထိုင်နေသည်။

‘ဟာကွာ၊ ဘာပြောမလို့လဲ’

သမ္မတ တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်

‘ညီမတို့ရဲ့ မွန်ဂိုဏ်းလွန်ရေး ပြီးဆုံးသွားတဲ့အချိန်ကျမှ ညီမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာဘေးတော်ကို ငြိမ်ငြိမ်ချမ်းချမ်း ခံစားကြမယ်နော်’

စုထင်က ကျေနပ်စွာပြုံးလေသည်။

‘ညီမရယ်၊ ဇင်းဟာ တကယ် မျိုးချစ်အာဇာနည်ပဲ’

ဟု ရေရွတ်လေသည်။

x x x

အချစ်ရေးထက်ချစ်ရေးခက်

ညနေဆည်းသောချိန်ဖြစ်၏။

ညနေဆည်းသောဆည် လှပ၏။

အေးချမ်းသည်။

ပုလျှန်နှင့်စုံမွန်တို့သည် ညနေဆည်းသော၏ ကြည့်နှုတ်ရာ
အလှကို ကျေနပ်တုံ့ပေါ်ထိုင်၍ ကြည့်နေသည်။

‘အစ်ကို’

စုမန္တက ဆေးသံတိုးထိုးဖြင့် ပေါ်ထိုက်သည်။

၁၂ ပိုးချော်သူ

ပုလျက်က သူမအား လှည့်ကြည့်သည်။

စုမ္မန်သည် ညနေသည် ဆာအောက်တွင် လှပနေသည်။

ပုလျက်က မျက်မှောင်ကြွတ်ခေသည်။

‘ပြောလော့၊ ညီမကပြောမလို့လဲ’

သူမပြောရင်း ခုမ္မန်၏ပုံးအား ဖက်ထားစေတိုက်
ထိုအချိန်

လေနှုတ်လေးထပ်ချက် ထိုက်ခတ်လာသည်။

သို့သော်

စုမ္မန်က ချစ်သူ၏ရရှိခွင့်မှာ နှေးထွေးနေသည်ဟု ခံစား
နေမိ၏။

‘အစ်ကို ညီမကို ပစ်မပြေးရဘူးနော်’

ပုလျက်က ပြုံး၍ခေါင်းခါသည်။

‘ဒီထပ်အက်မဟုတ်ပါဘူး။ နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ဘယ်
တော့မှ မခွဲပါဘူး’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းစင်ပါ (၇) ၁၃

စုမ္မန်က မိမိ၏သံဃာသားအား သပ်တင်လိုက်၏။

‘ကလေးနော်’

ပုလျက် ခေါင်းညိတ်၏။

‘ကလေးပေါ့’

သူမက သူ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

‘ခါပေမယ့် ညီမတို့က အခုချိန်မှာ အာရုံတစ်ခုပဲ ထား
ရမယ်လို့ စိတ်ချုပ်ကြီး ပြောခဲ့တယ်နော်’

ပုလျက် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

သူမက စကားဆက်သည်။

‘မုန်ကဲတော့ထွန်ရော၊ ပြီးရင် ညီမတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်
ဦးမယ်နော်’

ပုလျက် ခေါင်းညိတ်သည်။

ယင်းအချိန်

စုမ္မန်နှင့်လူငယ်တို့သည် စောင့်ပေါ်လမ်းလေးအတိုင်း
တက်လာသည်။

• ၄ ဖိုးကျစ်သူ

စုမ္မန် ရင်ထိတ်သွား၏၊
'အစ်ကို ဆူထိုဇာနည်ကြပြီ'
သုက သူ့ကိုဖက်ထားသည်။

'ဆို...ဘာဖြစ်လို့လဲ'

သုမမ သူ၏ဇာန်ကို အခန်းကတစ်ဖက်လှိုက်သည်။

'ဟေ့...တွေ့သွားဦးမယ်'

သုမမ ယင်းသို့ပြောပြီး အခန်းကတစ်ဖက်လှိုက်၏။

ပုလျန်သည် ထိုင်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန်ပင်

စုထင်နှင့်လူစုစုံတို့ သူတို့အနီးသို့ ထောက်လာသည်။

စုထင်က ပုလျန်အားကြည့်၍

'ခင်ဗျားကို ရိုက်ချုပ်ကြီး ခေါ်နေစား'

ပုလျန်က

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းဝင်ပါ (၄) • ၅

'ဟင် ဘာကိစ္စလဲ'
စုထင် ခေါင်းညှိ၏။
'ခါတော့ပဲသိရအောင်'

ပုလျန်က သူ့အား တည်ကြည်စေရန်အတွက်ပြော
ကြည့်စေ...

'ခင်ဗျားတို့ကိုအေး ခေါ်ဘူးလား'

စုမ္မန်က သူ၏ကိုယ်ကို ထိတ်တစိတ်ကုပ်လိုက်၏။

သူက တုန်ပြီ။

'အေး'

စုထင်က သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
ပုလျန်က ခါးကိုပွတ်ရင်း
'ကြမ်းပိုးကိုက်တယ်ဗျ'

စုထင် အံ့သြသွားဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျုပ် မိမိတို့နေတာကြာပြီ၊ တစ်ခါမှ ကြမ်းပိုးအကြောင်း
မသိရပေပါဘူး'

၁၆ မိုးကျော်သူ

အမှန်တင်

သုတ ခြေစွန်း ခါးကုတ်လိုက်သည်ကိုမမြင်ဘဲ ပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်

လေ့ရှိကမူ ဆောင်းစွာ မြင်လိုက်ရသည်။

လူမ ဓနနိုင်တော့ပါ။

‘ခပ်...ခပ်...ခပ်’

ကွေ့က ရယ်လိုက်သဖြင့် ပုလျှန်နှင့်စုမ္မန်တို့၏အည်း ရယ်
လိုက်သည်။

စုထင်က ကြောင်ဆမ်းဆမ်းဖြင့်ကြည့်နေရာမှ လေ့ရှိ၏
လက်ကိုဆွဲကာ...

‘ဟိုမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထို့မျှော်နေပြီ သွားကြစို့။’

ဟု မပြောဘဲ ထွက်ခွာသွားသည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသို့မဟုတ်ပါ (၇) ၁၇

ဆင်းဆဲချိန်

လေ့ရှိက စုမ္မန်နှင့်ပုလျှန်တို့အား ပခုံးတစ်ချက်တုန်ပြု၍
လိုက်ပါသွားသည်။

X X X

သေမင်း၏ တမန်တော်

စုထင်၊ ပုလျန်း၊ စုမွန်နှင့် လေ့ရှိသည့် ခန်းမထဲသို့ ချွေဆင့် နောက်ဆင့် ဝင်ဆောက်လာကြ၏။

ဖုချင်၊ ရင်နန်း၊ လူထူးလူဆန်း သိုင်းသမားကြီး၊ ဘဏဟူနှင့် ဝူထန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချင်လျှန်တို့သည် စားပွဲခုံ တစ်ခုတွင် အသီးသီး နေထုယူထားကြ၏။

တခြား ဂိုဏ်းသားတို့က ကျန်စားပွဲ၌ရှိနေကြ၏။

နက်စောင်းရှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖုချင်သည် စုထင်တို့ ၄ ဦး ထောက်ခံလေသည်ကို တောရသောအခါ မိမိတို့စားပွဲဆီသို့လာ၍ သတ်ယပ်ခေါ်၏။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၈၉

စုထင်တို့က ကုဇာသိုင်းတွင် နေထုယူ၍ ထိုင်ထည်နှင့် အစုံပြိုင်နက် ခင်နာစွာ စုထင်အား ဖြည့်၏။

‘စုထင်... မင်းကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’

စုထင်က သက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍—

‘ကျွန်တော်က အခြေခံ၍ စေတနာနှင့် ကုသမှု ကျမ်းကျင် အကြောင်း အရင်ထက်ဘေးရင် ကျန်းမာရေး ကောင်းနေပါသေးတယ်’

ရင်နန်းက ဖုချင်ဘက် လှည့်ကြည့်၏။

ဖုချင်က အားလုံးသော သူများကို မျက်လုံးဝေကြည့်၏။

‘ကဲ... ခါဆိုရင် မွန်ဂိုတော်လှန်ရေး စတင် လှုပ်ရှားမယ်’

အားလုံး စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလာသည်။

သူမက ရင်နန်းအား လှည့်ကြည့်၏။

‘မေ... ခါဆို ကျွန်မတို့က မပြောတဲ့ အစီအစဉ်ရှိ လုပ်ရတော့မလား’

၉၀ မိုးကျန်သူ

ရင်နှံက လူထူးလူဆန်း သိုင်းသမားကြီးအား ကြည့်၏

‘ဟူအစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မသို့ ရထားထဲ သတင်းအရ ဆိုရလျှင်
သူတို့ ပုစွန် တည်းခိုခန်းမှာ ရောက်နေကြတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျွန်မနဲ့အတူ ဂလုရွမ်တိုက် သူတို့နဲ့အရင်မတူပြီး နန်းတိုင်းကို
ဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရင် မကောင်းဘူးလား’

လူထူးလူဆန်းလ အနည်းငယ် စဉ်းစားသည်။

‘ကျုပ်တို့ အဓိက သတိထားရမယ့် လူတွေက မွန်ဂိုဘုရင်၊
အဆိပ်ဘုရင်နဲ့သူရိတို့ ၃ ဦးပဲ’

သူက စကားဆက်သည်။

‘သူတို့ထဲမှ ၅ ရှိ၍ သိုင်းပညာက အဆင့်အမြင့်ဆုံးပါပဲ၊
သူဟာ ထိပ်သီးအဆင့်ကို ကျော်လွန်နေပြီလေ၊ ဒါကြောင့်
သူ့ကို တခြားလူတွေထက် ဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ်’

ရင်နှံ၏ မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်ဖာ၏

‘ဟူ သိုင်းပညာနဲ့ ကျွန်မ သိုင်းပညာ လက်တွေ့ ဟုတ်ခွင့်
ရပြီပေါ့’

အနွယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝတ်ပါ (၄) ၉၁

ဟူက ခေါင်းခါယမ်း၏

‘ဟယ်ကိစ္စမဆို ကိုယ်တစ်ဦးရဲ့ အစွမ်းအားကို အသုံးမချနဲ့’
‘စုပေါင်းအင်အားကို အသုံးပြုပါ’

သူမ ဦးညွတ်၏

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဆန္ဒစောသွားတယ်’
‘ဖုချင်က...’

‘အခု... နောက်ဆုံး ရထားတဲ့ သူအင်းအရဆိုရင် အဆိပ်
ဘုရင်က သူ့အဆိပ်ကျန်းကို သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုထိ
သူ့ဟိုလူစုတွေ ကဲ့နေချိန်မှာ ဝင်ရင် အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ’

သူမ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ နန်းတော်ထဲဝင်ဖို့က ငါနဲ့ လေ့ရွမ်ခဲ့တာဝန်
ထားပါ’

ဖုချန်က ခေါင်းညိတ် ဖိုက်၏

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မနဲ့ ပုလျန်တိုက် အဆိပ်ဘုရင်
ကို တာဝန်ယူမယ်’

၈၂ မိုးကျော်သူ

သူမက စုထင်တို့ မောင်နှမကို ကြည့်၍

'မင်းတို့က ဒီဂိုဏ်းသားတွေ နန်းတော်ထဲ ရောက်အောင်

ကြိုးကြပ်ပြီး ခေါ်ခဲ့ပါ'

ဟူ၍ ကြားပြတ်ပြောသည်။

'ကျုပ်နဲ့ ဂူထန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချင်လျှံက နန်းတော်
ကံကလေးမယ်'

ရင်နန်းက ဆနည်းငယ် စဉ်းစားသည်။

'ဒါဆိုရင် ပုချင်တို့က ဆယ်နှစ်မှန် ဆုချိန်ယူမလဲ'

ရုချင် ဆနည်းငယ် စဉ်းစား၏။

'သွားမှာ လာမှာနဲ့ ဆို ခု ရက်တော့ ဆုချိန်ပေးပါ'

ရင်နန်း ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဆောင်းပြီ၊ ဒါဆို ငါတို့ ဒီက ထွက်သွားပြီး ၁၀ ရက်

ကြာမှ မင်းတို့ အားလုံး နန်းတော်ထဲ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့

ဟူ၍

'နေပါဦး၊ နင်တို့ တယ်အချိန်စတုန်းမလဲ'

ရင်နန်းက

'မနက်ဖြန်'

သူမက ပုချင်ဘက်ကည့်၍

'ညီမတို့ကလေး'

'ကဲ ဒါဆို ကျုပ်နဲ့ စုထင်တို့ မောင်နှမက ပီအင်းဝနဲ့

ညီတော်ရဲ့ ဘောင်တက်မို့ပြန်နားက ကျန်မင် ဘုံကျောင်း

ဖုတ်ထဲမှာ ဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ အတူ သွားစေခင့်နေမယ်'

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဂူထန် ဂိုဏ်းချုပ်က-

'ကျုပ်ကတော့ သုရင့်သားတော်ကို စေခင့်ရွာကရင်း

ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်'

ထို့နောက်-

အားလုံးသော လူမျိုးသည် ဆည်းကပ်စုဝေးကိုရပ်တန့်၍

ဆနားယူလိုက်ကြလေ၏။

o o o

အဝကျေးကျွန်

နေဝန်းနီသည် အောင်ကင်ပေTသို့ တစ်စထက် တစ်စ
မြင့်တက်ပြီးနောက် မသိမသာအောက်သို့ နိမ့်ဆင်းကျလာ၏။

ပုချင်နှင့် ပုလျန်တို့သည် ကျင်စေ့ဒေသသို့ ထောက်ပို့နေပြီး
မြင်းလည်းတစ်စီး၊ ငှက်ငွေ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ဖန်

မြစ်ဆိပ်တွင် လည်းကို ရပ်တန့်၍ လှေတစ်စင်း၊ ငှက်ငွေ့
တစ်ဖက်သို့ ကူးရပြန်၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်း - ကံပါ (၅) ၉၇

တစ်ဖက်သက်သည့်အခါ မြင်း ၅ စောင် ထပ်မံဝယ်ယူ
ပြန်၏။

ယင်းနောက်...

မြင်းမြင့် ခရီးဆက်ပြန်၏။

ညနေဆည်းဆာချိန်သို့ထောက်သည့်အခါ တုန်ဟိုက်ကိုတွေ့
မြင်နေရပြီ ဖြစ်၏။

ပုချင်နှင့် ပုလျန်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်၍ပြုံး၏။

အားလုံး၏ စိတ်ထဲ၌ အတူးကျယ်စီဖြင့် ပျော်ရွှင်သည်။

သူတို့သည်ပင်လယ်ကမ်းခြေ ကျောက်ဆောင်များကြား၌
ကင်းမြီးကောက်သဏ္ဌာန် လှေတစ်စင်းကို တွေ့ရသည်။

လှေ၏ ဝမ်းထဲ၌ လှော်တက်များ တပ်ဆင်ထားသည်ကို
တွေ့ရ၏။

ထိုလှေဆန်းကြီးကို ကြည့်၍ အလွန်ပင် အံ့သြသွားမိ၏။

ဟင်းကြောင်

စိတ်ထဲမှ ချီးမွမ်းနေမိသည်။

ထိုလှေထဲတွင် လူ ၅ ဦးရှိ၏။

စိုး ပိုးကျော်သူ

သူတို့သည် အဆိပ်တုရင် ကျန်းသို့ သွားရန် လှေခေါင်း
ဆောင်ထဲတွင် လှေကိုငှားရမ်း၍ ပင်လယ်ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်၏။

လှေမှူးသား ၅ ဦးသည် ပင်လယ်ပြင်၏ အရှေ့စွန်းသို့
ဦးတည်စွာ လှော်သော်လည်းကောင်း၊

အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲသို့
ဆောင်ရွက်ပြီး အိမ် ခြေကိုပင် မမြင်ရပါ။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်သို့ ဆောင်ရွက်လာသည့်အခါ ပင်
လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းလေများ ပြင်းထန်လာ၏။

ထိုအခါ

ရှေ့တွင် အလွန်ကြီးမားသည့် ရေခဲကြီးတစ်ခုကိုတွေ့၏။

ခဲကြီးသည် ကတော့ပုံစံ ချောချောလည်လျက် ဝါးမျှီရန်
အားကောင်းကို ချောင်းနေသည့် ကျားပစ်အောင်နှင့်တူ၏။

အမှန်တူင်—

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၈၈

ဤနေရာအား တံငါကည့်တို့က အမြဲပင် ရွှေခင်ရွှေခါးတတ်
ကြ၏။

အကြောင်းအား...

ယင်းကတော့ထဲတွင် အဆက်ဆုံးရသည့် လူပေါင်းများ
စွာကို တွေ့မြင်ပူးကြသည် မဟုတ်ပါဘူး။

လှေထိုးသား ခေါင်းဆောင်သည် ပုချင်နှင့် ပုလျန်တို့ကို
စိုးရိမ်စွာ တစ်ချက်ကြည့်၏။

‘ညီအေးခရ၊ အစ်ကိုက ညီလေးတို့ ပေးတဲ့ငွေဟာ အဆ
တန်ဖိုးများနေလို့ နိမ့်နိမ့်ကို လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် နိမ့်ကြီးကိုတော့
တကယ်ကြောက်တယ်’

ပုလျန်က ရှေ့သို့ ညွှန်ပြ၍—

‘ဟို-ရေကတော့ကို ပြောတာလား’

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟယ်တယ်၊ ဖိကတော့ကြီးက ထောင့်မှ ထွက်အားနဲ့ဆိုရင်
မလွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးတို့က အင်အား ညှိညှိ

၉၈ ဇီးထွန်သူ

အသုံးပြုပြီး ဒီဝဲကို ပြတ်ကျော်ရလိမ့်မယ်၊ ညီမလားတို့က လှေ
နံရံတွေကို သေချာ ကိုင်ထားကြပါ’

ပုလွန် ပြုံးလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးလဲ
အစ်ကိုကြီးတို့နဲ့အတူ စိုင်းလှော်ပေးပါမယ်’

ပြောပြီး လှော်တက်တစ်ချောင်းအား ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

ပုလွန်အလည်၊ တစ်ဖက်မှ လှော်တက်အား ဆုပ်ကိုင်မိ၏။

‘ဝေါ’

ရုတ်တရက် လေတစ်မျက် တိုက်လိုက်သည့်အတွက်၊ လှေမှ
လူးလွန်လွှား၏။

လှေထိုးသားတို့မှာ ထိတ်လန့်နေကြသည်။

အားလုံးသော လူများ၏မျက်နှာတို့မှာ အည်ကြည်လေး
နက်နေကြ၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၇) ၉၉

ယင်းအချိန်

လှေကြီးသည် ခရောင်းတိုင်တိုင်တစ်ဆောင် ပမာ ပေါ့
ပါး လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားပြီး အတော့အနားအဆုတ်လာ၏။

ပုချင်း၊ ပုလွန်နှင့် လှေထိုးသားတို့သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး
ကြည့်မိသည်။

ရုတ်တရက်

သူတို့သည် တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိဘဲ
‘ဟေး ဟေး ဟေး’

သံပြိုင်ဆောင်ဟစ်၍ လှေကို အားစိုက် လှော်ခတ်ကြ၏။

အမှန်တွင်—

ပျံလွင့်နေသည့် အခွံများကို စုစည်းခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဝေါ’

ကြီးမားသော ရေအတော့သည် ဆူညံ့စွာ ကျိန်ခတ်ရင်း
ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

၁၈၀ ဂိုးကျော်ထူ

အကြောင်းကား—

ပုချင်တို့ စီးနင်းလာသည့် လေ့ကြီးသည် ခရစ်တော်ကို
ပြတ်ကျော်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပုချင်၊ ပုလျန်နှင့် လှေထိုးသားတို့သစ် ယခုအခါ ပြုံး
ရယ်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်စာ ပုချင်အား ဦးညွှတ်၍

‘အစ်မကြီးတို့ အနား ယူကြပါကော့၊ ကျွန်တော်တို့ကို
အခုလို ကူညီကား ကျေးဇူးအတ္ထွေးကြီး တင်ပါကယ်ခင်ဗျာ’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၅) ၁၀၁

ပုချင် မြူးလိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ အဆိပ်ကျွန်းကို ဆောက်ခါနီးပြီဇာ၊’

ခေါင်းဆောင်စာ အဝေးရှိ ကျွန်းတစ်ကျွန်းအားညွှန်၍—

‘ဟိုးရှေ့က ဆီးဆီးကြီး မြင်နေရတဲ့ ကျွန်းဟာ အဆိပ်
ကျွန်းပါပဲ’

ဤသို့ဖြင့်

လေ့ကြီးသည် အတန်ကြာ ခရီးနှင့်လစသည့်အခါ မျှစ်ရိုး
နှင့်တူသော ကျွန်းကြီးနှင့် နီးကပ်လာပြီဖြစ်၏။

ကျွန်းကြီးသည် အလွန်ပင် အဆွင်အပြင် တူးသန့်၏။

ကျွန်းတစ်ခုလုံး စိမ်းပုပ်ပုပ် အဆောင်များ ယှက်သန့်နေ
သဖြင့် ညစ်တောကြီးတစ်ခု ရေထဲ၌ရပြုံးထောက်သကဲ့သို့ရ၏။

လှေသမား တစ်ဦးက—

‘ကျွန်တော်တို့ အယ်နေရာမှာ ကပ်ရင် စောင်းမလဲ’

ပုချင်က

၁၀၂ မိုးကျေခံရ

'ကျွန်းအနောက်ပတ်မှာ လှေစွက်ဖို့နေရာ ရှိနိုင်မလား'

ခေါင်းဆောင်က အနည်းငယ် စဉ်းစားသည်။

'ဒီကျွန်းရဲ့နေ့စက်မှာ သဲဆောင်ရေတိမ်ပိုင်းရှိနိုင်ဘယ်'

ပုချင် ခေါင်းညိတ်သည်။

'အခြေအနေ ကြည့်ပြီးတက်ပါ'

သူမက ယင်းသို့ ပြောရင်း မျက်ဝန်းအစုံကမူ သိမ်းငှက်
တစ်ဆောင်အသား အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ ဝေခိုက်ကြည့်မိ၏။

အလွန်အန္တရာယ် ထူပြေစသည့် နေရာသို့ ချောက်ဖို့အပြီ
မဟုတ်ပါလား။

ယင်းအချိန်မှာပင်—

လှေကြီးသည် တုန်မနဲ ရပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၈၀၃

လှေကြီးသည် ကုတ်ကုတ်မျှ မလှုပ်တော့ပါ။

ပုလျန်က ကျွန်းကို မျက်လုံးဝေ ကြည့်သည်။

ကြိတ်ပုံထူထွာနဲ့ တောင်သုံးလုံး၊ ခိုင်းရှုထွေးသည့်ချောက်
အမ်းပါးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကျောက်တောင်များမှာ အစိမ်းပုပ်ထောင်မြစ်ပြီး မြက်ပင်
တစ်ဖင်မျှပင် ပေါက်ထွက်ခြင်း မရှိပါ။

အောက်ဖက်ပိုင်းတွင်မူ သစ်ပင်မြက်ပင်တို့ကို တွေ့ရ၏။

သစ်ပင်ပေါ်တွင် ငှက်သိုက်ကဲ့သို့ အိမ်လေးများကို ကူး
ဆန်းစွာ တွေ့နေရသည်။

ထိုငှက်အိမ်များထဲမှ လူသို့သည် ခေါင်းပြု၍ ကြည့်နေ၏။

ပုလျန် မျက်မှောင်ကုတ်၏။

'ဟိုလူတွေက ဘာကြည့်နေတာလဲဟင်'

ပုချင်က ထိုအမျိုးသမီးတို့ကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါသည်။

၄၀၄ မိုးကျွန်းတူ

‘ငါ့ ဒီသတင်း ကြားတုန်းက မယုံခဲ့မိဘူး။ အခုတော့
အေးယိုကဲ့က ကာမမကျွေးကျွန်းတူဟာ အဆိပ်ကျွန်းမှာ ရှိနေ
ကြပါလား’

ပုလွန် ပို၍ မျက်မှောင်ကုတ်၏။

‘ဂိုဏ်းမျှော်ကြီးရဲ့ စကား အဓိပ္ပာယ်က...’

ပုလွန်က ထိုအမျိုးသမီးတို့ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

‘သူတို့တွေဟာ အဆိပ်တုရင်ရဲ့ ကပျော် မယားတွေပေါ့
အဆိပ်တုရင်က ပျော်လို့ အားပြေသိရင် သူ့ရဲ့ တပည့်တွေကို
ခွန်ကျဲ ပိုက်တယ်၊ သူ့တပည့်တွေက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပျော်ကြ
ပေးတာပါပဲ’

ပုလွန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

‘ဟယ်...ငါ့ဖြင့် သူတို့တစ်ယောက် ခရီးထွက်နေသလို ဖြစ်နေမှာပဲ
သူမ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ရဲ့ ခရီးမင်းဆရာတော် အဆိပ်တုရင်ပေါ့’

အန္တရာယ်ကုန်ခြားသိုင်းရပ်ပါ (၃) ၃၀၅

သုတေသနသည် စကားတပြောပြောဖြင့် ခလျာန်အာကြာ
မောင်၊ ပြင်ဆင် ဆောက်လုပ်၏။

မြက်ပြင်မှ စကားတောကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်းနေသည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှ ကာမမကျွေးကျွန်းတူ အမျိုး
သမီးတို့က ပုလွန်တို့အား ဤညွှန်းနေသည်။

သူမတို့သည် တစ်ဦးမှ အသံမထွက်ကြပါ။

သူမတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သည့် ဟန်မူ
ရာများ ပေါ်လွင်နေ၏။

သူမတို့ ထောက်နေသည့် နေရာမှာ ဝါးသုံးရိုက် ဆင်္ကောသို့
မျှတစွာ ကျယ်ဝန်း၏။

နာရီဝတ်ခန့်သွားမိသောအခါ အားလုံး ရုပ်တုသွား၏။

အကြောင်းအား...

သူတို့သည် မမျှော်လင့်ဘဲ မြေတွင်းကြီးတစ်တွင်းကို တွေ့
မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလော့။

၁၀၆ မိုးကျော်သူ

ပုလျှန်က မြေတင်းသဲသို့ ခုန်ဆင်း၍ အဆိပ်ဆုရင်အ
ရှာပေ့ရန် ဟန်ပြင်၏။

ပုချင်က ကမန်း၊ အတန်း၊ ဟန်တေးလိုက်၏။

‘မဆင်းနဲ့၊ သတိထား၊
ပုလျှန်က မဆင်းဘဲ နောက်ဆုတ်၏။
ယင်းအချိန်မှာပင်

‘အား’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ အမျိုးသမီး တစ်ဦးက
တင်းထဲမှ မြောက်တတ်လာလေ၏။

မကြာပါချေ။

တင်းထဲမှ အမည်များ၊ ပန်းထွက်လာ၏။

အဆောင်မျိုး၊ ပါသည့် အဆိပ်ရည်များ၊ ဖြစ်ကြသည်။
ထိုအဆိပ်ရည်တို့သည် တခဏအတွင်းမှာပင် ပျံ့နှံ့သွား၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝေပါ (၃) ၁၀၇

ယင်းအချိန်—
လှေသမားတစ်ဦးက ထိတ်လန့်သွား၏။
‘ဟာ...ရန်သူ

ချစ်တရက်
အော်ရင်း၊ မြေကြီးထဲ ကျုံ့ကျသွား၏။
တစ်ခဏအချိန်သေးမှာပင်...

‘အား’

စူးရှသောအသံနှင့်အတူ အော်ဟစ်သံနှင့် အတူ လှေသမားက
တင်းထဲမှ မြောက်တတ်လာ၍ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ပြွတ်ကျကာ
ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

သူ၏အသားအရေမှစ မည်းနက်သွားကာ နှာခေါင်းနှင့်
နှုတ်ပါးစပ်များမှ ညိုမည်းသောသွေးများ၊ စီးကျလာ၏။

အားလုံးသောလူများ တုန်လှုပ်သွားသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင်

လှေသမား ခြေကျုံ့ကျသွားသည့်အခါပင် လူတစ်ဦး
ခုန်ထွက်လာသည်။

၈၀၈ မိုးဆွေဆွေ

ထိုလူငယ်မှာ မျက်နှာတစ်ဝိုက်၊ သွေးရောင်မရှိဘဲ ပြာ
ပေးပြီး နှုတ်ခမ်းနီနီနှင့် မျက်လုံးမှာ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ပြာ
နေသည်။

အလွန်ဝက်ဆုပ်စရာဆေးခင်းသည့် လူတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။

ခွေလက်ထဲတွင် ခြေနှစ်ဖက်သော သပ်တောင်တစ်ဖက်
တိုင်ထားသည်။

ပုခွင်က လေ့ထိုးသားများအား နေ့ခင်းဆုတ်နေရန်
ပြောလိုက်သည်။

လေ့ထိုးသားများ ကမန်းကတန်း၊ ဆုတ်ခွာသွားကြ၏။

ပုခွင်နှင့်ပုလွန်တို့က ပခုံးချင်းယှဉ်ရပ်ကာ အဆိပ်ဘုရင်ကို
အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

အဆိပ်ဘုရင်က တွင်းဝတိုင်ရပ်၍၊

'မင်းတို့ ကျုပ်ကိုဘေးခွာတာထင်တယ်'

ပုလွန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၈၀၉

'ဟုတ်တယ်'

အဆိပ်ဘုရင်က ယပ်တောင်ခတ်ရင်း၊

'ကျုပ်ကို လာနှောင့်ယှက်တာဆိုရင်တော့ ဒီတုန်းဟာ
ခင်းကိုမိမိသိရှိရင်းပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဟား...ဟား...ဟား'

ပုခွင်က စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ အကဲခတ်ကြည့်နေ
ဆဲ။

အဆိပ်ဘုရင်က ပုလွန်အားပြောသည်။

'ခါနီး မင်းအသက်သုလ'

ပုလွန်က

'ကျွန်ုပ်က ပုလွန်'

အဆိပ်ဘုရင်က ပုခွင်ဘက်လှည့်ကြည့်ကာ

'ခင်ဗျားကအဆင်'

ပုခွင်က ဟန်မူရာအင်းမဲ့ခွာမြင်

'သေရတော့မယ် လူတစ်ဦးဟာ နာမည်သိစရာ မရှိပါ
ဘူးဗျာ'

၁၁၁ ဝိုးကျော်သူ

အဆိပ်ဘုရင်၏မျက်နှာတွင် လှောင်ပြောင်သည့် ဟန်မူရာ
မျှား ပေါ်နေသည်။

‘ဆော်...ခါနီးနုပါဦး၊ ကျုပ်နဲ့တစ်ခုရန်ငြိုးခိုလို့ ဒီကို
ထောက်လှယ်တာလဲ’

ပုလွန်က ချစ်စရာ၊ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရန်ငြိုးနှစ်ခုခိုစာလဲ’

‘ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး’

‘ပထမရန်ငြိုးက ခင်ဗျားက မှန်ကိုသစ္စာခံဖြစ်နေလို့ပဲ’

အဆိပ်ဘုရင်က ရယ်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

အတန်ကြာမှ

သူကရယ်မောခြင်းကိုရပ်ကာ

‘ဒုတိယရန်ငြိုးကကော’

ပုလွန်က သူ့ကိုကြည့်လိုက်၏။

‘ဒုတိယရန်ငြိုးကတော့ ချင်ခိုနဲ့လွှဲထွက်တို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ
က ခင်ဗျားဆီက အဆက်တစ်ချောင်းကို ပြန်ပြီး အလျော်
တောင်းခိုင်းလိုက်ပါတယ်’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၁၁

အဆိပ်ဘုရင်၏မျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။

‘မင်းနဲ့ လွှဲထွက်တို့လင်မယားက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ’

ပုလွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ထဲဒီမေးခွန်းကို လွှဲထွက်တို့လင်မယားက ခင်ဗျားကို

ပြောပါ့မို့အတွက် တမလွန်တဝက စောင့်နေပါတယ်’

အဆိပ်ဘုရင်က သူ၏စကားကြောင့် ခံပြင်းသွားသည်။

သူက ပုလွန်က အဆိပ်ဖြင့်လုပ်ကြံရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး

ကျိတ်တံထဲ ဆက်နှိုက်လိုက်သည်။

ပုလွန် ရယ်မောလေသည်။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို အဆိပ်နဲ့လုပ်ကြံမလို့လား’

သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့က ဒီကိုမလားခင်ကတည်းက

မလားတော်ကြီးရဲ့တပည့်ဖြစ်တဲ့ ရင်နန်ကပ်မကြီးဆီက အဆိပ်

ရဲ့အေး ကြုံတေးကံထားပြီးသားပါ’

၁၂ မိုးကျော်သူ

အဆိပ်တုရင်၏နှောကိုယ် တွန့်သွားသည်။

သူသည် ရင်နံ့၏ အဆိပ်ကုသမှုသည်နှင့် အဆိပ်ဆေး
မျိုးမှာ ညည်းသည့်အဆိပ်ကိုမဆို ဂရုစိုက်ကြောင်း ကြား
ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော့။

သို့သော်

ထုက ဟန်ဆောင်ရာ ရယ်လိုက်သည်။

‘ဘာပဲပြောပြော၊ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှ အဆိပ်တွေ
စုစည်း၊ မင်းတို့ သယ်လိုရင်ဆိုင်မှာလဲ’

ပုလျန်က ခေါ်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အသိတရားခေါင်းပါးတဲ့ ခင်ဗျားလို့ မိစ္ဆာကောင်
ကျပ်စာ သက်တန်ခေးနဲ့ဖြေရှင်းမှယ်

သူ၏စကားကြောင့် အဆိပ်တုရင်၏ကိုယ်မှာ မြေဆိုးတစ်
ကောင် အကိုက်ခံလိုက်ရသည့်ပမာ တွန့်နေဖြစ်သွားသည်။

‘ဘာ...သက်တန်ခေးဟုတ်လော့’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းငတ်ပါ (၃) ၁၁၃

ပုလျန် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားမယုံဘူးလော့’

အဆိပ်တုရင်က ခေါင်းခါသည်။

‘မှလူဘူး’

ပုလျန်က ရယ်မောသည်။

‘ကေခင်းပြီ၊ ဒီမှာကြည့်’

ပြောပြီး ခေါင်းလေးကိုကိုင်ရိုးမှတစ်ဆင့် အတုခင်းအားကို
ပြုလွှတ်လိုက်သည်။

‘ဝို...’

ဓုကိတရက်

ခေါ်သွားဟပ်လျှောက် အစဉ်မျှားပြာထွက်သွားသည်။

သက်တန်ခေတ်စဉ်ခုနစ်မျိုး ပြစ်သည်။

အဆိပ်တုရင်က ဆံ့ဩလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ထုက ခနောက်သို့ ကမန်းကတန်းဆုတ်လိုက်၏။

၁၀၈ မိုးကျော်သူ

'မင်း...မင်းက ထင်စန့်တောင်က လူထူးဆန်းသိုင်းသမီး

နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ'

ပုလျန်က သူ့အသံကြည့်လျက်

'ကျုပ်ရဲ့ဆရာရင်းပဲ'

ဆဆိပ်ဘုရင် လန့်သွားသည်။

ဆမုန်တုင်

သူသည် ဆဆိပ်ဆလွန်ထူးချွန်ပြီး သိုင်းပညာမှာ သာဓန

ဆဆင့်၍ဆသိသော လူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူက ယခု မိမိထံရောက်အသော လူနှစ်ဦးမှာ သိုင်း
ပညာ ထိပ်သီးတဆင့်တင်၍သော လူများဖြစ်ကြောင်း သိရှိ
ရသေးသည်။

ထိုကြောင့်

ခေးဦးကိုထောက်၍ နောက်ဆုတ်ရှောင်ပြီး တွင်းထဲသို့
ရုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၁၅

ပုလျန်လည်း လိုက်၍ရုန်ဆင်းရန် ပြင်ထိုက်သည်။

ပုချင်က သူ့အားဟန့်တားလိုက်သည်။

'မလိုက်နဲ့'

သူမက ပြောပြီး ကျောက်ခဲဘစ်လုံးယူကာ မြေကျင်းထဲ
ပစ်ချလိုက်သည်။

ကျောက်ခဲက အတန်ကြာမှ မြေကျင်းအောက်ခြေနှင့် ထိ
သွား၏။

'ဝေ့'

မှတ်သရက်

တွင်းထဲမှဆဆိပ်ရည်များ ထွက်လာသည်။

အဆယ်၍သေ

မြေတွင်းထဲ ကျသွားစဉ်ဆရာမှာ ကျောက်ခဲဟုတ်ဘဲ
လူတစ်ယောက်က ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုလူမှာ ဆဆိပ်အကယ်သေး
မည်မျှသောကံတေးစေကာမူ ဆလွန်ရန်ပင်သည့် ဆင်္ကါတိတ်
ဆပိုင်းဖြစ်သည့် မျက်လုံးများမှာ ကနိုးသွားမည်မှာဖြစ်၏။

၁၁၆ ဒိုးကျော်သူ

ပုလျန်မှ ပုချင်အားဦးညွှတ်လေသည်။

‘ဂိုက်ချုပ်ကြီးရှေးကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော် ဒုက္ခမစွေ
သေပါခင်ဗျာ၊ ဝါကြောင့် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ပုချင်က ပြုံးခေါင်းခါသည်။

‘မယုံပါဘူးကွယ်’

သူမက တွင်းထဲသို့ ဖက်ဝတ်ကြည့်ပြီး

‘မိကျင်းက ဆုတော်နက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျယ်ထဲကျယ်
တယ်’

ပုလျန်က

‘ဝါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်’

ပုချင်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

သူမ ဇိတ်တရက်အကြာတစ်ခုခုက ပုလျန်နားသို့အပ်၍
ပြောလိုက်သည်။

ပုလျန် ခေါင်းတညိုထိညိတ်ဖြင့် နားစွင့်နေသည်။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၁၇

ထိုနေ့က

သူသည် သစ်ပင်မှဆစ်ကိုင်၊ များချိုး၍ ထွင်းဝ၍ စုပုံ
ဆွဲလှိုက်သည်။

ကတော့အကြာတစ်

တစ်နှစ် သစ်ခက်အတော်များများ စုပုံပြီးဖြစ်သည်။

မကြာမီ

ကျင်းဝတစ်ခုလုံး မီးတောင်ကြီးသဖွယ် တဟုန်းဟုန်း
စတင်လေလေလေလေသည်။

ထိုအခါ

သစ်ပင်များပေါ်ရှိ အိမ်လေးများမှ အမျိုးသမီးကြီးကြီး
ဝယ်တို့ အော်ဟစ်အော်ဟစ်ကြ၏။

‘ဟေး...ဟေး...ဟေး’

သူမတို့သည် ကျေးကျွန်သမီး လွတ်သွားပြီမဟုတ်လား၊
ထို့သော်

၁၃၀ ပိုးကျွေးသူ

ပုချင်က ဘဝင်မကျွနိုင်းအောင် ပြစ်နေရသည်။

အကြောင်းကား

အဆိပ်တုရင်သည် တိတိဆီတိမြဲတိတိဆိုတိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူလည်း ထွက်လာခြင်းမရှိပါချေ။

ကျင်းထဲကျသွားသော မီးခဲတို့မှာလည်း တရဲခွဲမြည်လျက် ဦးခွံနှင့် ရဲရဲတေးကနေသည်။

မီးညွန့်များသည် လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်လာပြီဖြစ်၏။

ယခုအချိန်ထိ

အဆိပ်တုရင်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရသေးပါ။

ကျင်းထဲ၌ မီးလောင်နေသည်သော၊

မပြတ်နိုင်ပါချေ။

ပုချင်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၀၂

သူမသည် အတူတူကြုံရုံကျက်စေအေး အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့်

တစ်စုံတစ်ခုလွဲမှားနေပြီဟု နားလည်ထိုက်သည်။

ယင်းအချိန်

‘ဟိုမှာ လေ့ခိုးနေပြီ လေ့ခိုးနေပြီ’

သစ်ပင်ပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လှမ်းအော်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

ပုချင်နှင့်ပုလျှန်တို့မှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

ထူထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ချိန်စ လက်တစ်ချက်ဝေ ယမ်း လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်

‘အား၊’

၁၂၀ ဇိုးအောင်အောင်

အောင်ဟင်သတိပေးသော အမျိုးသမီးသည် သစ်ပင်ပေါ်
မှ ပြုတ်ကျသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပုလွန်နှင့် ပုလွန်တို့က ကမ်းပေါ်ရှိ ပြေးလိုက်သွားကြ၏။
ထိုအခါ

ရွှေရည် ဇေယျာကိုမြေတစ် ထွက်ခွာရန် အဆင့်မြစ်နေ
ပြီကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အမှန်တကယ်

ရွှေရည် မြေကျင်းအောက်ရှိ လျှို့ဝှက် မြေအောက် လိုက်
ခေါင်းဆောင်၊ ပြေးသွားပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ မရောက်ရှိ
သွားပြီဖြစ်၏။

ထူသည် လေ့ကိုခိုး၍ ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်—

သစ်ပင်ပေါ်ရှိ အမျိုးသမီးက မြင်၍ အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

အန္တရာယ်ကွန်ဒြာသိုင်းဝန်ပါ (၃) ၁၂၂

ဤတူင်

ရွှေရည် လက်ထဲရှိသော နှင်းပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ပုလွန်က ရွှေရည်ကပြေးရန် ဟန်ပြင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်နှင့် ရင်ထိတ်သွား၏။

ထူသည် လေ့ပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်သွား၏။

ပုလွန်က စိုးရိမ်သွားသည်။

‘သတိထား’

ဘုမေ ယင်းသို့အောင်ဟင်ရင်း လေ့ပေါ်သို့ တင်ချပ်မကူး
လိုက်၍ ခုန်ဆက်သွား၏။

ပုလွန်သည် လေ့ပေါ်ခြေချမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွှေရည်
ထိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထူသည် တင်ခနဲတောင်ခါ အတက်မြက်ဆုံးသော သိုင်း
ကွက်တင်ခုပြစ်သည့် ငှက်တောင်ပံဖြင့်ခေးကွက်ကို ခြွေချယ်၍
အသုံးချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

၀၂၅ ဝိုးကျော်သူ

၅၆၆ ဘုရားတို့ကိုးကွယ်သော၊ ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းယိုင်ကာ
ခွာဝံ့တမ်းလိုက်သည်။

သို့သော်

ပုလ္လန်၏တိုက်ခိုက်မှုမှ ငြင်းထန်လှသဖြင့် လေ့ပေါ်၍
ပြိုလဲကျသွားသည်။

သူက အံ့တင်းတင်းကြိတ်၍ လက်တစ်ချက်စေ့လိုက်၏။

မည်သည့် ဖျစ်နေသောအချိန်မျှသော်လည်း ပုလ္လန်ထံ လွင့်
စင်လောစေ၏။

ပုချင် ရင်ထိတ်သွားသည်။

‘သတိထား’

ပုလ္လန်သည် ဤအချက်ကို ကြိုတင်သတိထားမိသဖြင့်
ထက်သန်စွာကို အဆက်မပြတ် စေ့ယမ်းလိုက်၏။

ထောင်စဉ်ခုနစ်ခုစီ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မင်းမုသွား၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝင်ပါ (၃) ၀၂၆

၅၆၆ ဘုရားတို့ကိုးကွယ်သော၊ ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းယိုင်ကာ
ခွာဝံ့တမ်းလိုက်သည်။

သို့သော် မိမိနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ကို အပါဝင်အား
အတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူက ပုလ္လန်အား တိုက်ခိုက်နေရာမှ

အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသော ပုချင်ထံသို့ အဆိပ်
တစ်မျိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော်

သူ့လက်က လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ထပ်ပြိုင်နက် ပုချင်က
ထဲတွင် တစ်ပတ်ကျပ်ပစ်ကာ အင်္ကျီလက်စအား လိပ်ပြာ
တစ်စောင် တောင်ပံပတ်သည့်အလား အဆက်မပြတ် ခတ်
လိုက်၏။

သို့သော် အင်္ကျီသည် တစ်ဘားစေ့လား အချိန်ပြင်းစွာ
ခတ်သွား၏။

ပျဉ်း ချီးကျူးစရာ

‘မြန်း’

ယင်းတစ်ခဏချိန်လေးမှာပင်

ပုချင်းက ချိန်ကန်လေသည်။

‘ငန်း’

သူသည် ခေတ်မြေခက်ကန်သွားသည်။

ပုလွန်က ဆွဲနေသောသို့ ထပ်ချပ်မကွာဝန်လိုက်သွား၊
ရင်ပအား ခေးမြင်ထိုးလိုက်သည်။

‘အား’

ခွရိုအော်သံက စူးစူးထွက်ပေါ်လာပြီ၊ ရေထဲသို့ ပြု
ကျသွား၏။

ပုလွန်ကမူ ကိုယ်ကို လေထဲတွင်တစ်တော်ကျွမ်းပစ်ကာ
ပေါ် ပြန်ထွက်လာသည်။

ပင်လယ်ရေတစ်ခုလုံး ဆွေးထွေးသွား၊ ဖုံးလွှမ်းသွား၊
ခွရို နှစ်မြပ်သွားသည်နေရာမှ ရေဘူပေါင်းများ၊ ပလုံစီ
ထလာ၏။

ဆန္ဒထွက်ကန်ခြာသိုင်းဝင်ပါ (၃) ၁၂၅

ခွရို နိဂုံးချုပ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က

ပုချင်းနှင့်ပုလွန်တို့သည် ကယ်ဆယ်ရေး လွှပ်ငန်းဆစ်ရန်
ပိုင်းကြသည်။

ယင်းမှာ

ကမ္ဘာကျကျကျန် သို့ဆယ်ဦးအား ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်း
လေးတစ်ခုသည်။

x x x

ဆန္ဒထွက်ကုန်ခြားသိုင်းဝက်ပါ (၇) ၂၂၁

ဆတန်ကြွသည့်အခါ—

လူဥဦးသည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် သူမတို့၏လည်းကောင်း၊ မုဖြတ်
ထူးသည့်ကို မြင်လိုက်ရသည်—

ထိုလူ ဥ ဦးအား မြင်သည်နှင့် ဓမ္မရုပ်၏ မျက်လုံးအစုံအ
စင်းလက်သွား၏။

ထူးဆန်းသော၊ ခွံထိုင်၍ လိုက်လံသည့်ရင်နန်းအား ခြည့်၏။

အသံတို့၊ တိုးပြင်ဝေးလိုက်သည်—

‘အဒေါ် နှိပ်လှသည်လား၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ’

ရင်နန်းအမေ့ပြုံးပြုံး၊ လိုက်သည်။

‘နန်း၊ ဆော်ထဲ ဘယ်လိုဝင်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား၊ နေအား’

ဟု ထီးတိုး ပြောလိုက်သည်—

ဓမ္မရုပ်က

‘ကျွန်မလဲ ထပ်လမ်းလုံး ထည်ကိုစွဲ ခန့်အားလာတာ၊
ခေါင်းမီးတောက်နေပြီ၊ ဝါပေမယ် အခုအား အကြံရပြီ—

လှည့်ကွက်

မိကွင်း၊ မျှော်စုတတ်—

မိကွင်း၊ မျှော်စုတော်သည် ထွန်းစွာ စည်ကားသိုက်မြိုက်၏။

ရင်နန်းနှင့်ဓမ္မရုပ်တို့နှစ်ဦးက မြို့ဝင်ဝမှပင်လည်းကောင်း၊
ငှား၍ လိုက်ပါလာကြသည်—

ဓမ္မရုပ်က လှည်း၏ယင်းလိပ်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့စူးရှစွာ
မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေသည်—

၁၂၈ မိုးထွန်သူ

ရင်နီကမူကဲခံပင်၍ကြည်လိုက်သည်။

‘ဘယသို့အကြံလဲ..’

ခေတ္တရှမ်းက သူမ၏အနီးသို့ကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ရင်နီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်နားထောင်ရာမှပြုံး၏။

ထိုခနာက်

‘ဟေ့-လည်းရပ်လိုက်လမ်း-’

လည်းသမားဟူမခံဟန်တားမှုကြောင့်လည်းကိုရပ်၏။

ရင်နီက လည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်-

‘ငါ့တူမကို မြို့ပြင် ပြန်ပို့ပေးလိုက်..’

လည်းသမားက ကြွေခင်စီစီပြန်သွားစေသည်။

အကြောင်းမှာ

ယခုပင် သူတို့က မြို့ပြင်မှဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် မိန်းမသားတစ်ဦးကွဲသွားရမ်းခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းကော်ပါ (၉) ၁၂၉

ထိုအချိန်

အမျိုးသမီးက လက်ထဲသို့ ငွေတစ်စောင် ဖြဲပေးသည်။

လည်းသမားက ထိုမျှလုံးသို့သည် ပြုမူကျယ်သွား၏။

ဤငွေသည် မိမိတို့ရသင့်သည် ငွေထက် အဆမတန်များစွာသည် မဟုတ်ပါ။

သူတို့သည် စကားမပြောတော့ပဲ ပိကင်း မြို့ပြင်သို့ သွက်ခွာသွား၏။

ရင်နီက သူတို့ကိုကြည့်၍ ကျေနပ်သည့်အပြုကိုပြုပြု၊ နောက် ချောခနဲလှည့်၍ လည်းနှင့် ဆန်ချက်တက်အရပ်သို့ ပြေးသွား၏။

၁၃၀ မိုးချော်သူ

ရွှေပုစွန်တည်းခိုခန်း...

ရွှေပုစွန်တည်းခိုခန်းသည်ပိကင်းမြို့တော်၏အမှတ်အသား၊
တစ်ခုဖြစ်သည်ဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ပါ...

ဆရဲညီနောင် ခုဦးသည် ရွှေပုစွန်တည်းခိုခန်း၏ ဆောက်
ထပ်ရှိ ခားသောက်ဆိုင်တွင် ခားစရာတို့မှာ၍ ခားသောက်
နေကြသည်။

ကျွန်ပေသည် သက်ပြင်းထန်ချက်ချ၍-

'ဆင်း...ကျုပ်တို့လဲ ပိကင်းတစ်မြို့လုံးကိုခြေစံကြာပြန်နေ
တာပဲ၊ ရွှေစင်စင်၌ ခြေထုတို့ မတွေ့ရပါဘူး-

ကျွန်မင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်..

'ဟုတ်တယ်၊ ဟို-လေ့ရှိသတဲ့ မိန်းမတွေ ပျောက်နေ
တယ်'

ကျင်ရှုံ့

'ဟုတ်တယ် သည်အတိုင်းဆိုရင်ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုအတွက်
ဆွဲမဆောင်းနိုင်ဘူးနော်-

ဆန္ဒထုတ်ကွန်ဒြာသိုင်းဇက်ပါ (၇) ၁၃၁

ကျင်ဇက် မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်-

'မွန်တိုဘုရင်က လူဝမ်းဝဲက သူက အခြေအနေနဲ့ အချိန်
အခါဆိုတာ သိတာမဇာတ်ဘူး၊ သည်မိန်းမ ဂျဦးက ငါတို့ကို
ကောက်စုကွလေးတုတ်-

ထုတို့က ခားသောက်ရင်း စကားပြောနေစဉ်-

'ရတီ'

ထုတို့ ထိုင်နေသည့် ခားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ဖိနပ်စစ်ဖက်အ
ကျဇာသည်-

ကျင်ဇက် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်-

'ဟေ့...ဘယ်သူ့ ခွဲဖိနပ်လဲ..

ထဲက ဆော်၍ဘေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မည်သူမျှ ထူကို မကြည့်ဘဲ ခားသောက်နေသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်-

ကျင်ရှုံ့ ခားပွဲထိုးကိုလှမ်းဝေါ်သည်-

၈၃၂ မိုးကျွန်ထူ

‘ဟေ့...သည့်မှာလာကြည့်မိ...’

စားပွဲထိုးသည် စားပွဲပေါ်မှဖိနပ်ကိုတွေ့မြင်သည်။ အခါ
မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူသည် တောင်းပန်စကားပြော၍ ပန်းကန်တို့ကို အသစ်
လဲပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့ခက်...

သူတို့ ၃ ဦးက ဆက်၍တိုင်ပင်ချန် ဟန်ပြင်လိက်ခေါင်း
ထိုစဉ်မှာပင်...

‘ဖုတ်’

မြက်ဖိနပ်တစ်ဖက် ထပ်မံ ထောက်ထားပြန်၏။

အငွေ့ကတောင်း၊ တောင်းထနေသည့် ပေါက်စိပန်းဆန်
ကိုထိမှန်းသွား၏။

ကျင်ပေ ဝေါသထွက်လာ၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၅) ၁၃၆

‘ဟေ့ အယ်ဆောင်လဲကွ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်တာ’
သူ အော်ဟစ်လိုက်စဉ်...

‘ဝစ်’

သူ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုက ခုတ်တခုက ဝင်
ထောက်လာပြီး ပိတ်လိုက်၏။

‘ငှား...ဝူ...ဝူ...’

ကျွန်မက ကျွန်ရဲ့တံသည် ဤတစ်ကြိမ် မိမိတို့အား အခန့်နှင့်
အယှက်ပေးဘူးကို တွေ့မြင်ရပြီဖြစ်၏။

သူတို့စားပွဲနှင့် သုံးလုံးကျော်တွင် အနက်ရောင် အင်္ကျီဝတ်
ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုတွေ့မြင်ရသည်။

စောစောက သူမ၏ လက်ချောင်းကအေးများ လှုပ်ရှား
သည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်မ ပါးစပ်မှ ပေါက်စိကိုထွေးထုတ်၏။

ယင်းအချိန်

၁၃၄ မိုးကျော်စု

ဆနက်ထောင်ဝတ် အမျိုးသမီးက စားပွဲသို့အားခါ
အေး—

‘အားလုံး ဘယ်လောက်ဆွဲသလဲ’

စားပွဲထိုးက ကျသင့်ငွေတက်၏။

‘တစ်ဆယ်ကျပ်ပါကယ်’

ထိုအမျိုးသမီးက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။

‘တစ်ဆယ်—ဟုတ်လား’

စားပွဲထိုးဝင်းညိုတိ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ထိုအမျိုးသမီးက...

‘ကောင်းပြီ သူတို့ဆီကတောင်လိုက်ပါ’

‘ဗျာ’

လူငယ် ကြွေဝင်အမ်းအမ်းပြန်သွား၏။

ဆန္ဒထွယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၃၅

ထိုအမျိုးသမီးက ဆော်လိုက်၏။

‘သူတို့ဆီမှ ဝါအကြေးရစရာရှိလို့ ကောင်းခိုင်းကယ်
ပြောလိုက်ပါ’

သူမ၏ အသံကျယ်လောင်၏။

လူအများလည် ကျွင်ပေထိုသုံးဦးနှင့်ဆနက်ထောင် အမျိုး
သမီးအားအကဲခတ်ကြည့်၏။

ကျင်ရီ ဒေါသတကြီးဖြင့်...

‘ဒါက ဘာသဘောလဲ’

သူ ဆော်လိုက်စဉ်

ပေါက်စီတစ်လုံးပါးဝပ်ဆင်လှ၏။

ဟိုပေါက်စီအားထုတ်ရန်ဟန်ပြင်၏။

တဒင်္ဂအချိန်မှာပင်...

နောက်ထပ်ဦး၏မျက်နှာသို့ထိမှန်သွား၏။

ဤတစ်ကြိမ်

၁၉၆ မိုးကျီလူ

အချစ်ပြင်တို့ကားရာ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ပေကျီသွား
လေသည်။

သုတ ထိုအမျိုးသမီးက ရန်ဝင်သွား၏။

လူမ ရယ်စေသည်။

'ဟား...ဟား...ဟား'

အား နောက်ကိုင်တစ်မျက်လှုပ်ရာ ဆိုင်တံခါးဝသို့ ချောက်နှံ
သွားစေသည်။

ထိုနောက်...

ဆိုင်အပြင် ပြေးသွားစေသည်။

သုရည်နောင်တို့သည် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်စေသည်။

သုတို့သည် ကျသင့်ငွေကို အားပဲ့ခံပေ၍ပစ်တင်ကာ သူ
နောက်ပြေးလိုက်သွား၏။

၀ ၀ ၀

အန္တရာယ်ကုန်ခြားသိုင်းဝက်ပါ (၄) ၁၉၇

အနက်ထောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးသည် ၅၅.၅
လျှောက်သွားနေ၏။

သရဲညီနောင်က နေ့စက်မှလိုက်နေသည်။

'ဟေ...နေဦး'

ကျွန်ုပ် အော်တစ် ဟန်ထား၏။

အမျိုးသမီးက ကြားဟန်ဆောင်၍ ဆက်လျှောက်မိ၏။

သရဲညီနောင်တို့က ဇွန်ဘဲဖြင့် လိုက်လာခဲ့ရာ မကြာမီ မြို့
ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

အမျိုးသမီးက မြို့ပြင် ရောက်ရှိသောအခါ ပြေးထွက်၏။

သူတို့ကလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်ကြ၏။

အတန်ကြာသောအခါ...

အမျိုးသမီးက တောင်ကုန်းပေါ် ပြေးတက်သွားသည်။

သူတို့ကလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွား၏။

၈၃၀ မိုးကျော်သူ

လူမက ဆက်ပြေးခြင်း ခြေတော့ပါ။

ပြုံး၍ ခြေစုံရပ်နေ၏။

သူတို့က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြုသည်။

‘အခင်မကြီးက ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်စတယ်ဆိုတာ
သိပါရစေ’

သူမက ပြုံးနေသည်။

ယင်းကချိန်...

ချိုလှင်လှည့်အသံကို ကြားရ၏။

‘ဪ...မိတ်ဟောင်း ဆွဲဟောင်းတွေ ပြန်တွေ့နေကြ
ရပြီနော်’

သရဲညီနောင်တို့ လှည့်ကြည့်၏။

ဆောင်တက် လမ်းလေးအတိုင်း မိန်းကလေး တစ်ဦးက
တက်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အလွန် နေရာသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အန္တိဗယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝေပါ (၇) ၈၉

သူမက၊ တွေ့မြင်သူများသည် အမုန်ပင် စွဲထန်း ကြံပေ
ထိမိမည်။

သို့သော်

သရဲညီနောင်တို့သုံးထောက်ကမူ သူမက၊ တွေ့မြင်လိုက်
အညှိအဝါ သရဲသဘက်အားတွေ့မြင်လိုက်သကဲ့သို့ ထိတိထန်
သွားကြလေသည်။

အကြောင်းကား...

ဤမိန်းကလေးသည်တစ်ချိန်ကကျွန်အရာရှိသမီး၏မိမိမိ
ဖြစ်ပြီး သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်လှပေသည်။

သူမက၊ ကခြားလူမဟုတ်ပါချေ။

လေ့ရှိပင်ဖြစ်သည်။

သူမက သရဲညီနောင်အားပြုံးပြလိုက်၏။

‘ခွင်တို့က ကျွန်မကိုတွေ့တာတောင် နှုတ်မဆက်ကြပါ
လား’

၁၁၁ ပိုးကျွန်သူ

သရဲညီနောင်သုံးယောက်က မချီပြုံးပြုံးကာ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

‘ဪ... ကျွန်တော်တို့ကလေးပါကယ်’

လေ့ရှိသော သူတို့အားကြည့်ကာ...

‘ဪ... နှုတ်ဆက်သောအခါမှာပင်... သည်ကလေးတို့...
- ရင်နန်းလို့ခေါ်တယ်’

ရင်နန်းဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်မိသည်နှင့် သရဲညီ
နောင်သုံးယောက်၏ မျက်နှာများမှာ ဖြူပပ်ဖြူလျော် ဖြူ
ဆွေးကြသေးသည်။

သူတို့၏ ချစ်သော အမည်ကို ဂရုစိုက်လိုက်ကြ၏။

ရင်နန်းက ရယ်နေလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ကို ခေါ်ခေါ်ကာ အကူအညီပေးချင်လို့ သည်က
ခေါ်တာပဲတာပါ’

ကျွန်တော်က မျက်မှောက်ကြုံကြုံလိုက်၏။

အနုပညာကုန်ခြင်းသိုင်းဝက် (၃) ၁၁၁

‘တာရာ... အကူအညီပေးချင်လို့ပါ’

ရင်နန်းက...

‘မင်းတို့က အခုရွှေခင်ဝင်ကို အသုံးအဆင် လိုက်ရှာနေ
တာပဲဟုတ်သား’

ကျွန်တော်က ခေါ်ခေါ်ညှိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါကယ်’

ရင်နန်းပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုရင် ခေါ်ခေါ်ကာ မုခ်ကို ရှာပေးလိုက်မယ်၊ မင်း
တို့အတွက် အဆင်ပြေနိုင်စေရန်’

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံး သစ်ယောင်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုနောက်...

ကျွန်တော်က ရင်နန်းအား ကြည့်လိုက်၏။

‘တကယ်ပြောရရင်ကလေးကလေး’

၈၅၂ မိုးကျွန်သူ

ရင်နုနုစာ ဝေါင်းညိုလိုက်၏။

‘တကယ်ပေါ့’

ကျင်ရှုံ့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

‘အဲသည်ဇီဆိုရင်အဆင်ပြေတပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ မုစမ်စာ
တယ်ဓာလဲ့’

ရင်နုနုစာ လေ့ရွမ်စားညွှန်ပြလိုက်၏။

‘ဟိုမှစာလေ’

လေ့ရွမ်စာ ထရဲညီနောင်အားကြည့်နေ၏။

သရဲညီနောင်၏မျက်နှာမှာ အချဉ်သီးကိုစားလိုက်ရသည့်
အလား ချုံ့မဲ့ကွားဝေသည်း။

ရင်နုနုစာ စေ့ဒေသတက်လိုက်၏။

‘ဆူ့ကို မင်းတို့စာမုဝမ်မပြစ်နိုင်ဘူးလို့ထင်နေသလား’

ကျင်ရှုံ့စာ ဝေါင်းခါလိုက်၏။

‘ဆူ့စာ မုစမ်မဟုတ်တပဲ’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းကပ်ပါ (၅) ၈၅၃

‘ဘုက မုစမ်မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်းတို့သည်စာနေ့ သေရ
မိမ့်မယ်’

သုမကပြောပြီး လက်ဝေယမ်းလိုက်သည်။

သရဲညီနောင်က ထိတ်လန့်သွားကာ ရွှောင်တိမ်းရန် ဟနီ
ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်—

ရုတ်တရက် ထူထို့ရှေ့သို့ အရာဝတ္ထုသုံးခုစာ ဆက်တိုက်
ကျလှစလေ၏။

အကြောင်းကား—

ဦးဝေါင်းပြဇီနုသေစ ကျိုးစန့်သုံးစေခင်ဖြစ်နေသည်
ဓနုတ်ပါလား။

သူတို့စာ ရင်နုနုစာ၊ ထိတ်လန့်စွာကြည့်လိုက်၏။

ယမ်းအချိန်မှစပင်—

ခားတစ်ချောင်းက အောင်းဆင်ပေါ်မှ ပြတ်ကျလာရာ

ရင်နုနုကပမ်းထားလိုက်သည်။

၈၄၄ မိုးကျော်သူ

သူတို့သည် ရင်နန်က လက်လှုပ်ရှားသည်ကိုသာ တွေ့မြင်ရပြီး ဝေးကုန်သည်ဆိုထုတ်ကာ ပစ်လွှင့်လိုက်သည့်ကို မမြင်ရပါချေ။

သူတို့သုံးယောက်က မိမိတို့သည် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။

လေ့ရှိသော ပြုံးနေ၏။

‘ဆယ်ယုံလဲ ရှင်တို့ကျွန်မက မုဝမ်အဖြစ် လက်ခံပြီလား’

ထရဲညီနောင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘မင်းတို့ အခုလောလောဆယ် မုဝမ်ကိုမပမ်းနိုင်သေးဘူး၊ မုဝမ်ကိုမပမ်းနိုင်သေးတဲ့အတွက် ဘုရင်က အမျက်ရှနေပြီ၊ တကယ်လို့သင် မုဝမ်ကိုမပမ်းနိုင်ရင် ဘုရင်က ဆူလဒေဝီပေ၊ ခုခံသေချာတယ်၊ ဆည်တော့ အဲသည်ဆူလဒေဝီကိုယူပြီး တခြား မှာ ဝေတ်ပြုပေးရင်လဲ အဆက်ရှင်ခွင့်ရှိဦးမယ်’

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၀၅၅

ကျွန်ရုံက သူခေါ်စကားကြောင့် မျက်နှာတစ်ချိန်လုံး ဝင်း၊ လက်ခွာလေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘုရင်က မုဝမ်ကိုသာရရင် ဆူလဒေဝီ၊ ထောင်ပေးမယ်လို့ အမိန့်ချထားတယ်’

ကျွန်မင် ဆက်ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ငါတို့ငွေငါးထောင်ထုတ်ယူပြီး ခုခံရိုက်ထောင်ကြားမှာသွားပြီး စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်မယ်၊ လောင်းအစား၊ ဝိုင်းဖွင့်မယ်၊ ဒါထိုရင် သည်ဘက်ကိုပြန်ထားစရာအကြောင်း ခံနိုင်တော့ဘူး’

ကျွန်မေဟ ရင်နန်အားဦးညွှတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့— သူ့ကိုမုဝမ်အဖြစ် လက်ခံပါပြီ’

သူ၏စကားကြောင့် ရင်နန်နှင့် လေ့ရှိမိတို့က ရယ်လေ၊ ဆိုက်ကြသည်။

အတန်ကြာမှ—

၁၄၆ နိုးမလွှဲသို့

လေ့ရှိက ရယ်စေခြင်းကိုရပ်ကစ...

'မိမ္မာ ခွင်ထိုသံစွာဖောက်မယ်တော့ မကြံနဲ့နော်၊ ခွင်ထို
ဆတွက် နှယ်ပြေကျဉ်းပါတယ်'

ကျင်ဖေတို့သုံးယောက် ခေါင်းခါလိုက်ကြ၏။

ကျင်မင်က...

'ဟာ စိတ်ချပါ ကျုပ်တို့သံစွာမဖောက်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့
က ခင်းကို စုဝမ်ဆပြစ်ဆပ်နဲ့ ပြီးတော့ နေပြည်တော်ကိုခြေ
ချဖို့စိတ်မတူးတော့ပါဘူး'

မှန်ပါသည်။

သူတို့သည် လေ့ရှိအား မိဖုရားအဖြစ် ဟန်ဆောင်စေ
ဘို့ရင်ထံသို့ဆပ်နဲ့ ပြီးလျှင် နေပြည်တော်မှအဝေးသုံးသို့ ပြေး
စွက်သွားရည်အု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

'အောင်ပြီ မင်းတို့အဖို့လိုလိမ္မာတဲ့အတွက် ကျုပ်က မင်း
တို့ကိုလက်ဆောင်ပေးမယ် ချော့...'

တန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၇) ၁၄၇

သူမက အထုပ်ကစေ၊ တစ်ထုပ်ပစ်ပေးလိုက်၏။

ကျင်ဖေက ပမ်းလူလေ၏။

ထို့နောက်-

သူမ အထုပ်ကလေးအားပြေကြည့်ရာ-

ငွေထုပ်၊ ကလေးများစွာကို မြင်ရ၏။

သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွား၏။

ရင်နန်အ လေ့ရှိမိဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

လေ့ရှိအ မှန်ဝိုင်းကလေးနှင့် ရုပ်ချက်ကီရိယာများ၊ ထည့်
ထားသောဆိတ်အလေးကိုထုတ်ကာ စောင့်ကုန်၊ ထိပ်ခွာပင်
ရုပ်ချက်လေသည်။

တစ်ခဏကြာ...

သူမသည် မုဝမ်ဆပြစ်ဆောက်ခိုသွားသည်။

ဆရည်နောင်သည် သူမအားကြည့်ရင်း၊ ခပ်အဟောင်း
အား ဖြစ်သွားရလေသည်။

၁၄၀ ပိုးကျွန်းသူ

အကြောင်းအား—

လေ့ရှိသည် မှတ်နှင့် ခွဲခြား၍မရအောင် တူနေသည်
မဟုတ်ပါလော့။

ကျွန်ုပ်တို့ မနေနိုင်တော့ပါ။

‘ဟာ အစ်မလေး၊ ရွှေရောင်ပျက်ပညာက တကယ်တော့ အဆင်မပြေ
အောင်အောင်တော်တာပဲကိုး’

လေ့ရှိကပြန်လို့လိုက်သည်။

‘ကျွန်မက မိမိတို့လေးစုစုဆိုတာ ရှင်မေ့နေပြီဇာ၊’

သရဲညီနောင်က ဦးညွတ်လိုက်၏။

ရင်နှုတ် သူတို့အားကြည့်လှည့်သည်။

အချိန်မရှိဘူး။ မငတ်အပြန်လုံးဝေါ့ကတည်းက ရှိပါ။

သရဲညီနောင်သည် ငွေအဆမတန်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်ပြီးရင်နှုတ်
ထံမှ ငွေအတော်များများရထားသဖြင့် အလွန်ပင် ခြေလှမ်း
ပေါ့ပါးနေကြ၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၄၁

သူတို့သည် မြို့ထဲသို့ပြေးသွားကြပြီး ဝေါ့ကတည်းက တစ်ခုခုရှိ
အာမေသည်။

ဝေါ့ကတည်းကထံသို့လူများက ဝေါ့ကတည်းကအိမ်သို့ပေးလိုက်
ရာ လေ့ရှိနှင့်ရင်နှုတ်က ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကျွန်မပေး မျက်လုံးပြုလုပ်သွား၏။

‘ဟင်... အစ်မကြီးတ...’

‘နင်တို့ စကားမရှည်နဲ့ သွားစရာရှိတဲ့အခါကို ပြောခို’

ပြောဆိုသွားပါ။ ဟိုဆောက်ရင် စုစုတစ်ယောက်ထဲ ပါအောင်
စေရမယ်’

အမှန်တကယ်...

ထူးတည်း နန်းတော်ထဲဆောက်လုပ် မိမိအပန်းအောင်း
နေခဲ့မည်ဟုဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့သုံးယောက် ပါးစပ်ပိုက်ထားလိုက်၏။

၁၅၀ မိုးလျော်စု

ထူထိုသည် မုဝမ်အယောင်ဆောင် လေ့ရှိအားနန်းတော်
ထဲသို့ပို့ဆောင်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် မိမိတို့၏ မင်းအာဏာ
နှင့်စစ်ကို နယ်ခြားသို့တက်ပြေးသွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေသည်။

Z X Z

အယောင်ဆောင်မိဖုရား

မိဖုရားမုဝမ်ကို သရဲညီနောင်၏ ပြန်အည်ဖမ်းဆီး ခေါ်
လာပြီဖြစ်သည်။

နန်းတော်တစ်ခုလုံးမှ ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေကြသည်။

အဝေခံများ၊ အရာရှိအတော်များ၊ မင်းပုထိုးများသည်
မုဝမ်အယောင်ဆောင်ထားသည့် လေ့ရှိအား ဖျက်ရှာရာ
စာရောက်နုတ်ဆက်ကြ၏။

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဝေခံချီးရန် လှာခေါ်၏။

၄၅၂ မိုးကျီထူ

ထိုအမျိုးသမီးနှင့်အတူ အသံများသည် ပါရှိသေး၏။

သူတို့သည် အစွမ်းအစများ၊ ခွံပုံရသည်ဟု အကဲခတ်မိ၏။

ယင်းကြောင့်

သူမတို့ကို လေ့ရှိစွာ သတ်ကြီးကြီးဖြင့် ဆက်သခဲ့သည်။

ရေမိုးမျိုးပြီးသောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ သူ့ထံ
အဝတ်အစားအသစ်များ၊ လာရောက်လှဲလွယ်ပေးရန် ဟန်
ပြင်လိုက်သည်။

သူမ၏ ခေါင်းဝိုင်းကို လိုက်သည်။

‘မုန့်ဂိုနဲ့တစ်ခုတည်းဟာ အလှူအကျင့်ချင်း မတူပါဘူး၊
ကျွန်မ၏ သူတပါးပြုစုတာကိုမခံချင်ဘူး၊ ရွှင်တို့အားလုံး အပြင်
ခဏထွက်ပေးပါ။’

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဦးညှိတ်လေသည်။

‘နန်းထေရ်ထဲမှာ နန်းတွင်းဦးစီး၏ လိုက်နာသူမှ
ပေါ့’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းကော်ပါ (၄) ၄၅၃

ရုမက ဆောင်ခေါ်ကလေး၏။

‘ဘာစည်းစိမ်လဲ ဘုရင်ကိုခေါ်ပေး၊ ငါ့ သူကိုမေးကြည့်
မယ်’

အမျိုးသမီးက ပြုံးလေသည်။

‘ဘုရင်က ခုချိန်မှာ နန်းတွင်းမှာ စစ်မက်ရေးရာ ဆေး
နုနုနုနုကြပါတယ်၊ ခါးကြောင့် ညကျမှ မိဖုရားနဲ့လာတွေ့ပါ
မိမိမယ်’

ပြောပြီး လေ့ရှိစွာ အဝတ်အစားလဲပေးရန် ချောတိုး
ပေး၏။

သူမ ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်

‘နင်တို့က အပြစ်ကျူးလွန်ချင်ကြတဲ့ လူတွေအာ၊’

အမျိုးသမီးများ၏မျက်နှာ ဖျက်သွား၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးက

‘ကျွန်တို့၏ အမိန့်အရ အခင်မလေးကိုပြုစုပေးလေ့ပါ

၁၅၄ မိုးကျော်သူ

သုမ မျက်လုံးပြုံးကြည့်လေ၏

အမျိုးသမီးများသည် စကားဆက်မပြောတော့ဘဲအဝီ
ထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

လူမက အဆောင်တံခါးကိုပိတ်လိုက်၏။

ထိုနောက်

အတော်အစားလဲလိုက်၏။

တဖန်

အဆင်ရည်သုတ်ထားသော ဝေးမြောင်ကိုလည်း အတုစီ၊
တစ်နေရာတွင် လျှို့ဝှက်သိမ်းထား၏။

ပြီးမှ ပန်းထိုးထားသည့်အဝတ်အစားများကို ဝင်ထား
လိုက်၏။

ယင်းနောက် ခေါင်းဖြိုးဆာ အလှပြင်လေ၏။

ထိုအချိန်

အဆောင်အပြင်မှ ကျယ်လောင်သော အမိန့်မပါဘဲကို
ကြားရ၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝင်ပါ (၃) ၁၅၅

'မိမိရားပင်ပန်းလာတယ် အနားယူပါခဏ၊ သူ့ကို ပြုစု

ပေးဖို့ ဘုရင်အမိန့်ချထားတယ်'

သုမ မှဲ့ပြုံးပြုံးလေသည်။

ထိုနောက်

လူမသည် ခန်းဆီးစကိုဆွဲကာပြီး ခုတင်ပေါ်ဟုတ်ထိုင်၍
အတွင်းအားများ လေ့ကျင့်လေ၏။

X X X

အချိန်များ၊ ထေးရ.ခဏ.ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ။

သုမက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သောအခါ အမှောင်ထုကစတင်
ချဉ်းနင်းဝင်လာပြီကို တွေ့ရလေသည်။

၁၅၆ မိုးဆွေစု

သူက ခုတစ်ပေါ်မှဆင်းလာ ခန်းဆီးစကိုဖယ်လိုက်၏။
ယင်းအချိန်မှာပင်
'ဘုရင်ကြီးကြွလာပါပြီခင်ဗျာ'
တုခဏအသံကို ကြားရ၏။

သူက အဆိပ်ရည်စိမ်ထားသော ဓားဆီသို့ ထွက်သွား
သည်။

သို့သော်

သူမက ရုတ်ခြည်းပင် လက်ကိုပြန်လှည့်ရှုပ်သိမ်းထားရ၏။
အကြောင်းကား

ထရုအချိန် ဘုရင်ကြီးအားလုပ်ကြံလိုက်လျှင် ရွှေရံအား
လုပ်ကြံရန် မလွယ်ကူတော့ပါ။

ထိုပြင်

နတ်စောင်၊ ရွှင်ကိုက်သားများနှင့် ချိန်၊ ထားသောအချိန်
မှာ လိုသေး၏။

ယင်းကြောင့်

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းကိုပင် (၃) ၁၁၇

သူမက မွန်ရှေ့သွားကာ ဆံပင်များသပ်ရပ်အောင် ဆင်
ဆင်ထုံးဖွဲ့နေသည်။

မကြွေပါချေ။

တံခါးခေါက်သံပေါ်လာ၏။

'မိရုဏ၊ ဘုရင်ကြီးကြွလာပါပြီ တံခါးဖွင့်ပါ'

သူမက တံခါးရှက်အား ဖြေးညှင်းစွာဖွင့်လေ၏။

သူမက တံခါးဖွင့်ပြီး နောက်သို့ခြေနှစ်လှမ်းခန့်ဆုတ်ကာ
တုတုလေးလေး ကြည့်နေမိ၏။

မွန်ဂိုဘုရင်၏ သူမအားကြည့်ကာ ဝိုင်သွား၏။

အတန်ကြာမှာ

သူ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

'မုဝမ်းမုဝမ်း၊ မင်းထနုခမည်ကြီးသလောက် တစ်ယောက်
လှရက်ပါပေတယ်'

ထုက ပြုံးလေသည်။

၁၅၀ ပိုးလှေကား

အလွန်လှသောအပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

မုန့်ကိုဘုရင်က ခုစာပေပီသွားထိုင်လေသည်။

ယင်းနောက်

သူမအား ပိတ်ခေါ်လေ၏။

‘မုန့်၊ ခင်းယာ တကယ်ကို ကျုပ်ရဲအသံနဲ့လုံးကို လှုပ်ခါ
ခိုင်စွမ်းရုံပေတယ်၊ လာပါ ဝီလာထိုင်ပါဦး’

သူမက ခုစာပေပီတွင် သွားထိုင်လိုက်သည်။

မုန့်ကိုဘုရင်က သူမအားကြည့်လိုက်သည်။

‘လမ်းခရီးမှာ မင်း သိပ်ပင်ပန်းလာမယ်ထင်တယ်’

သူမက ခေါင်းညိတ်ဆိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ဒီကနေ့ တကယ်ကိုပင်ပန်းနေ
ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်...’

သူမက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စုံရပ်လိုက်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝင်ပါ (၃) ၁၅၈

‘ကျုပ်...နားလည်ပါတယ်၊ ဒီကနေ့ မင်းရဲအသံကို အခု
လောက် ခံစားရရင်ပဲကျေနပ်လှပါပြီ၊ နောက်ဖြန်ကျရင်သခ
မ်းက ကျုပ်အတွက်အဆင်သင့်ရှိပါစေ’

သူမက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်၏။

ဘုရင်က သူမ၏ပခုံးအားပက်ထားသည်။

‘မိတ်ချပါ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းက ကျုပ်အတွက် ဘယ်
စာမှ မိတ်ဆောင်နိုင်အောင်မဖြစ်စေရဘူး’

သူက ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး

‘ကဲ...ကျုပ်လွှားပေါ့၊ နောက်ဖြန်ကျရင်သခ မင်း အဆင်
အင်ဖြစ်ပါစေ’

ပြောပြီး ထွက်ခွာသွား၏။

သူမ ယခုမှ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

‘အင်း... မနက်ဖြန်မိုးမလင်းခင် ဒီကိစ္စကို ဆပြန်လုပ်ရဦး
ရမယ်၊ ဒါမှ နတ်စောင်းရှင်ရိုက်ကလေးတွေထဲမှရင် အားလုံး
အဆင်သင့်ဖြစ်ရမိမယ်’

၁၆၈ မိုးကျော်သူ

သုတ ယင်းသို့စဉ်းစားကာ ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲလျောင်း၍
အိပ်စက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်

အဆောင်အပြင်မှ ကျယ်ထောင်သောအသံကို ကြားရ၏။

‘ဟာ...ဒိုင်မှူးကြီးပါလား၊ အနားမယူဘူးဘူးဇာ၊’

ဤအသံသည် အဆောင်တံခါးစေ့ခွက်အသံဖြစ်ကြောင်း၊
သူမ သိလိုက်၏။

ယင်းအချိန်

အသံ‘ဩဩကြီးက ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

‘ဘုရင်က မုဝမ်းကိုစိတ်မချလိုထဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဒီမုဒစေ့ခွက်
ကြပ်ပေးဖို့ တခဝန်ပေးထားတယ်’

အမှန်တွင်

ထူထိုသည် ထေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆန္ဒထွက်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၆၉

သို့သော်

သူမ ကောင်းစွာကြားရ၏။

သို့သော် အလွန်အတွင်းအားကောင်း၊ နူးမြစ်ပြီး ဉာဏ်
ထက်မြက်လှပေ၏။

ဒိုင်မှူးကြီးဆိုသူ၏အသံကို ကြားရသည်နှင့် မျက်နှာ
ပေါ်တွင် နာကျည်းမုန်းတီးသော ဟန်မူထူများပေါ်လာ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

ထိုလူမှာ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ ထူပိုင်(ဗို) မှန်ဂိုဘုရင်၏
ဆက်ပါးစေ လူဆတ်သမားဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်သည်
မဟုတ်ပါလား။

သူမ၏ကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်၏။

သူမ၏မျက်ဝန်းထဲတွင် မိခင်နှင့်ဖခင်တို့၏ ရက်စက်စွာ
အတိတ်ဖြစ်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

၈၆၂ မိုးလျော်သူ

မိခင်နှင့်ဖခင်ကိုယ်တိုင် ရွှေရိုက်ဆွဲဆွဲမိမိက လုပ်ငန်းတိုက်ခိုက်မှုကို လည်ဝှေ့ခံခဲ့ရသည်။

သူက နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ်ကိုက်ကာ လှိုပ်ရွာနေ စောစိတ်ကို ကြည်ငြိမ်စွာအောင် ကြိုးစား၍ ထိန်းချုပ်နေရလေ၏။

X

ယူမင်းစိတ်တို့ ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာပြီဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက်မှ စကားသံများကလည်း ထွက်ပေါ်နေဆဲ—
လုပ်ငန်း

အနွယ်ကုန်ခြင်းဝက်ပါ (၄) ၈၆၃

‘ကဲ...မင်းတို့အားလုံး ဒီအနေတော့အေးအေးအေးအေး၊
အနားယူကြပေတော့၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း စောင့်မယ်’

အစောင့်တစ်ဦးက

‘ဖြစ်ပါ့မလား’

လုပ်ငန်း

‘ဘာဖြစ်လို့ပြန်ရမှာလဲ’

အစောင့်က

‘ဟေ့ဟေ့ဟေ့၊ ဒုတိယမြောက်အရေးကြီး၊ မိန့်ထား
အဆင်မပြေလဲ လှတယ်လျှ၊ ဒါကြောင့်’

ထိုလူက

‘ဟား...လူကတော့ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ’

အစောင့်က

‘တား...ဟား...ဟား၊ ဒုတိယမြောက်အရေးကြီး အလှူအပတ်တော်
ရင် ခံစားတတ်တာ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်’

လုပ်ငန်း

၁၆၄ မိုးကျော်သူ

‘ခွေးကောင်တွေ သွားကြမ်း၊ သူရင့်နားပေါက်ကြွား၊
ဆွေးလို့ ဇာတ်ပြုတိနေဦးမယ်’

သူက ယင်းသို့ပြောသော်လည်း မိဖုရားအသစ်၏ အလှ
အပကို တွေ့ဖူးချင်သောဆန္ဒများ ပြင်းထန်လေ၏။

အစစစင်များက နောက်ပြောင်ရယ်စေရင်း ထွက်လွှား
ကြသည့်ခြေစာများကို ကြွားနေရသည်။

ထူမက ပြုံးလိုက်သည်။

‘လုပ်ငတ် အထွအပကို ခံစားတတ်တယ်ဆိုပါဗျား’

၀ ၀ ၀

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၆၅

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်၏။

ရာသီဥတုသည် အော်စိမ့်နေ၏။

လုပ်ငတ်သည် မိဖုရားအသစ်၏အဆောင်အပြင်တွင် စောင့်
နေ၏။

သူက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငြိမ့်သက်စွာထိုင်နေ၏။

သို့သော်

သူ၏စိတ်အစဉ်း လှုပ်ရှားနေ၏။

သူသည် အလွန်ချော့ဝေးလှပသည့်ဆိုသော မိဖုရားသစ်
အား တွေ့ဖူးလိုက်သောဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်မဟုတ်ပါ။
အေး။

ယင်းအချိန်

မှတ်တရက်

‘အ...ဟင်း...ဟင်း’

ညည်းညူသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

၁၆၆ မိုးအချစ်သူ

လုပ်ငန်း မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

သူသည် ညည်းညူဆံ့မှာ မိဖုရားအဆောင်ထဲမှ ထွက်
ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

ထိုကြောင့်
တိတ်တဆိတ် နားစွင့်နေ၏။
‘အ...ဟင်း...ဟင်း’

ဒုတိယအကြိမ်ညည်းသံက ပေါ်လာပြန်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်ညည်းသံသည် ပထမအကြိမ်ထက်ပင် ကျယ်
စောင်လာ၏။

လုပ်ငန်းက မိဖုရားအဆောင်မှာ တစ်စုံတစ်ခွဲဖြစ်နေပြီဟု နား
ရည်လိုက်၏။

သို့သော်

ဆွံ့သည် မိဖုရားအဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရှိသဖြင့် အခက်
ကြုံနေ၏။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝင်ပါ (၃) ၁၆၇

ယင်းဆချိန်

‘ဝုန်း’

တစ်စုံတစ်ခွဲဖြစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

လုပ်ငန်း မနေနိုင်တော့ပါ။

လူ အဆောင်တံခါးစွင့်၍ ပြောမိခဲ့သည်။

ထိုအခါ

ခန်းဆီးခနာက်ကွယ်မှ လျှပ်ခွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။

မွန်ယုယုမီးရောင်အောက်တွင် မိဖုရားသစ်၏ ခုဆင်းပေါ်
မှပြတ်ကျ၍ လူးလိမ့်နေသည်။

လုပ်ငန်း စဉ်းစားခြင်းပပြုဘဲ ခန်းဆီးခနာက်ပြေးသွား၏။

ထိုခနာက်

ခန်းဆီးစအား ပယ်ကြည့်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ ပြူးသွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

၈၆၈ မိုးချော်သူ

မှန်ယူပျမ်းဆောင်ဆောက်တင် မိဖုရားအသစ်သည် ပါးလွှာ
သော ညဝတ်အင်္ကျီဖြင့် ဝမ်းမိုက်ကိုပွတ်ဆပ်ရင်း လူးလိမ့်နေ
သည်။

ဆုမ၏ တင်းရင်းသော အသားစိုင်းမျှားသည် ဝင်းဝါစို
ပြည်၌ စွဲမက်ဖွယ်ရာကောင်းလှ၏။

လှပိုင် ကြွက်သေ့၊ သေ့ဆွေကြည့်ရင်း လည်ချောင်းတွေ
ခြောက်သွေ့စွာ တံတေးတစ်မျက်မြို့ချရသည်။

ယင်းအချိန်

မိဖုရားသစ်က သူ့အား ဝိုင်းစက်စော့ မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်
ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်မျက်လူးလွန်လေသည်။

'အား—ကျွတ်—ကျွတ် လာပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ မိုက်ဆောင့်
လွန်းလို့ မိုက်နှိပ်ပေးပါ'

လှပိုင် အိပ်မက်မှလန်နှိုးလာသူပမေ လှုပ်ရှားလေသည်။

'ဧပြီ—အုတ်—ဟုတ်ကဲ့၊ ဧပြီပဲ ဆမေးတော်ကို သွေး
ခေါ်လိုက်ဦးမယ်'

အနုထုယ်ကုန်ခြစ်သိုင်းဝက်ပါ (၃) ၈၆၉

မိဖုရားသစ်က

'အား—ဆောင်မှယ်လေး မသွားပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မမိုက်ကို
သာ နှိပ်ပေးပါ'

လှပိုင် မနေနိုင်တော့ပါ။

ဆုသည် မိဖုရားသစ်အားပွေ့ချီကာ ခုတ်ပေ၍ စင်ထိုက်
သည်။

ယင်းအချိန်

မိဖုရားသစ်က သူ့အား တင်းကျပ်စွာပင်လိုက်သည်။

'ကျွန်မ—ကျွန်မမိုက်ဆို နှိပ်ပေးပါရှင်'

လှပိုင်သည် နူးညံ့ပျော့အိလှစော့ အဝတ္တုအထိကြောင့်
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းသွားသည်။

ထူထဲ မိဖုရားသစ်၏ လှပလွန်းသော မျက်နှာဆေးအစာ
အတိတ်လက်လွှတ်ကြည့်ရင်း အဆက်ရှူရန်ပင် မေ့နေလေ၏။

မိဖုရားအ ထိုးညှင်းသောလေထဲဖြင့်

၀၃၀ မိုးကျော်သူ

‘ကျွန်မခွဲခိုက်ကိုနှိပ်ပေးပါခွင့်’

လူပိုင်က သူမ၏ ဝင်းခါနေသောဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ အလို
အလျောက် လက်တစ်ဖက်ထောက်ရှိသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်

မိဖုရားက ဆူသား ဘင်းကျပ်စွာဖက်ထားလင်းမှ

‘ရှင်ဟာ တကယ့်ကိုးယောက်ကျားပီသတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်
မို့၊ မိန်းကလေးတွေအတွက် ရှင်ဟာ ရင်ခုန်စရာကြီး’

လူပိုင်၏မျက်လုံးအစုံတွင် မုမ္မက်၏သပ်မက်မှုများ ပေါ်
လှင်လာ၏။

‘မင်း-မင်းက သိပ်အူထဲမိန်းကလေးပဲ’

သူကပြောရင်း မိဖုရားအား ဖက်ထားကာ ခန္ဓာကိုယ်
အနှံ့ လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်နေမိသည်။

မိဖုရားကသည်း သူ၏ကျောပြင်ကို ထက်ဖာပြီးလျှင်
ပွတ်နေ၏။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝင်ပါ (၃) ၀၃၁

လူပိုင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိ အကြောအခြင်များ အစဉ်
တင်းလာ၏။

သူက မိဖုရား၏ ထင်ကြွယ်သီးများထဲသို့ လက်တစ်ဖက်
ထောက်သွားသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင်

ရုတ်တရက် မိဖုရားက သူ၏အေးချမ်းသော ပင်မသွေး
ကြောများအား ပိုက်လိုက်လေ၏။

လူပိုင် အံ့သြထိတ်လန့်သွားသည်။

‘မင်း-မင်းဟယ်သုလဲ’

မိဖုရားက ဘေးပါးတရားရယ်လိုက်သည်။

‘ခစ်...ခစ်...ခစ်’

သူ၏မျက်နှာပေါ်ရှိ ရှုပ်ဖျက်သားသည်တို့ကို ပွတ်သပ်
ဖယ်ရှားလိုက်သေးသည်။

ထိုအခါ

၁၅၂ ပိုးကျစ်ချ

အလွန်ချော့ချော့သော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံ
ပေါ်လွင်လာလေသည်။

လုပ်ိုက်က သူမ၏မျက်နှာအေး တွေ့ဖူးသည်ဟုထင်မိသည်။
ထို့ကြောင့်

သူမ မိန်းကလေးအား အကဲခတ်ကြည့်ရင်၊

‘မင်းဘယ်သူလဲ
သူမကပြုံးလိုက်သည်။
‘ကျွန်တော့်မည်လေ့ရှိမိ’

လုပ်ိုက် မျက်နှာဖျက်သွားသည်။

‘မင်း...မင်းက လေ့ထင်ခဲ့ ဖန်ဒီထို့ရှိသမီး လေ့ရှိမဟုတ်
လား၊’

လေ့ရှိမိက ရယ်လိုက်သည်။
‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့’
လုပ်ိုက်ကသူမကိုကြည့်လိုက်၏။

‘မိဖုရားသစ်ကော’

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝင်ပါ (၄) ၃၃

လေ့ရှိမိ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘ဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ အေးရူးကြီးတစ်ယောက် ရှင်ရဲ့ဘဝက
အတွက် ဆုစောင်းထားပါ’

ဟိပိုင်းက သူမအားကြည့်လေသည်။

‘မင်းက ကျုပ်ကိုသတ်လိုက်ရင် မင်း ဒီနန်းဘေးထဲက
အသက်ရှင်လျက် ထွက်သွားနိုင်မယ်ထင်လား။’

လေ့ရှိမိ ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သေချာပါတယ်။ ကျွန်မက မွန်ဂိုဘုရင်ကိုသတ်ပြီးတာနဲ့
မိန့်နန်းတော်ထဲက ထွက်သွားနိုင်မှာပါ’

ထိုလူ စိုးထိတ်လာသည်။

သူက အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။
သို့သော်

မှတ်တရက် လေ့ရှိမိက သူ့အနီးရောက်လာပြီး အဆိပ်
ဓားမြှောင်ဖြင့် ရင်ဝဲသို့ထိုးလိုက်သလား။

၈၇၄ မိုးကျွန်းသူ

ထိုလူ၏ညာဉ်သည် သောကကြီးကို စွန့်သွားပြီဖြစ်သည်။
သို့သော်

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကမူ အမှောင်ထဲတွင်ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုလူသေဆုံးသွားခဲ့သည်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာရှိသေး၏။

လေ့ရှိက ဘေးကိုဆွဲနုတ်ကာ မွန်ဘုရင်အား လိုက်လံရှာ
ဖေ့ရန် အဆောင်ထဲမှ ငြွေထွက်လာသည်။

ယင်းအချိန်

အဝေးမှမီးထုတ်ကိုယ်စီဖြင့်အင်းလှည့်ဆာသော အစောင့်
သိုင်းသမားများအား တွေ့လိုက်ရသည်။

မီးတုတ်များမှ အထင်းရောင်ကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခု
လင်းထိန်ပျားသည်။

လေ့ရှိက မည်သူ့ပြုလုပ်ရမှုန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်လေးမှာပင်

‘လေ့ရှိ’

အဏ္ဏဝယ်ကွန်မြာသိုင်းကပ်ပါ (၃) ၈၇၅

မပျော်လင့်ဘဲ ခေတ်သံလိုက်ကြားရသည်။

လေ့ရှိက ထိုသံလွန်စူးဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘မွန်ဂိုဘုရင်၏ အဆောင်ထဲဝင်သွားပြီ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့’

ယခုမှ အသံရှင်မှာ ရင်နန်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

လေ့ရှိက အေးတက်သွားသည်။

ရင်နန်း၏ ခဏားမပြောတော့ပါ။

သူမသည် လေ့ရှိ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ခြွေထွက်ခဲ့၏။

သူမတို့နှစ်ဦး၏ ကိုယ်ဝေးပညာမှာ ထိပ်ထန်းအဆင့်သို့

ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့်

ကြာမီမှာပင် မွန်ဂိုဘုရင်၏ အဆောင်စေ့ သို့ရောက်၏။

လေ့ရှိက ဝင်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

ရင်နန်း သူမ၏လက်နှင့် ဆွဲ၍ ဘယ်ပင်၏ မှောင်ရိုင်းသို့ ဆွဲ

သွင်းလိုက်သည်။

• ၄၆ ပိုးကျွတ်သူ

‘စကားနဦး၊ ငါတို့ ပုချင်ကို စောင့်ကြည့်ရလိမ့်မယ်’

ဟင်းအချိန်မှာပင်...

အဝေးဆီမှ ဗျပ်စောင်းသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရသည်။

သူမထိုင်း မျက်စိနားအစုံ ဝင်းလက်သွားသည်၊

လေ့ရှိသော ရင်နုအား ကြည့်၏။

‘သူ့ဆုံဆက်လာပြီ၊ ကျွန်မအဆောင်ထဲ ဝင်တော့မယ်’

ပြောပြီး ပြေးထွက်လိုက်၏။

တစ်စုံတစ်ရာ အချိန်လေးမှာပင်...

‘တေ...ရပ်ဆိုက်’

မှတ်တရက် ဟန်အားထံနှင့် အတူ လူတူကြီး ၅ ဦး၏
သွားလမ်းအား ပိတ်ဆို့ထား၏။

လေ့ရှိသော ခားမြောင်ဆွဲထုတ်၍ ဝေ့ယမ်း၏။

သူမ ခားမြောင်သည် စကြာသဏ္ဌာန် တစ်ခုပမာ ဝေ့ဝဲ
လျက် လူတူကြီး တစ်ဦး၏ ရင်ဝဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ဆန္ဒထွက်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝင်ပါ (၄) ၁၇၃

လူတူကြီးသည် သူမ၏ ယင်းသို့ ထိုက်လာလိမ့်မည်ဟုမျှော်
မျှင်မထား၍ ခားမြောင်၏ ရင်ဝဲသို့ စိုက်ဝင်သည်ကိုခံရ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင်...

သူမ၏ လက်တစ်ချက်ဝေ့ယမ်းလိုက်ရာ ခားမြောင်၏သွေး
ထံ ပြန်ရောက်ရှိသွား၏။

အမှန်တော့...

သူမ၏ ခားမြောင်မှ ခားရိုး၌ ကြိုးပြင့် ဆက်သွယ်
ထားသောကြောင့် လိုအပ်သလို အသုံးပြုနေခြင်းဖြစ်၏။

ရင်နုက သူမ၏ သိုင်းပညာကို ကြည့်၍ မချီးကျူးဘဲနှင့်
ခနဲနိုင်ပါချေ။

သူမ၏ လေ့ရှိသော ပြေးဝင်၍ကူညီသည်။

ဘုရင်၏ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား ၄ ဦး၏ ပြင်းထန်စွာ
ထိုက်လိုက်သည်။

သူမတို့၏လည်း ပြန်ထိုက်ကြသည်။

၁၅၈ ဦးအောင်သူ

ယင်းအခါ၌

နန်းတော်ထဲမှ သိုင်းသခင်းတို့သည် မုန်သူများ၊ ချောက်ခို
လစ၍ သံချောင်း အဆက်ပြတ်ခေါက်ရင်း အချက်ပေး၏။

နိဂုံး

နတ်စောင်၊ ရွှင်ရိုက်ချုပ်ကြီး ပုချင်း လူထူးလူဆန်း၊ ဟူး
ဖူလူး၊ ဝူတန်ဂိုက်ချုပ် ချင်လျှံ၊ စုံတင်၊ စုမန်နှင့် နတ်
စောင်းရှင် အဖွဲ့သားတို့သည် အစောင့်များကို ဖယ်ရှား၍
နန်းတော်ထဲသို့ ချဉ်းနင်း ပင်ဆောက်လာပြီဖြစ်သည်။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၌ သံချင်းထိသံ၊ မခန့်သွင်းတော်ဟစ်သံ
တို့သည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပုလျန်သည် မွန်ဂိုစစ်သည်တို့ကို ပြင်းထန်စွာ တိုက်နှစ်၏။

ထူထိုသည် ထိုက်ရင်း ထိုးဖောက် ဝင်ခဲ့ကြရာ ခြောက်မိ
လေ့ရွှံ့နှင့်ရင်နန်တို့ တိုက်နေသည့် ဘုရင်အဆောင်သို့ ရောက်
ရှိလာကြသည်။

၁၁၀ မိုးလျော်စု

စုဆင့်စု လေ့ရှိနှင့် တိုက်နေသည့် လူများထံသို့၊ ခြေ
စင်လာ၍ ဓားကိုငှေ့ ယမ်းကာ အဆက်မပြတ် တိုက်သည်။

ထိုလူတို့ကလည်း ပြန်လည် တိုက်ကြ၏။

ပုလျန်သည် ဓားကိုငှေ့ ယမ်း၍ စုမုန်အား ကူညီတိုက်၏။

မကြာမီ

စုမုန်နှင့် တိုက်နေသော မုန်ဂိုဗာဆင့်မြင့် သိုင်းသမား နှစ်
ယောက်မှာ ကျသုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ကျန်တစ်ယောက်အမူ သူမအား ကြွေးခက်လန့်နေသည်။

ယင်းအချိန်

လူတစ်ဦးက ပြေးလာ၍ သူမကို အဆစ် ဝင်တိုက်သည်။

‘စုမုန်...သတိထား’

သူမ ထိတ်ခနဲဖြင့် ထွည်၍ ဓားနှင့်ပတ်ချသည်။

‘ဟာ၊’

အန္တရာယ်ကွန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၃) ၁၀၀

အလစ်တိုက်သည့်လူမှ ခဲလျာသွေးသည်။

သူမ ပြုံးမိသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကို’

သူမ ယင်းသို့ ပြောနေစဉ်...

ရန်သူဘက်မှ စစ်ကူများ ထပ်ရောက်လာသည်။

ပုလျန် သူမကို ကြည့်၍--

‘ဘယ်နှယ်လဲ အခြေအနေမကောင်းရင် ဆုတ်ခွဲ’

စုမုန်က ရန်သူတို့ကို ထိုးပောက်တိုက်ရင်း ပုလျန်အနီးသို့
ရောက်ရှိရောက် ကြိုတင်နေသည်။

ထိုတစ်ခဏအချိန်မှာပင်...

လူတစ်ဦးက ပုလျန်၏ နောက်ကျောမှ ပြေးဝင်တိုက်၏။

စုမုန် စိုးရိမ်သွားသည်။

‘အစ်ကို နောက်မှာ’

သူမ သတိပေးမှုကြောင့် ပုလျန်၏ ဖတ်ခနဲ ဘေးသို့ ခုန်
ထွက်၍ ပြေးဝင်လာသူကို ဓားဖြင့် ခုတ်ချသည်။

၁၀၂ မိုးကျော်သူ

‘အား’

ဈေးဝယ်သော အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ထိုလူလဲကျသွားသည်။

ယင်းအချိန်

စုမ္မန်က ပုလျှံအနီးသို့ ဆောက်ရွှံလွှာပြန်သည်။

ပုလျှံက ‘အားအား ဖြိုးပြသည်။’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

စုမ္မန် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘လေသွားလေ၊ အစောက အစ်ကို ကူညီခဲ့တာ ဆိုတော့
ကလေးပဲဖြစ်သွားပြီပေါ့’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

‘ခစ်...ခစ်...ခစ်’

နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူရယ်၏။

သူတို့၏ အသွင်များသည် ထိုကံပဲဖြစ်နေသော်လည်းကြည်
နူးကျေနပ်မှုများ ပေါ်လွင်နေ၏။

ယင်းအချိန်

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းစက်ပါ (၃) ၁၈၃

စုထင်နှင့် လေ့ရွှံတို့၏ သက်ချင်း တွဲ၍ ပြေးလာနေ၏။

ပုလျှံက စုထင်အား ကြည့်၍...

‘ယေဘုယျ...ဘုရားဖြစ်တာလဲ’

လေ့ရွှံ၏ စုထင်၏မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်၏။

စုထင် စိတ်ဆိုးမည် စိုးရိမ်မိသည်။

စုမ္မန်၏လည်း ပုလျှံ၏ စကားကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏
ဒေါသကြီးလာမည် စိုးမိ၏။

သို့သော်

စုထင်က ရယ်ရင်း...

‘ဟေ့...အားလုံး၊ ငွေတန်တေဖတ်ကို ပြန်ဆုတ်ကြမယ်လို့
ဂိုဏ်းချုပ်က အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ခင်းတို့လဲ အမြန်ဆုတ်ကြ၊
တော်ကြာ မိန်းမ မရခင် မထားပေါ့နော်မယ်’

သို့သော်ကြောင့် စုမ္မန်၊ လေ့ရွှံနှင့် ပုလျှံတို့ အားပါး
ထရရယ်သည်။

၈၈၈ မိုးကျော်သူ

ထိုနောက်...

အားလုံးသည် ဝူတန်တောင်ဆီသို့ ဆုတ်သွား၍ပြေးလွှား
ဆုတ်သွားလေ၏။

o o e

ပုချင်တို့ထူစွဲသည် ဝူတန်တောင်ပေါ်သို့ ပြေးထက်ခဲ့၏။

အားလုံးသောလူတို့ တောင်ပေါ်တွင် စုဝေးမိသည့် အခါ
မုန်ဂိုစစ်သည် လူတစ်ရာနှင့်တူ တောင်ပေါ် ပြေးထက်လာ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

ပုချင်၏ လက်ခုပ်တစ်မျက် တီးသည်။

ရုတ်ခြည်းပင် သန်မာ ထူးကြိုင်သည့် လူနှစ်ဆယ်ကျော်
ခန့်က သစ်ပင်များ၊ နေ့ခင်းကွယ်မှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းသိုင်းဝက်ပါ (၄) ၈၈၉

သူတို့သည် ဆက်လက်၍ သေးနှင့် ပြားတို့ကို ဆောင်ပြန်
ထားသည်။

ဆုန်တွင်-

ဤလူတို့မှာ ဝူတန်မှ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တိုက်ပွဲကြောင့် မောသွားသည့် နတ်စောင်း၊ ရွှင်
ဆွဲသားတို့ကို အနားယူစေ၍ တိုက်ပွဲက ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

ယခု ဝူတန် ဂိုက်၊ ချုပ်လ အင်္ဂါတစ်ချက် ဝေ့ယမ်းက
အမိန့်ပေးပြီဖြစ်သည်။

‘ပစ်’

‘ဝှစ်...ဝှစ်’

မုန်ဂိုတပ်သားအချို့ အော်ဟစ်လဲကျ၍ သေဆုံးကြ၏။

ယင်းအချိန်

ကျန်မုန်ဂိုတို့၏ အလုံးအရင်းဖြင့် တောင်ပေါ်ထက်၏။

လူထူးလူဆန်းဟူ၊ ပုချင်၊ ရင်နန်း၊ ပုလ္လ၊ လေ့ရွှေ၊ ဝူတန်
ဂိုက်၊ ချုပ်တို့သည် သစ်ပင်ကြီးများအား အကွင်းအားသုံး
၍ တွန်းလှည်း၏။

၁၁၆ မိုးကျော်စု

'ဝန်း...ဝန်း...ဝန်း'

ဆစ်ပင်မှာ အပြစ်ပါ ကျွတ်၍ လဲကျသွားသည်။

တုတိတ လဲကျသွားသည့် ဆစ်ပင်ကို ခြေထောက်ပြင်အန်
ကျောက်လိုက်သည်။

'ဝေ...ဝေ...ဝေ'

ဆစ်ပင်ကြီးများသည် တောင်အမ်း အတိုင်း အရှိန်ပြင်း
စွာဖြင့် လိပ်ဆင်းသွား၏။

'စား'

'အမယ်လေး'

'အီး'

စူးရှသည့်အော်ဟစ်သံများသည် အဗ္ဗဇပျက်မတတ်ထွက်
ပေါ်လာ၏။

Z X Z

အန္တရာယ်ကုန်ခြာသိုင်းဝက်ပါ (၄) ၁၁၇

မွန်ဂိုစစ်သည်တို့သည် ဝှာန်တောင်ပေါ်ရှိ ပုချင်တို့လူစု
က စနစ်တကျ တိုက်လှာသောအခါ တောင်ပေါ် တက်ရန်
ဖြစ်သည်။

အသိနာ၍ လဲကျသေဆုံးကြ၏။
သို့သော်-

လူတစ်ဦးကမူ ဤအခက်အခဲများ ကြားမှ တောင်ပေါ်
ရောက်ရှိလာသည်။

လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ထိုလူရွယ်ကား တခြားမဟုတ်ပါ။
မုရုံမြင်၏။

သူသည် လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ပြေးတက်လာပြီး တောင်ထိပ်
ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ခါးမှ ကျားပုတ်ကို ဆွဲမြှုတ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှပင် -

အနီးရှိ လေ့ရွမ်အား ရိုက်ချသည်။

ကျားပုတ်သည် မြေကြီးတစ်ကောင်ပမာ သူမ၏ ခေါင်း
ပေါ်သို့ ရှမ်းခနဲ ရောက်လာ၏။

၈၈ မိုးချော်သူ

စုမမ ခန္ဓာကိုယ်ကို လိပ်ပြာပမာ မျှဝဲရင်း အရိပ်ကြွား
မှ ခုန်ထွက်သွား၏။

မုရု မဲပြုံး ပြုံးသည်။

သူက ကျောပွတ် လွှဲချော်သွားသည်နှင့် ရုတ်တရက်သူမ၏
ခေါင်းအား လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်း၍ ရွှောင်ရင်း ကျောပွတ်အား ခင်
လှရန် ကြိုးစားသည်။

ယင်းအချိန်

သူမခနာက်မှု အေးစက်စက် အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟင်—မုရု၊ မင်းကို ကျွပ်ကစ ဖိတ်ရင်း၊ ကောင်းနဲ့ အသက်
ချမ်းသာ ပေးခဲ့တယ်၊ ခင်းကလေး မင်းဆရာရဲ့ လမ်းစဉ်တိုင်း
မုန်ဂိုသစ္စာခံ ပြစ်နေတာကိုး’

ထိုစကားကြောင့် မုရု မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူမ ထွေရှစ်အား လက်လွှတ်၍ အသံလာရာဆီ ကြည့်၏။

ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား တွေ့ရသည်။

အမှန်တော့—

ဆန္ဒထုတ်ကွန်ဩသိုပ်၊ ဝေင်ပါ (၃) ၁၈၈

ရုံမှက ဆရာဖြစ်သူ ချင်ရီကို လိုက်ရှာရင်း ဝူတန်ဂိုဏ်း
ပေါ် အောက်ခံစဉ် ဆရာဖြစ်သူမှာ စားအိပ်ရာပြင်အဆုံးနေ
ပြီး သူလည်း အပမ်းခံခဲ့ရသည်။

သူလည်း ဆရာအပေါ် သစ္စာရှိ၍ စိတ်ရင်းဖြူစင်ကြောင်း
သိရှိတဖြုန် ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်က အသက်ချမ်းသာ ပေးခဲ့၏။

သူသည် မုရုအား မိမိတို့ ဂိုဏ်းတွင် နေထိုင်၍ မျိုးချစ်
စိတ် ရွှင်သန်လာအောင် ဆုံးမခဲ့၏။

သို့သော်

မုရုက မိမိ၏ဆရာ အဘဟန်ခံရသည်မှာ နတ်စောင်းရှင်၏
လက်ချက်ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

ထို့ကြောင့်

သူက ကိုအဖွဲ့အား ဆက်စားချေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိ၏။
ယင်းအချိန်

မုန်ဂိုစစ်သည်များသည် အော်ဟစ်၍ ခပ်ကြောင်း ငါး
ကြောင်း ခွဲ၍ ချီတက်လာ၏။

ပုချင်က လက်ကပ်ချက် ခဝု ယမ်းလိုက်သည်။

‘ဟေ့...အားလုံး နားထောင်စမ်း၊ ပုရံဟာ ငါတို့အတွက်
လူမျိုးပဲ၊ လူ့ကို ဘဝမှ အရှင်ထွေးကြွေး၊ သူက ငါတို့ကို

၆၉၀ ဝိုးကျွမ်းလှ

ထင်ခဲ့ပေ့ ဆိုရင်လဲ တချစ်လှမျိုးချင်းမို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်၊
အရေးကြီးတာက မွန်ဂိုတွေကြောမို့ ငါတို့ တချစ်လှမျိုး
တွေ ဒက်ဆက်ချက်တောင် မပုစေနဲ့'

လူမင်း ကေားကြောင့် မုရုံ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ယင်းအချိန်

အားလုံးသော လူမျိုးသည် သူ့အား ကြည့်ပင် မကြည့်
တော့ဘဲ တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသည့် မွန်ဂိုမျိုးသား
အဆင့်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကျောက်တုံးတို့ကို လိမ့်ချ၏။

မွန်ဂိုတို့သည် အော်ဟစ် ပြေးလွှား၊ ရွှေခင်တိမ်းကြမ်း

သို့လေ့

လိမ့်ဆင်းလောသည့် ကျောက်တုံးမျိုးအောက်တွင် ပိ၍
လဲကျသေကုန်၏။

မုရုံက ပုချင်ကိုကြည့်၍ ရင်ထဲ၌ တင်းကြပ်လာမိသည်။

မိမိက သုမအား သုတ်သင်လိုသော ဆန္ဒ ပြင်းပြခဲ့သည့်
တိုင် သုမက မိမိကို ရန်သူကဲ့သို့ လဘောတောင်းဘဲ မွန်ဂို
စောင့်ထိန်းရေး အတွက်သာ အာရုံစိုက်နေသဖြင့် အနည်းငယ်
ရှက်လေမိ၏။

စုတန်ဂိုက်ချုပ်က သူ့အား ကြည့်သည်။

အန္တရာယ်ကုန်ခြင်းသိုင်းကပ်ပါ (၄) ၈၉၈

'မင်းဟာ အသိတရားပြည့်တဲ့ လူငယ်တစ်ဦးပါ၊မင်းတွေ
ထဲ ပုချင်က မျိုးချစ်စိတ်ပြည့်ဝတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါ။ သူက
မင်းနဲ့ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ရမှသာထက် မွန်ဂိုတွေနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ချင်
တဲ့ အမျိုးသမီးပါ'

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချသွား၏။

ဂိုက်းချုပ်ရှေ့တွင် ဒူးထောက် ဂါရု ပြုလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် မှားပါတယ်၊ ဒီမွန်ဂိုတွေကို ဂိုက်းချုပ်တို့
နဲ့အတူ ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်ပါမယ်'

ပြော၍ ပုချင်၏ နှုတ်သီးသို့ ပြေးကာ ကျောက်တုံးတို့ကို
စောင်ဆင်းစမ်းအတိုင်း တုန်းချလိုက်သည်။

မွန်ဂိုတို့သည် မည်သို့မျှ မထင်နိုင်တော့ဘဲ နေ့ခက်
ဆယ် ရွှေငွေဖြင့် ထွက်ပြေးကြရ၏။

ထောင်အောက်တွင် မွန်ဂိုစစ်သည်တို့၏ အလောင်းများ
ပြန့်ကျဲလျက်ရှိ၏။

o o o

၀၉၂ မိုးကျော်သူ

အမှောင်ထုမှ ချောငယ်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

မိုးလင်းနေချေပြီ။

ပုချင်တို့အားလုံးသည် နန်းတော်သို့ သွား၍ ဝိုင်းရံမိ၏။
သို့သော်

အတန်ကြာသည်အထိ မွန်ဂိုဗစ်သည်များ၏အရိပ်အရောင်
ကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် နန်းတော်သို့ ဝင်ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ

မွန်ဂိုဘုရင်သည် နန်းတော်အား စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးပြီကို
သိရှိလိုက်ရ၏။

အေးလုံးသော လူများအစ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်၏။
အရာဝပ်သီမ်းပွဲခံ အေးချမ်းသာယာလျက်...

z z z

အနုဘယ်ကွန်မြာသိုင်းဝက်ဝါ (၃) ၀၉၃

ယနေ့...

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သားတော်က နန်းတော်ဝါ ဘိသိက်ခံ
ယူမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

ပုချင်၊ လူတူ၊ လူဆန်း၊ အဘိုးအို၊ ဝူဟန် ဂိုက်၊ ချုပ်၊ နတ်
စောင်၊ ရွှင်နှင့် ဝူဟန် ဂိုက်၊ အေးများ၊ ပြည်သူ့ ပြည်သား၊
အပေါင်းတို့ အားလုံး ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြ၏။

အထူးသဖြင့်

ပုလျှံ၊ စုမ္မန်၊ စုထင်နှင့် ဓလေ့ရှိသည့် တခြားလူများ
ထက် ထူးကဲ၍ ပျော်နေ၏။

အကြောင်းကား...

နန်းတော် ဘုရင်၏ ဆန္ဒဖြင့် သူတို့ နှစ်တွဲအား ခက်ကစ
အောင်စပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။

နန်းတော်တစ်ခုလုံး၌ ငွေချက်အိုးသံများဖြင့် ဆူညံနေ၏။
ယင်းအချိန်

နန်းတော်ထဲသို့ မိန်းမသေးတစ်ဦးက စောက်စာအိုး
အားလုံးသောလူများသည် မျက်နှာစိမ်း မိန်းမသေးကို
စော့ရသဖြင့် စိတ်ဝင်စားမိ၏။

၁၉၇ ခိုးကျွေးသူ

စုထင်က လေ့ရှမ်း၏ ဇာတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းမှ မိန်းကလေး
ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

မိန်းကလေးက ပုလျာ နှင့်စုမှုတို့အား တစ်ချက်မျှ ကြည့်၍
စုထင်တို့ထံ လျှောက်လာသည်။

သူမက စုထင်တို့အား ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

‘အင်ကိုတို့က စုထင်နဲ့ လေ့ရှမ်း ထင်ပါလို့’

စုထင် ခေါင်းညှိတမ်း၊

‘ဟုတ်ပါတယ်’

သူမက

‘ကျွန်မတို့ သခင်မလေးက လက်ပွဲပေးခွင့်လိုက်ပါတယ်၊

စုထင် မျက်မှောင်ကုတ်၏၊

‘တယ်သူလဲ’

သူမ စကားပြောပါ၊

သူမက အင်္ကျီဆိတ်ထဲမှ အရာတစ်ခုကို ထုတ်၍ စုထင်ထံ
လှမ်းပေးသည်။

ဗျပ်စောင်းတစ်လက် ဖြစ်သည်။

ယင်းဗျပ်စောင်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စုထင်၏
ရှင်ထဲ၌ တစ်ချက် လှုပ်ရှားသွားမိ၏။

ဆန္ဒထုတ်ကုန်ခြင်းကံပါ (၇) ၁၉၇

လေ့ရှမ်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ထူးဆန်းသည့် ယန်မှ
အူမျှား ပေါ်လွင်လာ၏။

အကြောင်းကား...

ဤဗျပ်စောင်းလေးသည် အရာရှိ လေ့ပေါ်တွင် စုထင်က
ကျွန်မအား ပေးခဲ့သည့် ဗျပ်စောင်းသေးပင် မဟုတ်သေး။

လေ့ရှမ်းက ကျွန်မ၏ သမဘာသာကို စောင်းစွာသိရှိ
ထိုက်ဝင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်စွာ ခံစားရ၏။

‘သခင်မအေးဇေ’

သူမ ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘စိတ်ပျက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မက ပြောခွင့်မရှိပါဘူး’

သူမက ယင်းဆုံးဖြတ်ပြီး ချာခနဲလှည့်၏။

မှတ်တရက်

သူမက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရယူနေပြန်...

၁၉၆ ပိုးလျှော်သူ

‘ကြော်...သင်ခေလေးက မှာလိုက်သေးတယ်၊ သည်မျှင်
စောင်းလေးကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ခွင့်
လွှတ်ပါတဲ့’

သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်
သွားလေတော့၏။

နန်းတက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ၊
ထိုအတူ

မင်္ဂလာပွဲနှစ်ပွဲလည်း အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။
လေ့ရှိသည့် မိမိအခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ ငေးခိုင်းနေသည်။
စုထင်စာ သူမအား တစ်ချက် အကဲခတ်၏။

‘လေ့ရှိမည်-ညီမက ဗျပ်စောင်းလေးကြောင့် စိတ်အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊’

အန္တရာယ်ကုန်ခြေစသိုင်းဝက်ပါ (၈) ၁၉၇

သူမက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလှမ်း၏။

‘ကျွန်မ သင်ခေလေးအတွက် အကယ် စိတ်ဝေစောင်းပြစ်
မိတယ်၊ လူဟာ ကျွန်မအပေါ် တစာမကောင်းခဲ့တယ်’

စုထင် ထက်ပြင်းစွာသည်။
သူမက စာအားထက်ခတ်ကြည့်၏။
‘အစ်ကို’

စုထင်က သူမအား လှည့်ကြည့်၏။
‘ပြောလေ...ညီမ’
လေ့ရှိမည်...

‘အဲဒီအချိန်တုန်းက အစ်ကိုက သူမအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုရှိ
လို့ ဒီဗျပ်စောင်း ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လားဟင်’

စုထင်က ခေါင်းခါသည်။

‘အစ်ကို အဲဒီတုန်းက ကျွန်မမရှိ အလှကို ရင်ဖွင့်ခဲ့ပေမယ့်
ချစ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ နားလည်ထားပြီသားပါ’

သူမ စကားဆက်သည်။

‘ခါကြောင့် အစ်ကိုတို့က ကယ်ထင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူး
တုန့်ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ဗျပ်စောင်း လက်ဆောင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး
ရင် တခြား ဘာမှ ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး၊’

စဉ်း ဝိုးကျော်သူ

လွေ့ရွှမ်မိ မျက်နှာလေးက တစ်ချက် ဝင်းလက်တောက်ပ
သွား၏။

‘တကယ်’

စုထင် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်၏။

‘တကယ်ပေါ့’

လွေ့ရွှမ်ပြုံးသည်။

‘တေ့သေးတာပေါ့၊ ညီမက အစ်ကိုထံ ဆင်ခဏေး ကျန်
မမကတူက တိတ်တိတ်လေး၊ ကြေကွဲနေရပြီ ထင်တော့’

သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

သူက လွေ့ရွှမ်မိ လက်ထေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်၍ -

‘ညီမ... ဒီကနေ့ကစပြီး အစ်ကိုထံ ဇနီးမောင်နှံ’ က အကူ
လက်တွဲပြီး သိုင်းသောကမ္မာရှိတဲ့ ဒုစရိုက်မှုမှန်သမျှ ဖယ်ရှား
မယ်နော်’

သူက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်၏။

ထိုအချိန် -

‘ဟေ့... ဇီလိုတယ်ရမလဲ ရွှေယောက်ရွှံ’

ယင်းအသံနှင့်အတူ ပုလျန်က စုမုန်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ အခန်း
ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

အန္တရာယ်ကွန်ခြာသိုင်းဝဏ်ပါ (၃) * ၁၁

စုထင်က မျက်လုံးပြုံး၍ ကြည့်သည်။

‘မင်းတို့ ဘာလောလုပ်တာလဲ’

စုမုန် နှာခေါင်းရှုံ့၏။

‘ဟွန်း... ဗျပ်စေခင်းလေးကြောင့် အစ်ကိုထံ အင်မယား

နှစ်ဦး ပြဿနာများ ဖြစ်မလာအောင်ဆိုပြီး စိုးရိမ်လို့ လာစေခင်

ကြည့်နေကြတာပေါ့နော်’

ပုလျန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျ’

စုမုန်က လွေ့ရွှမ်နှင့် စုထင်တို့အား အစ်လုသို့စီကြည့်၏။

‘ခါပဲနော်၊ သိုင်း... လာအသွေ ဒုစရိုက်သမား မှန်သမျှကို
ကျွန်မတို့လေးဦးစလုံး ပူးပေါင်း လက်တွဲပြီး ဖြိုခွင်းကြမယ်
သိလား’

လွေ့ရွှမ်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်၏။

‘စိတ်ချပါရွှင်

မှန်ပါသည်။’

၂၈၀ မိုးကျွန်းသူ

ပုလူ၊ စုမူ၊ စုထင်နှင့် လေ့ရှိသည့် ဒုစရိုက်မှ မှန်
သမျှကို အတုလက်တွဲ၍ ပြိုပျက်သွားကြသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား
ပြီး ပြစ်စေသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

မြီးပါပြီး
မိုးကျွန်းသူ